یا ایها الذین آمنوا کونوا قوامین بالقسط شهداء لله

قیام حق

افغانان نیک سرشت بودند که مشعل تابان دین مقدس
اسلام را در نیم قاره هند روشن کردند

د مسلمانانو د خوړتیا بنیادی سبب د نظریه
یوبنت کی بدلون او...

روسی مشران تر هغې تقاعد نکوي، مگر چې مړه شي

قرآن کریم هیچ رمزی درباره خلافت به خانواده و
یا قبیله ای نکرده است

فرمان خدا جل جلاله

بسم الله الرحمن الرحیم

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ
فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى
الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَٰلِكَ
فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

صدق الله العظیم

مائده ۵ - ۵۴

ترجمه

ای گروهیکه ایمان آورده اید هرکه ازشما از دین خود مرتد شود بزودی خدا قومی‌راکه (بسیار) دوست دارد و آنها نیز خدارا دوست دارند و نسبت بمومنان سرافگنده و فروتن، و بکافران سرافراز ومقتدرند. به نصرت اسلام برمی انگیزد که در راه خدا جهاد کنند و در راه دین از نکوهش و ملامت احدی باک ندارند این است فضل خدا هرکه را خواهد عطا کند و خدا را رحمت وسیع نامنتهاست و به احوال هرکه استحقاق آنرا دارد داناست.

شعارما

رضای خداوند (ج) هدف ماست .
حضرت محمد ﷺ رهبر ماست .
قرآن شریف قانون ماست .
جهاد در راه خداوند (ج) راه ماست
شهادت در راه خداوند(ج) از اهداف بزرگ ماست
آزادی عزت ماست .
حجاب شرعی عفت ماست .

از نشرات کمیتهٔ فرهنگی اتحاد اسلامی مجاهدین افغانستان

سال دوم ـ شمارهٔ ٥-٦ ـ جمادی الاولی ، جمادی الثانی ١٤٠٤

مطالب این شماره

مضامین	صفحه	مضامین	صفحه
١ـ پیغام	٤	١٠ـ امام ابوحنیفه	٤٠
٢ـ اندروپوف وسیر	[illegible]	١١ـ د افغانستان د مسلمان ملت . . .	٤٤
٣ـ د اسلامی سرمشرانو کنفرانسونه ؛	٩	١٢ـ معاهدهٔ دوستی و وطنفروشی	٤٨
٤ـ نظری براصول اجرائیهٔ جهاد	١٢	١٣ـ جهاد د قرآن او احادیثو په رڼا کی	٥١
٥ـ علایق افغانستان و هند بعد از . . .	١٥	١٤ـ طریق انتخاب خلیفه	٥٦
٦ـ د مسلمانانو خپلمنځی لښتی	٢٠	١٥ـ د مسلمانانو د تنزل لاملونه	٦٠
٧ـ جنایتکاران در برابر انتقام خداوندی	٢٤	١٦ـ محمدی لمرڅرک	٦٣
٨ـ د فطرت تګلار	٢٨	١٧ـ تحقیق	٦٦
٩ـ داستان حسرتناک مردم . . .	٣١	١٨ـ بخون خفتگان راه حق	٧٦

دلوی خدای په نامه

پ ی غ م

د کومو ښیګڼو له امله چې پاک خدای (ج) اسلام پر عربي وګړو
د هغوی د فطري استعداد له مخې لورولی دی لله الحمد ، هغه ښیګڼې ګردې
زمونږ په مجاهد اولس کې ښایسته ډیرې شته ، له همدې کبله وچې د افغانستان
مجاهد اولس د نورو مسلمانانو او اسونو پرعکس نه یواځې د اسلامي ښټي
په پیل کې اسلام په خوښه ومانه ، لاچې د دغه سپیڅلي دین د خپراوي او
پیاوړتوب په لار کې یې له هیڅ راز زیار او کړاونه هم غاړه ونه غړوله ، ان
چې زمونږ د اولس دغه اتلولي د عرب هغوی پرعکس په کوم ځانګړي
پیر او پیړۍ (عصر او قرن) پورې نښتې پاتې نشوې .
بلکې : دغه پرون ابل پرون چې یې د سیکانو او پر نګیانو له یرغل
او زور زیاتی نه د هندي مسلمانانو او ورسره د خپل هیواد دپټ او پرتم
د ژغورنې لپاره «ترواړه سلیمانه» ډګرته را ودانګل ، او دادی نن بیا ملا
د ایمان په ملا وستني تړلي د کمونیزم د سره یرغلګر لښکر د تیري په
وړاندې د جهاد تاوده ډګرته راوتي دي ، چې پخپل دغه پرتمین جهاد سره یې
بې کچه اتلولي په یاد پرېښوي .
د خپلې خپلواکۍ او خپلژواکۍ پرګټنه سر بیره بې د بیت المقدس او
ټولو ایللو او محکومو اسلامي او لسونو د خپلژواک کولو تماهم په ګوګه
کې غورځنګونه وهي .
څرنګه چې د اولسونو او ټولنو د انقلابونو په بریالیتوب کې
(ادبي جهاد) او فرهنګي مبارزه ارځښتمن ګڼه شي . پکار ده د خپل پرتمین

وسله وال جهاد غوندې غلیم ته په دې برخه کې هم غاښې ماتې
کوزاروونه ورکړو .

که څه هم (قیام حق) مجلې او نورو انقلابي خپرونو سو زموږ د مؤمن
مجاهد اولس د اذهانو د رڼولو او د غلیم د کرغېړنو استعماري نخچو
د برېنډولو په لارکې د ستاینې ورځخه او هاند او نه هېرېدونکې هلې ځلې
کړېدې ، مګر له دې سره سره بیا هم د یوه پیاوړي او آر (اصیل) اسلامي
فرهنګ د انځورنې (تطبیق) او رامنځته کولو لپاره لا نور زیار او سبود
ته اړیو .

ویاړنۍ

لو څنګه د مسلمان او انقلابي افغانستان او ورسره د خپل ویاړنې
انقلاب له تولو خواخوږو لیکوالو نه په کلکه هیله من یو ، د دغه ستر
رسالت د ترسره کولو په لارکې به موخالله نه برېږدي .
ملا به مو ضرور تړي او لمن به نه راله راکاږي :

هو !
د لوی خدای (ج) امره او د تولو روڼ اندو او منورو لیکوالو
ګله زیار دغه (د فرهنګ انقلاب د بېړۍ د پورې (پښتو) بازه او رسالت ښه
ترانتر سره کولای شي .
که خدای کول .

★★★

اندروپوف ومړ

روسی مشران تر هغی تقاعد نکوی، مګر چی مړه شی

مسکو - ۱۹۸٤ فروری :

په روسی ټلویزون کی د المپیک لوبغاړو تمرین ښودل کیده، چی ناڅا په خپرونه بنده کړای شوه، تور پوښی انانسر اعلان وکړ چی :

«په ډیره خوا شینی د روس کمونست ګوند او ټول روسی اولس خبروو چی یوری ولادیمیر ایلچ اندروپوف د اوږدی ناروغی لامله د (د دلوی ۲۰) فروری د نهم ماښام په ۵-٤ بجو مړ شو».

دی لنډ شان اعلان هغه اوږده ډرامه پایته ورسوله چی له ۱۷۶ ورځو راسی د ماسکو پر ننداریځ (ستیج) ښودل کیده.

ډرامه د روان کال د اسد په ۲۷ پیل شوه.

د بریژنیف تر مړګ وروسته د اندروپوف په را منځته کیدو د لویدیزو ډله ایزو مفاهمو وسایلو ټخپل ځانګړی انداز کی د روسی قیادت ناروغی پټول پیل کړل، مګر په عامو مراسموکی د ده نه ګډون ټخپله دغه راز خبرونه ترځه حده تردیدول . . .

د اسد په ۲۷ (د اګست ۱۸) د امریکائی سناتورانو یو هیئت په ماسکو کی له اندروپوف سره وکتل، له هغی راسی بیا ونه لیدل شو، مګر - چی مړی یی د وروستی نندارې لپاره کیښود شو.

روسی ډاکترانو د اندروپوف د علاج لپاره هر ډول زیارته لاس واچاوه، له امریکا، فرانسی، لویدیز المان او جاپان نه یی دارو درمل او د علاج سامان الات را وغوښتل، خو څه تری جوړ نشول او هغه سترګی چی د ځمکی په نمایی سیاست نه مړیدی، اخر د ګور په خاورو مړی شوی.

پر روسی قیادت مبصرین وایی : **روسی مشران ترهغی تقاعد نه کوی،**

مگر چې مړه شي . مقوله تر یوه ځایه سمه ځکه ده چې له بالشویك انقلاب له واخله تراوسه له شپږو حکمرانانو له یوانځې دوه تنه (خروسچف او نانسکوف) له حکمرانۍ او د واك له ګدی نه ګوښه کړای شویدی ، نور څلور واړه (لینن ، ستالین ، برژنیف او اندروپوف) تر مرګه د واك پر ګدی ناست پاتې شول . د ۱۹۸۲ په نومبر کی د بریژنیف تر مرګ وروسته ، د سیاسی بیرو نسبتاً کوم ځوان قیادت د را منځته کیدو اټکل کیده : مگر د اټکل پرعکس عمر خوړلی اندروپوف د سیاسی هوس پر ګدی کیناست ، خو د ۷۲ کلن کنستینتاین چرنینکو را منځته کیدو د خپل سلف د بوډاتوب ریکارډ مات کړ .

په روسیه کی واکبرد (د اقتدار انتقال) دومره پټ ساتل کیږی چی د بهرنی نړی مبصرین هم په تیاروکی له اټکل پرته هیڅ نشي کولای . داخل دا خبره په پوره باورکیده چی تر اندروپوف وروسته به د سیاسی بیرو غړی ۵۲ کلن میخائیل ګور باچیف د واك پرګدی کینی ، مگر یوځل بیا دا ټکلونو تغسر ونغښتل شو ، او د بریژنیف نژدی دوست چرنینکو د روس د اقتدار کرسی ته ځان ورساوه .

۷۲ کلن کنستینتاین چرنینکو د برژنیف نژدی ملګری ، او اټکیدونکی جانشین و ، ویل کیده چی برژنیف به په خپله دی جالشیني ته ساز کالدی ، خو د دولس کسیزی سیاسی بیرو له خوا د اندروپوف په انتخاب سره د ده د بخت ستوری را پریووت .

دا وخت چی چرنینکو ته هر چانس مخه ورکړی وی ، وی به ، خو څومره چی د روسی حکمرانانو لاس زمونږ د مظلوم اولس په وینو رنګ دی ، او د خپل پولك بوخ چاره یی زمونږ د هر ارخیزی ازادی پربری را بشکلی ده او څومره چی په روسی قیادت (!) کی بدلون زمونږ په تحلیل پوری اړه لری ، نو ویلای شو چی :

لکه څنګه چی پر افغانستان باندی د روسی تیری درامه د کال ، د وو خبره نده او تر یوه پروګرام لاندی وه ، همدا شان یی د قیادت بدلون هم زمونږ د مسئلی د سیاسی او نظامی امیدواری څه تصور نشی را ژوندی کولای ، البته په څو صورتونو کی :

* د مجاهدو لیکو ترمینځ یو پیاوړی یووالی او اتحاد هغه اوسپنیز او پولادي ګوزار دی چې له نظامی نتائجو نه پی روسان له مداخلې راسې همیشه په تراره کې دی .

* د واحد متبوع قیادت په ټینګښت کې د زړه له کومې ارادت ته ادامه ورکول او په ملی او بین المللی کچه د قیادت د پرستیژ لپاره ژمنه کول .

* په بین المللی غونډو او کنفرانسو کې د مجاهدینو معقوله او معتمده نمایندګی او د اتحاد د کورنی او بهرنی سیاست تمثیل .

* په پتمن او آبرومندانه اندازکی د سیاسی او اقتصادی ملاتړ ترلاسه کول .

* د مجاهدینو او مهاجرینو د جهادی روحیې د پیاوړتیا په خاطر د قیادت او ولس ترمنځ امتیازونو ته لار نه ورکول .

د اسلامي سرمشرانو کنفرانسونه

او د افغانستان رېړه

تر څه هم لومړی اسلامي سر مشرانو کنفرانس د ۱۹۶۹ م کال د ډسمبر په ۲۲ مه په رباط کې وشو ، خو د اسلامي يووالي او يووالي چغه او اواز له تقريباً يوې پېړۍ راسې را روان دی .

د تېرې پېړۍ په لومړيو کې چې د عثماني ټولواکمنۍ رنګيده پيل شو ، نو لويديز ښکيلاک اسلامي نړۍ ته خپل لاس وړېښې ورغځول پيل کړل ، چې له يوې خوا د لويديز ښکيلاک دا يرغل د عيسويت يرغل هم و .

نو مسلمانانو يې پرضد (پان اسلاميزم) يا اسلامي يووالي چغه پورته کړه .

تر دويم ستر جنګ وروسته چې ښايسته ډېر اسلامي هيوادونه بېرته يو څه خپلواک شول ، نو د سره جوخت د يووالي چغې او جذبې هم يوه نوې بڼه واخيسته ، په بله وينا د ځينو اسلامي حکومتو سر مشرانو دا انګازه په لا لوړ او ډېر شور ما شور خوره کړه ، که څه هم ترشا يې د حکومتي پوړۍ (کرسۍ) مقصد نغښتی و .

• دلته د افغانستان په ګډون د ټولې اسلامي نړۍ په رېړو او تضاياوو کې د اسلامي سرمشرانو کنفرانس د اغيز منتوب د جوتيا لپاره په دغه باب يو څه رڼا اچوو :

لومړی اسلامي سرمشرانو کنفرانس (لکه د مخه موچې ويلي دي) ، د مراکش په پلازمېنه (رباط) کې وشو .

د صهيونيستي يرغلګرو په لاس د اقصی مبارک جومات د يوې برخې شهيديدو او سوځېدو مسلمانان د غفلت له درانه خوب يو څه نور را ويښ کړل ، نو هماغه وُ چې د اسلامي نړۍ د رېړو او په تېره بيا

د سپیڅلو ځایو (اماکن مقدسه) د ژغورنې لپاره د یوګډ دریځ د غوراوي په مقصد د ګډو اسلامي هیوادو سرمشران په رباط کې سره را ټول شول .

خو څرنګه چې دا هر څه د اسلامي امت د پراخو پرګنو انقلابي ولولو ته د ځواب برابرولو لپاره شوي وو ، له د دوي (سرمشرانو) د خپلې غوښتنې له مخې : نو ځکه کومه جوته اغیزه یې ونه ښندلای شوه .

د اسلام آباد کنفرانس د دغه سلسلې یوه مهمه کړی تشکیلوي ، په دې مانا چې د لویدیځ ښکیلاک د بلوسو ترڅنګ د ختیځ هغه له ما لورو څخه هم پکې پرده پورته کړای شوه . نو ځکه خو پر افغانستان د روسي شاهنشاهي د برید لامله لوېري ځل د کارمل ګوډاګي رژیم استازی پکې پرینښودل شو . په داسې حال کې چې د مجاهدینو د تنظیمو نو نماینده هیأت ته هم پکې د نظر څرګندونې حق ورنکړل شو . البته یواځې د ایران د اسلامي جمهوریت د استازي په هڅه او هانډ بیدو د کتونکي حق ورکړ شو .

د طائف په کنفرانس کې چې د ۱۹۸۱ په جنوري کې وشو ، د کارملي رژیم استازي نه یواځې ونه منل شو ؛ لاچې د غړیتوب حق هم ورځنې واخیستل شو . ورسره له افغانستان نه د روسي یرغلګرو د سملاسي وتلو غوښتنه هم بیا تکرار شوه .

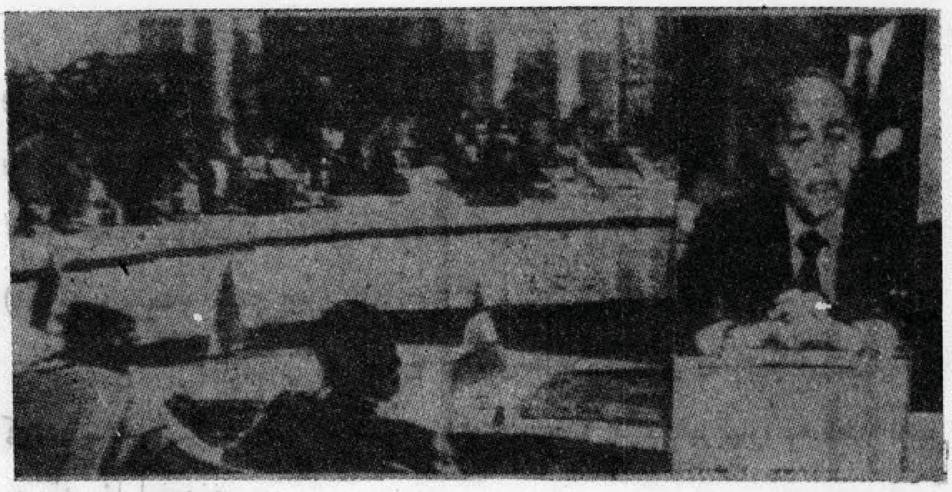

په کازا بلانکا کې د اسلامي سرمشرانو د څلورمې غونډې د پرانستې یوه ځنډه .

دغه راز د کمپ ډیوید استعماري معاهدې د لاسلیک کولو لامله د مصر له حکومت نه هم د غړیتوب حق بیرته واخیستل شو ؛ خو د توقع پرخلاف له دې ټولو سره سره بیا هم د مجاهدینو د تنظیمونو له استازو سره پکې د یادونې وړ چال چلند ترسترګو نشو .

په همدی توگه د کازا بلانکا ښار په کنفرانس کی هم چی څو ورځی د مخه جوړ شوی ؤ ، د افغانستان د ربړی په باب یو لړ ویناوی وشوی ، خو له دی امله چی د کنفرانس جوړیدو آر مقصد په اسلامی سر مشرانو کنفرانس کی د مصر بیا گډول وو ؛ نو ځکه یی زیاته برخه همدغه موضوع ته اختصاص کړی شوی وه ، او په دی توگه یی د افغانستان ربړه په حاشیه کی راغله .

کوم شی چی د دغه کنفرانسو نو په باب یی د لته یادولای شو ، دادی چی پریوښت او یوالی ترتینگار زیات پکی پر شخصی او گروپی مصالحو زور اچول شوی دی . چی همدا د کنفرانس د نه اغیزمن توب یو ستر لامل گڼل پکار دی .

چی له کنفرانس څخه د مصر ایستل او بیا بیرته پکی را گډول یی زموږ د دغه ادعا یو رښتینی شاهد دی .

کټک اسید لرو چی د کنفرانس گډون کوونکی به تردی وروسته افغانستان او نوری اسلامی نړی ته د پیښو او رب‍ړو په وړاندی گوښی پاتی نشی . په رښتینی چی اسلامی نړی له دی ننی گډوډ او بحرانی حالت نه یواځی بو انقلابی خوځښت او جدی دریځ ژغورلای شی ، نه تشی خبری .

ترجمه سخیداد «فایز»

نظری بر اصول اجرائیهٔ جهاد

پیوسته بگذشته

مسئولیتهائی ایمانی در جهاد

حقیقت مسلم و انکار ناپذیر ، و قضیهٔ واضح و برملا است که هرمسلمان با ابراز اسلام و انقیادش و حتی به مجرد قبول اصول و قوانین اسلام خود بخود عقدی را با خالق خودبسته وپذیرفته که همه آیات قرآنی و احادیث نبوی و تمام احکام شریعت محمدی را در صحنهٔ عمل پیاده نماید و در ضمن این عقد و پیمان عمومی عقد خاصی را با پروردگار خویش در مورد دفاع و حمایه از دینی که سعادت ، آرامی و نیکبختی همه جانبهٔ بشر را در تمام سطوح زندگی به ارمغان آورده امضا کرده است ، نظر به آیات صریح قرآن عظیم الشان هر مسلمان با این عقد خود ، بغرض جهاد با مال و نفس خود برای رضای خدا و تطبیق دین او تعالی ، نفس خودرا در مقابل جنت بخدا فروخته است این معاملهٔ افتخار بار و مملو از شهامت و راد مردی بسان یک عقیدهٔ دینی ، بذمت هر مسلمان واجب و لازم و حتی فرض می سازد که به آن عهدیکه با خدا عقد نموده وفاداری و ایستادگی خود را مردانه وار نشان دهد و در سنگر جهاد علیه خدا منکران بمنظور حاکمیت دین خدا و جلوگیری از ظلم و فساد و پخش عدالت اجتماعی برزمد و در خدمت مستضعفین جهت تامین آسایش عامه قرار گیرد. و در هر لحظه ایکه فریضهٔ جهاد بعهده اش بیفتد ، بکمال اخلاص و ایمان داری به آن اقدام و زرد و عقیدهٔ متین داشته باشد که خداوند (ج) بوعدهٔ خود حتماً وفا مینماید و او رابه بهشت برین میدر آرد .

۲- فریضهٔ مسلمان است که عقیده و یقین قاطع داشته باشد که خداوند (ج) نصرت مؤمنین را برخود لازم گردانیده و حضرت پروردگار ناصر و مددگار کسانیست که پشتیبانان و فدائیان حق اند و بمنظور استقرار حق و عدالت واحیای حقوق مظلومین و مستضعفین علیه مستکبران ، طواغیت و فراعنه با نفس وما یملک خود در راه رضای خدا و نابودی فتنه و فساد به جهاد دست زده باشند و جز دفاع از حق وحقوق مظلومین و مهار ساختن ستمگران و ارواح خبیثه و تامین آزادی دعوت الی الله هیچ آرمان و هدفی نداشته باشند.

۳- برذمت مسلمان واجب و لازم است تا عقیده قاطع و خلل نا پذیر داشته باشد که بصورت قطعی و بدون هیچگونه تردید در جهاد ومبارزهٔ برحق خودکامیاب برنده وبهره مند است وهیچگاه خساره نیبرد و در هرحال فائز و موفق خوانده می شود ، اگر زنده بماند

از مزایا و محاسن جهاد بهرور میگردد ثواب، عزت وافتخارجهاد فی سبیل الله را بدست می آورد سعادت و نیکبختی دنیا و آخرت را کمائی میکند واگر شهید گردد درجه عالی و نهایت بزرگ شهادت راکسب مینماید وبه نعمت بیش بها و بی نظیر رضای خدا و مقام رفیع نائل میاید و نعمات ما فوق تصوریکه تاکنون نه در فکر انسان جولان و عرض وجود نموده ونه چشم و گوش از آن احساس کرده بدست می آرد.

اگر برای مسلمانان نصرت و پیروزی مقدر بوده باشد پس عزت، فتح و کامیابی شامل حال شان می شود. همین است بهترین صحنه امتحان و آزمون گاهیکه عناصر طیب و خبیث، متین و متزلزل را از هم جدا می سازد، در نتیجه صابرین و ذوات ثابت قدم غیور و خدا پرست پیروز مندانه از صحنهٔ امتحان میبر آیند و عناصر سست عنصر، بی پایه، دنیا پرست و خود خواه، زبون ناکام و روسیاه در قلب تاریخ ثبت خواهند گردید.

٤- وجیبهٔ ذمت مسلمان است تا یقین و باور کندکه صداقت و ایمانش هکذا صبر و ثباتش تحت امتحان قرار دارد و خداوند او را ذریعهٔ صحنه های خوف و گرسنگی، فقر و خسارات مالی و جانی، کمبود عوائد زراعتی ومیوه ها بوسیله تعقیب جهاد مورد آزمایش قرار میدهد، و او وظیفه دارد که با استفاده از صفت عالی صبر(ثبات،پایه‌داری ومتانت) و انقیاد به اصول وارزشهای عدالت گستر و انسان ساز اسلامی در برابر هرگونه حوادث تلخ و ناگوار کوه آسا پابرجا بوده و شکست نا پذیری خود را نشان دهد. در تعقیب دشمن و فراهم آوری اسباب نابودیش به ضعف و سستی نگراید، درجهاد ومبارزه اش هیچگا به ناتوانی و پستی تن درندهد، براوست تاباورکند که در برابر هر آسیب ورنجی خواه خورد باشد خواه بزرگ از تشنگی وگرسنگی گرفته تا افتیدن‌درشکنجه و تعذیبهای طاقت فرسای دشمن وبرداشت زخمهای پیام‌آور و داغ از حیات و زندگی، بهترین مکافات و نعمتهای اخروی را کمائی و هر قدم جهادی و مصارف مالی و بدنی اش چه کم وچه زیاد در دیوان الهی ثبت وبرافتخارات تاریخی او می افزاید.

٥- فریضهٔ مسلمان است تاعقیده نماید که شهدای راه حق و فدایان طریق جهاد، زنده جاوید اند و ایشان دربارگاه پروردگار بهر نوع تکریم و اعزاز نائلمند واز هر نوع نعمتهای ما فوق تصور مستفید و بهر مند میباشید.

٦- به هر مسلمان فرض و لازم است تا یقین و باورکند که اجل و زمانه و حتی ساعتیکه در آن مرگ انسان در علم پروردگار مقدر و تعین شده باشد یک لحظهٔ هم پیش و پس نمیگردد وهرگاه لحظهٔ مردنش فرارسد حتماً و خواهی نخواهی در همان لحظهٔ مشخص و مقدر می میرد خواه در زیر زمینی باشد یا محکمترین کاخ آسمان خراش و فولادی سکونت گزیده باشد و خواه درکار گاه خود سرگرم و مصروف کار بوده باشد و یا در صحنهٔ خونین نبرد و خطرناکترین معرکهٔ تبادل آتشبازی قهرمانانه و شجاعانه علیه دشمن مسلسل و بلا وقفه به یورش و هجوم دست زده باشد، هکذا هرمسلمان به مقتضای ایمان خود باید یقین داشته باشد که سهمگیری و شرکت در خطرناکترین صحنه های جهاد وقت معین و مقدر مرگ را هرگز به تعویق و تاخیر نمی اندازد و قطعاً لحظهٔ از عمر انسان را دراز ساخته نمیتواند.

٧- بدون شک هر مسلمان

تازمانی مسلمان حقیقی و صادق در ایمانش محسوب نمیگردد که خدا و رسول و جهاد به مال و سر رانسبت به هرچیز دنیا دوست تر و محبوب تر داشته باشد حتی از پدر و پسر، برادر و همسر و تمام اقرابا و قوم خود هم هکذا از مال و منال، تجارت وقصرهای دلنشین نیز مقدم تربوده باشد همچنین هر مسلمان وقتی صفت

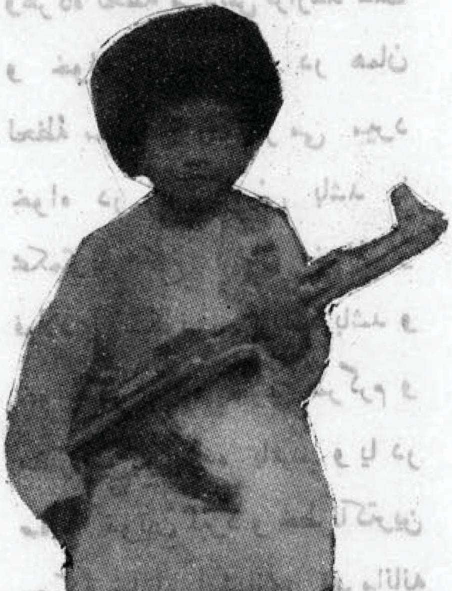

ممتاز و سعادتبار هر مسلمان صادق و کامل را کمائی کرده میتواندکه باطیب خاطر، رضا و رغبت خود باسر و مال خویش بمنظور حاکمیت قرآن بجهاد آغاز نماید

۸- این اصل مسلم و انکار ناپذیراسلامی‌را فراموش‌نباید کرد کسانیکه در مراحل شدت و خطر زیاد و لحظات مشکل با سرومال خود بجهاد تن داده اند نسبت به کسانی ممتاز تر و حائز مقامات و درجات بزرگترند که در اوقات آسانی و فراخی و درحین مشاهدهٔ آثار نصرت و فرارسیدن بشارت مژده فتح و پیروزی بجهاد اقدام میورزند.

۹- این نکتهٔ مهم وبا ارزش را ازیاد نباید برد که کسانی مرتکب جرم و گناه بزرگ می شوند که راه فرار از دشمن را در پیش گیرند درحالیکه هدفش کدام مانور و استفاده از تکتیک حربی و تعقیب جهاد بشکل دیگرش هم نبوده باشد.

۱۰- هر مسلمان باید به این صحنهٔ پیام آور نیکبختی و سعادت متوجه بوده باشد که در همان ساعت و زمانیکه بجهاد مقدس میپردازد، در حقیقت در پیشگاه خالق کائنات و در برابر دشمن خود و دشمن خدا قراردارد و فی الواقع در صحنهٔ آزمایش و امتحان سهم گرفته تا دیده شود که ازخدای خودخوف دارد یا از دشمن، در حالیکه مجاهد مکلف است و فریضهٔ اوست که از خدا بترسد و مردانه وار در راه خدا جهاد کند.

۱۱- وجیبهٔ مسلمان است تا عقیده کند که جهادش در راه حق و برای رضای خداوند است حضرت پروردگار، دوست و مددگار اوست، خط مشی دشمن را هوا و هوس تعیین میکند و دشمن مسلمان به راه شیطان و باطل در حرکت است. خداوند سرنگون ورسو ایش می سازد. بدون شک ذریعهٔ امداد ربانی بر دشمن خود غالب وپیروز می‌شود شود و بسربلندی و تفوق نائل می آید. و مسلمانان میتوانند با نیروی فولادین این عقیدهٔ اسلامی خویش، با قلت عدد خود برعدد کثیری از کفار غالب و چیره گردند بشرطیکه در جهاد خود صابر و درنیت خود مخلص بوده باشند.

۱۲- خود داری از جهاد مالی و نفسی و درحین ایجاب ضرورت و دعوت بجهاد سر پیچی ازان و کوتاهی درآن ایجاد مشکلات در راه جهاد، چیدن دسیسه و برپا داشتن فتنه، پخش کردن وسوسه‌ها واشاعه پراگینهای شکست آور و ایجاد موانع در راه جهاد از بزرگترین جرائم دینی بشمار میآید، مرتکبین آن و مصرین بر آن مستحق غضب و عذاب پروردگار میگردد.

انتظار حمایت از دوستان تاریخی

علایق افغانستان و هند بعد از فاجعه هفت ثور و شش جدی

دکتور محمد ظاهر صدیق

دوستی یک انسان با انسانهای دیگر و از یک ملت با ملت های دیگر خصوصاً هنگامی خوبتر مورد آزمایش قرار میگرد که مصیبتی به انسان و یک ملتی رو آورد. برای مردم افغانستان ابتدا فاجعهٔ ۷ ثور (۱۳۵۷) و متعاقب آن مصیبت ۶ جدی (۱۳۵۸) رویدادهای اندوهباری بود که بیکبارگی دوستان تاریخی آنرا در معرض آزمایش قرارداد و برای ما روشن ساخت که کی دوست روز جفا وکی یار روز صفا است. جریان پنجسال گذشته خصوصاً از آنگاه که قشون وحشی روس بخاک ما سرازیر شدند، همه همسایگان ما، همه برادران هم عقیدت ما وهمه مدعیان آزادی و کرامت انسانی را مورد آزمایش قرارداد و مردم ما دیدند کی طرفدار حق وکی همبازی باطل است. مجاهدین و مهاجرین ما در میدان نبرد وهم در روز های آوارگی از وطن دیدندکه کی به رخسار گرد آلود شان دست میکشد وکی آنها را از عقب خنجر میزند، کی بر زخم سینه های چاک شان مرهم میگذارد وکی ناظر فوران خون از وجود پر جراحت شان است.

جریان مباحثات ملل متحده و دیگر اجتماعات بین المللی با ارتباط به دفاع از حق مردم افغانستان همه چیز را بدون کم و کاست در دل تاریخ ثبت کرده است. آنهای که از بلند بودن لوای اسلام و درفش آزادی در میهن کهن ما پشتیبانی میکردند و آنهای که به غلط سنگ اسلام و آزادی بر سینه میزدند اما نوکران زر خرید روس و کمونیزم بودند، همه اثر موقف ننگین شانرا در مسأله افغانستان به حروف درشت درج صفحه عصر ما کردند.

در مسألهٔ دفاع از حق مردم افغانستان البته ما گله و شکایت از آنهای نداریم که زنجیر غلامی را به گردن آویخته اند، اما خواهی نخواهی گله و شکوه مردم افغانستان از ان دوستان ماست که آبا و اجداد ما در سیر تاریخ شان نقش ارزنده و پرارزنده داشته اند، و یا هم اینکه مردمان ما و آنها فصل های عمدهٔ تاریخ را یکجا نوشته اند. نمونهٔ بزرگ این نوع دوستان ما مردم کشور بزرگ هند است.

در چار سال اخیر هر بار که کشورهای غیر منسلک اجتماع میکنند و یا هر باری که میرمن اندرا گاندی صدر اعظم هند زحمت تبصره در مورد تجاوز قوای روسیه را برخاک افغانستان قبول میکنند، این سوالها نزد هر افغان مومن و وطن دوست و هر انسان با

وجدان مطرح می شود که : چرا میرمن اندیرا گاندی از تجاوز روسها به افغانستان حمایت می نماید ؟ چرا او بحیث صدراعظم هند ، دوست تاریخی ما از کریملین نمی خواهد قوایش را از افغانستان خارج سازد ؟ چرا او کشورهای غربی را مسئوول حضور قوای مهاجم روسیه در افغانستان میداند ؟ چرا او رژیم دست نشاندهٔ روس در کابل را بحیث حکومت می شناسد و رنج آور تر اینکه چرا همیشه اندیرا گاندی میگوید روسها بدرخواست حکومت قانونی افغانستان بآن کشور لشکرکشی کرده اند ؟

هر انسان واقعبین وقتی در صفحات تاریخ مشترک افغان و هند پیش رود ، با تأثر حکم می کند که نباید چنین باشد . از هر نگاه باید میرمن اندیرا گاندی از احساسات افغان دوستی مردم کشورش نمایندگی کند و او عوض حمایت از وحشیان قرن ، پشتیبان موقف برحق مردم به خون نشسته افغانستان باشد . وقتی بر علایق بهم بافته و تاریخی دو کشور کهن افغانستان و هندوستان مرور مختصر کنیم ، حکم ما حتماً این حکم هر وجدان پاک خواهد بود که درین لحظهٔ حساس باید مردم هند خصوصاً از مردم بخون نشسته افغانستان حمایت کنند .

میراثهای کهن تاریخی :

سهم افغانان در بنای عظیم فرهنگ مردم دوست هند چنان آشکار است که هرگونه تفصیل و مثال آوری در زمینه اضافی مینماید . این افغانان نیک سرشت بودند که مشعل تابان دین مقدس اسلام را در نیم قارهٔ هند روشن ساختند ، این افغانان با فرهنگ بودند که زبان شیرین دری را در عمق جامعهٔ هند رواج دادند و با آن زبان اردو را بارور ساختند ، این مردم افغان بود که اساس شهرها و بناهای عظیم و بی مانند را در اکثر مناطق نیم قارهٔ هند گذاشتند ، این مردم افغان بود که همه ارزشهای برازندهٔ زندگی خود را در خلال علایق عمیق و دیر دوام تاریخی به مردم دوست هند پیرزو کردند . در قبول این حقایق و علایق تاریخی هیچ دوست هندی نمیتواند درنگ کند . مردم هند خوبتر و از نزدیک آثار کار و اثر گذاری فرهنگ مسلمانان را در بخش های مختلف زندگی خود و در گوشه های مختلف کشور پهناور شان بخوبی می بینند . مسجد های جامع با منارهای بلند ، بناهای بی مثال تاج محل ، قطب منار ، لال قلعه ، بناهای عالیشان فتح پور ، سکندر پور و صد ها برج و باره و قصر و قلعهٔ موجود در هند امروز که اکنون افتخار تاریخ مردم هند است ، همه ثمرکار و نتیجهٔ مستقیم ابتکار مسلمانان در تاریخ دیروز آنها است .

نقش سیاسی :

سهم جنبش های سیاسی و بیداری ملی افغانستان در سیر سیاسی هندوستان بهیچ صورت کمتر از نقش فرهنگی آن نبوده است . در جریان پنج قرن اخیر خصوصاً بعد از آنکه دست تسلط غرب بسوی هند دراز شد و همزمان با دست های اقتصادی ، تسلط سیاسی آن نیز بر نیم قاره مستولی گردید ، افغانان همیشه برجریانات سیاسی نیم قارهٔ هند اثر خاص داشته اند . هرجنبش اجتماعی و هر حرکتیکه در ساحهٔ بیداری ملی در افغانستان پدیدار گشته ، موجهای آن قلمروهای اطراف بخصوص امارات اسلامی آسیای میانه و نیم قارهٔ هند را فرا گرفته است .

سه رویا رویی افغانها با قوای امپراطوری آن وقت بریطانیا ، در بیداری روحیهٔ مردم هند نقش خاص داشته است . در آغاز قرن موجوده آنگاه که بیداری ملی زمینه را برای حلقه های

استبدادی فرمانروا در کشور ما تنگ کرده بود و پسانتر آغاز نشرات سراج الاخبار افغانستان خود طلیعه ای بود نه تنها برای بیداری مردم در برابر حلقه های استبدادی داخل و دو امپراطوری قدرتمند زمان ، بلکه این نشریه در عین حال وسیلهٔ شد برای بیداری قلمروهای اسلامی آسیای میانه تحت تسلط تزارهای روس و نیم قارهٔ هند که دوام تسلط بیگانه برشانه های شان سخت گرانی میکرد . توزیع و پخش جریدهٔ سراج الاخبار پسانتر نسبت اثر گذاری در بین کتله های عظیم مردم تحت انقیاد در هر دو منطقه ممنوع گردید . اما اثر جهاد سومی اما قاطع مردم ما با نیروهای آن وقت برطانوی و پیروزی درخشان ما درین نبرد بر روحیهٔ مردم هند چنان عمیق و همه جانبه بود که همه نیروهای مومن ، ملی و آزادیخواه آنرا بحیث سرمشق خود در نبرد با نیروهای بیگانه دانستند. تاریخ شاهد آنست که جهاد مسلحانهٔ اسلامی ما علیه قوای آنروز برطانوی بر شعار مبارزه رهبران آن روز هند که زیر کلمات (عدم تشدد و عدم همکاری) مبارزهٔ مردم را رهبری میکردند ، مستقیماً اثر گذاشت و با شاهده پیروزی جهاد مسلحانهٔ مردم ما ، مردم هند هم باین نتیجه رسیدند که باید با قوای مسلط برجامعهٔ شان برخورد مسلحانه کنند و روش (عدم تشدد و عدم همکاری) کافی نیست .

مردم مسلمان افغانستان بعد از پیروزی در نبرد آزادی شان به دلجویی و مساعدت حلقه های آزادیخواه منطقه شروع کردند و درفش اسلام را با زوان توانای خود برفراز قلل هندوکش با غرور تمام بلند و بلند نگهداشتند . این مساعدت و دلجویی به مردمان تحت تسلط منطقه تا آنجا بود که حلقه های آزادیخواه هند توانستند اساس اولین دولت جلای وطن را در کابل آنهم در عمارت (باغ بابر) بگذارند و موجهای آزادیخواهی با داشتن مرکزیت از کابل سراسر هند را فرا گرفت و حلقه های تزاری و بالشویکی به سرکوبی بیرحمانه مسلمانان و آزادیخواهان آسیای میانه شروع کردند.

در ماه اول جنگ آزادی وقتی هیات افغانستان بریاست محمود - طرزی برای مذاکرات صلح با مقامات هند برتانوی عازم میسوری بود ، بعداز ورود به نیم قاره در طول راه بسیاری از مردمان علاقمند بر موتر هیات افغانی بوسه میزدند و با صدای بلند از هیات پذیرایی کرده می‌گفتند : این ها پیام آوران آزادی ، ایمان و سر سپردگی اند ، از افغانستان آزاد ، از دامنه کوههای بلند هندوکش و مردم مومن و بلند همت آن .

علایق ما بعد از آزادی هند :

در سالهای بعد از جنگ دوم

جهانی وقتی مردم هند برای کسب آزادی آمادهٔ پیکار شدند، در سراسر افغانستان جوشش حمایت از آنها بقوت وجود داشت و اکثریت باین نظر و باین صف قرارداشتند که باید دوستان تاریخی هند را درین مبارزهٔ پیهم برحق تنها نگذاشت همان بود که هند در پهلوی کشور اسلامی و برادر ما به آزادی رسید.

از ان تاریخ همیشه موقف های دو کشور ما در مسایل جهانی و صلح و سلم گیتی یکسان بوده است. در کنفرانس باندونگ، در کنفرانس های غیر منسلک و دیگر اجتماعات بین المللی قرار و موقف این دو کشور در یک مسیر قرارداشت، اما روزهای بعد از ۷ ثور و پسانتر فاجعه ۶ جدی سرآغاز فصل مایوس‌کنندهٔ است در علایق افغانستان و هند، خصوصاً از آنگاه که میرمن اندرا گاندی بعد از فراز و نشیب زیاد سیاسی زمام امور کشور بزرگ هند را بدست گرفت.

عقده های شخصی :

نزد تمام افغانها و اکثریت کامل ملت عظیم هند این سوال مطرح است که چرا میرمن اندیرا گاندی بعد از تکیه زدن به کرسی صدارت هند در کنار بریژنف جلاد و سیاست منحوس جلادان کریملین در افغانستان قرار گرفت؟ اگر آواز احساسات مردم هند نمایندگی کند آنگاه اصلاً این سوال پیدا نمیشود، زیرا مردم هند نه از امروز بلکه از قرنها باینطرف با ما علایق صمیمانه داشته و دارند. شاید این موقف او زادهٔ خیال خودش، مثل حلقهٔ محدود اطراف خودش و یا عقده های باشد که او به غلط از خلال صفحات تاریخ گرفته است.

وقتی او قطب منار را می بیند، یقیناً بخاطرش خواهد آمد که این منار از روی منار و بدست معماری ساخته شده که ۳۲ سال پیش از آن در «غور» کنار دریای خروشان هریرود در غرب افغانستان اعمار شده بود و صد ها مثال و بنای دیگر.

جواهر لال نهرو پدر میرمن اندیرا گاندی وقتی فوت کرد، وصیت او این بود که بعد از سوختن جسد او خاکش را با طیاره در سراسر هند فروپاشند. یقیناً اگر پیش از فوت خود نهرو بر فضای کشورش پرواز میکرد که در کجا باید این خاک پاشیده شود، به یقین در اکثریت بخش قلمرو پهناور هند تعداد زیاد بناهای با عظمت، قصرهای سهم، راه ها و منارها را از طیاره میدید که ثمر دست زمامداران مهندسان و معماران افغانی است.

میرمن گاندی همصف بریژنف و جلادان همدست او :

وقتی اندیرا گاندی چهار سال پیش خود را انتخاب کرسی صدارت کشورش می کرد، موضوع اول بیانیه اش این بود که اگر به کرسی صدارت بنشیند از روسها تقاضا خواهد کرد که نیروهایش را از خاک افغانستان بیرون کشد، اما پسانتر این همه وعده هایش را فراموش کرد و در بیانات بعدی اش هر بار گفت که روسها بدرخواست حکومت (؟!) افغانستان وارد آن کشور شده اند و این غرب است که در مورد افغانستان سر و صدا را براه می اندازد.

اندیرا گاندی بود که در کنفرانس کشورهای غیر منسلک بنام خوش خدمتی به یاران کریملین خویش بسیار عرق ریخت و تلاش کرد تا (قوای روس) به (قوای خارجی) تبدیل شود و قطعنامه اجتماع دهلی چنین باشد که (قوای خارجی باید از افغانستان خارج شوند).

این یار وفادار بریژنف عوض آنکه با مردم افغانستان دوست باشد، بریژنف یار صمیمی اش را به هند دعوت کرد اما این آرمان بدلش ماند که بریژنف جلاد را بتواند از جادهٔ پر زرق برق و از زیر

شمارهای دروغین به قصر مهمان خانهٔ خود ببرد ، برعکس خشم افغانها و مردم صلح دوست هند سبب شد تا موتر حامل بریژنف ازمیان خیلی گاومیش ها و انبوه مواشی راهش را بسوی قصر مهمان خانه باز کند و هر دو مهمان و میزبان با چهره های پرعرق و نفس های سوخته در اولین دیدار صرف قهوه کردند و ازان برای مطبوعات خود و جهان خبر ساختند .

بسیار چیز ها شرم آور است اگر با ارتباط به قضیه افغانستان در مورد سیاست اندرا گاندی ذکر شود . مثلاً او می گوید که سفیر شوروی بوی گفت که بدرخواست حکومت افغانستان قوای آن کشور وارد افغانستان شده اند . اما بعد ها دید که این دوستان روسیاهش حتی خود او را نیز نزد مردم هند و جهان خجالت زده ساختند پیش از آمدن بریژنف به دهلی دوستان مردم افغانستان در دهلی اعلام کردند که روزی بریژنف به آنها توصیه کرده بود که به قلمرو اسلامی همسایه شان لشکرکشی کنند که این رسوا سازی گوشهای بریژنف را لمیده و روی اندرا گاندی را خجالت زده ساخت.

سرشاری تاریخی :

این روش اندیرا گاندی را نه تنها در برابر افغانان و جهانیان حق شناس رسوا و رنگ زرد ، ساخته ، بلکه در برابر ملت بزرگ هند نیز او را خجالت زده ساخته است . از همین جهت روزی نیست که صدای اعتراض در برابر او بلند نباشد ، روزی نیست که در ایالات مختلف هند علیه او صف نکشند ، روزی نیست که او را مردم حقبین هند ملامت نه نمایند ، تا آنجا که اکثر وحدت و تمامیت خاک هند از ناحیه سیاست یکجانبهٔ او مورد تهدید قرار می گیرد و مشی سیاسی او که همه مخالف منافع هند است ، محکوم همگان نگردد . حتی او در حلقهٔ خانوادهٔ خود نیز تنها است و بلی گویانی در خانواده اش ندارد .

بهرصورت ما در مورد سیاست او که همیشه ضد منافع مردم هند بوده است ، از قضاوت عجولانه خود داری می کنیم و میگذاریم آنرا به تاریخ که قضاوت آن قاطعانه است . اما یقین داریم حکم وجدان بشری و حقی که مردم افغانستان بر دوست دیرینهٔ خود ملت بزرگ هند دارند ، بالاخره چون زنجیر ملاق برگردن میرمن اندیرا گاندی خواهد افتاد و محکوم احساسات افغاندوستی مردم هند و خونهای پاک هزاران هزار شهید ما خواهند شد که خون شان بدست جلادان روس فرو ریخته و خاک ما را رنگین ساخته و ازین جلادان شهدای ما میرمن اندیرا گاندی حمایت میکنند و روی خون های ریختهٔ جوانان و نونهالان ما پا میگذارد و از آه و ناله زنان ، کودکان و سالخوردگان ما نادیده میگذرد . در حالیکه ما در برابر هجوم وحشیان قرن ایستادگی می کنیم ، برای اسلام ، برای آزادی و برای کرامت بشری و بالاخره برای جلوگیری از پیشروی روس ها خون خود را می ریزانیم ، ما منتظر حکم تاریخ و قضاوت وجدان بشری در مورد این وحشت ها و حامیان این وحشت ها می باشیم .

(جانباز سرفراز)

د مسلمانانو خپلمنځي نښتې

پر (اصلي) موضوع ترخه لیکلو د مخه غواړم په گوته کړم چې:

۱- په خپلمنځي نښتو کې برخه اخیستونکي مسلمانان له اسلامه اېستل ندي پکار.

د دې خبرې د ثبوتیا او اثبات لپاره دا الهي ارشاد کافي دی چې: «که د مؤمنانو دوه ډلې په پخپلو کې اخته شي (په جنگ شي)، ځکه «مؤمن» کلمه پخپله پردې گواهي لي چې خپلمنځي نښتې یې له اسلامه نشي اېستلای. البته د خپلمنځي جگړو په ترڅ کې له اسلامه د ایستونکو چارو ارتکاب او ترسره کول جلا خبره ده.

۲- د اسلامي نظام اساسي روح دا دی چې په گرده نړۍ کې به د مسلمانانو یوازې یو مرکز او یومشر وي او د قیادت او لارښوونې مرکز به یې یو وي.

د دې اصل په رڼا کې هغه نظامونه چې د اسلام په نامه جوړ شوي او د څو استعماري کړ ښو په مینځ کښې را گیر وي پوره اسلامي نظامونه ندي او نه هغه تحریکونه اسلامي تحریکونه دي چې د اسلامي نظام را منځته کولو دعوه کوي مگر عملاً له یو کلي، یوې، کورنۍ یو قام یو ولایت او بالاخره له یو څو کړ ښو څخه بیرون نشي ښکاره کېدای او له همدې لامله وه چې حضرت علي کرم الله وجهه یې مجبور کړ چې د جمل او صفین له جگړو سره مخامخ شي، لدې لوسړیو خبرو وروسته د عنوان په هکله لیکم.

هغه جنگونه چې د مسلمانانو ترمینځ پیښیږي ډیرزیات صورتونه او شکلونه لري څینې یې پدې ډول دي.

۱- د مسلمانانو دوه ډلې به په خپلو مینځو کې په جنگ اخته وي، خود ځمکې پرمخ داسې اسلامي حکومت چې د نړۍ د مسلمانانو لارښوونه پر غاړه ولري نه وي‌ دا راز جگړه که د کلي ولس او منطقي په شکل سره وي او که د حکومتونو سردارېو او بیلو بیلو نظامونو تر مینځ وي.

په هر صورت، کله چې نړۍ وال له اسلامي حکومت څخه بې برخې وو او مسلمانان د دې پرځای چې د اسلامي نظام د را منځته کولو لپاره یو تربله لاس سره ورکړي - څینې یې له څینو سره لاس وگریوان شول. دلته نور هغه مسلمانان چې په جگړه کې برخه من ندي د نده لري چې خپل لوی او ستر مسئوولیت ته متوجه شي او پوه شي چې د خیر او نیکې په لور بلنه. د مسلمان رسالت دی له مسلمان سره د گوښې کینا ستلو (زبايي څه) پوچ او فاسد منطق نشي جوړېدای. باید را پورته شي او تر هر څه د مخه د ځان په څیر نور هغه مسلمانان چې پدې فتنه کې برخه من ندي سره یو ځای کړي او دا ورته په گوته کړي چې که مونږ د دې فتنو مخنیوی ونکړو او د مسلمانانو ترمینځ وینې توئیدل بند نکړونو هغه عذاب چې په نتیجه کې به یې خدائی (ج) را

ناز لری مرتبو ته به هم ورسیږي. او د یو محکم او منضبوط ملاتړ د ترلاسه کولو وروسته په جګړه بوختو مسلمانانو په لاره لاره شي؟ هغوی د خدای دین ته را وبولی، دوار، ولی متوجه کړي چې د دوی خپلمنځي جنګونه یوازې د دوی په تاوان دي بلکه د ټولی اسلامی نړۍ او ګرد بشریت په مخالفت او ضرر تمامیږي او د دې جګړو په نتیجه کې به د اسلامی نظام د راوستو تصور هیڅکله رښتینی نشی. هغوی د سولی او روغی جوړې په لور را وبلی. که دواړو د خدای حکم ته غاړه کیښوده، د عدل او انصاف له مخې دې به داسې شان روغه جوړه وشي چې هر چا ته خپل حق وسپارل شي او په مینځ کی داسې ګډې وډې مسئلې پاتې نشي چې خدای مکړه سبا پرې بیا د جنګ اور بل شي.

او که دواړو سولی ته غاړه نه ایښوده او د مسلمانانو له وژلو یې لاس نه اخیست او یا یوی مله، خو هغه بلې سولې ته غاړه نه ایښوده او یا خو یې په ښکاره سوله سوله یا دوله، تړونونه او معاهدې یې کولی خو په پټه یې داسې کارونه کول چې د سولی د تړون له اصولو سره یې ګرد سره ټکر نه لګوه نو ښکاره ده سنځګړی مسلمانان له یوی خواد دی فتنو مشرانو ته همیشه د خیر او سولی په لور بلنې ته دوام ورکړی او له بله پلوه دې هڅه وکړي چې هغو افرادو او لښکریانو ته چې سره نښتي دي ځانونه ورسوی او پوه یې کړي چې دغه لارکې جنګ جهاد ندی. او نه مرګ د شهادت مرګ دی. او بالاخره اسلامی مسئوولیت یې ټول ورته

> **هغه کسان چې د سولی او روغې په نامه را پورته کیږي رښتیاهم هغه کسان باید وي چې ژوندئ په امانت داری او خیر غوښتنه کی تیر شوی وی**

ځرګند او له اسلام او جهاد سره یې مینه اوعلاقه او احساسات را و پا رول شي، چې د فتنو مشران ځانله پاتې شي او خلک ټول تری پر ځای کیني او ددی بلنې تر څنګ دی له عام ولس سره هم اړیکی وساتل شي، اسلام او اسلامی لارښوونې دې ور وښودل شي، چې خپل زامن او ورونه له فتنو را بیل کاندی او له سولګرو او مصلحینو سره مله شي. او لدې هلو ځلو سره سره دې زیار وایستل شي چې د فتنه خو ښو او فساد ګرو پر نه ملاتړ سر بیره اقتصادی او مالی بندیزونه پرې هم ولګول شي. د دوی پرضد دی پراخ تبلیغات پیل شي، ټولو مسلمانانو ته دی رسوا کړای شي او هغه منابع چې مرسته ورسره کوي؛ باید پوه شي چې د دوی دا کومک د خدای (ج) په لارکې نه بلکه د شیطان په لارکی لګول کیږي. او که د اسلام دښمنانو له دواړو ډلو یا له یوی ډلی سره د فتنې او فساد د دوام لپاره کومک کاوه باید مخنیوی یې وشي، چې دوی ته ورونه رسیږي، د دې کوښښونو په نتیجه کې به خدای (ج) د دې فتنو اور مړ کړي، که بیا هم دا او رمړ نشو او همغه شان په زیاتیدو و، سوله راوستونکو او خیر غوښتونکو خلکو چې له ډېری مودې د دې جګړو په مینځ کې په را شه د رشه تیری کړی وی د دواړو خواوو موقف او دلایل ورته معلوم شوی او دا هم ځرګنده شوی وی چې کوم په حق او کوم بې لاری دی، دواړه بې لاری دی که یو، اختلاف او جنګ رخدای د دین لپاره دی که د شخصی هیلو او ارزو ګانو پوره کولو لپاره؟

(ب) قوت او زور په هومره اندازه وی چی دفتنو له‌خاوندانو سره پری مقابله وکړای شی او هغوی دی ته اړ کړای شی چی سولی ته غاړه کیږدی.

(چ) هغه کسان چی دسولی او روغی په نامه را پورته کیږی رښتیا هم هغه کسان باید وی چی ژوند ئی په امانت د اری اوخیر غوښتنه کی تیر شوی وی.

ددی ټولو مهمو موضوګانو له ځرګندولو وروسته دی خیر غوښتونکی مسلمانان خپل توان او طاقت را ټول او منظم کړی او کله چی د پوهو، هوښیارو او باتجربه‌مسلمانانو ترمشوری وروسته پریکړه‌وشوه‌چی‌اوس‌دخیر غوښتونکو قوت‌د سوک اوکوتک په‌زور سوله را وستلای شی بیادی نو د خیر او سولی قوت د خدای په اتکه او ملاتړ د حق را وستلو په هیله میدان ته و دانګی او د فتنه اچوونکی لاسوله او پښی دی ورماتی کړی.

د دی لپاره چی دا هم خورا حساس او مهم کار دی، مسلمانان باید دلته هم خپله خیرکتیا او پوهه په کار واچوی چی د دوو فتنو پرځای دریمه زیاته نکړی. نو هغه وخت چی د سولی او خیر غوښتنی د قوت په نامه نوی قوت د جنګ ډګرته داخلیږی باید لاندینی ضروریات پوره شوی وی.

(الف) باید د یوه یا دوه یا څو تنو یا یوی کورنی او یوی قبیلی فیصله نوی، بلکه د اسلامی امت د هغو خیر غوښتونکو چی تیر ژوند ئی د خیر غوښتنی ښکاره شاهد دی، مشوره پکی اخیستل شوی وی.

که د اسلامی حکومت په مقابل کی ځینی خلک په ناروا پورته شی نو په شرعی اصطلاح دوی باغیان دی اسلامی حکومت بی باید د نصیحت او نرمی لیاری روغی ته راوبلی که دابی نه منله اجازه ورته شته چی په زور بغاوت له منځه یوسی.

(ب) قوت او زور په هومره اندازه وی چی دفتنو له‌خاوندانو سره پری مقابله وکړای شی او هغوی دی ته اړ کړای شی چی سولی ته غاړه کیږدی.

(چ) هغه کسان چی دسولی او روغی په نامه را پورته کیږی رښتیا هم هغه کسان باید وی چی ژوند ئی په امانت د اری اوخیر غوښتنه کی تیر شوی وی

له‌فساد اوفتنوڅخه له‌وی‌را وی، چی تر اوسه‌یی په بونامه‌نته اچوله او اوس د سولی او روغی او جوړی په نامه.

(د) د دی خلکو اراده او نیت داوی چی د مسلمانانو تر مینځ روغه جوړه راولی، فساد ورک کړی، عدل او انصاف‌ټینګ کړی، دا اراده او نیت بی هغه وخت ښه ځرګند یدای شی چی د دوی ترمینځ اسلام حاکم وی، که اسلام حاکم نه وی پر یوه یا څو تنو قدرت غوښتونکو نور قدرت غوښتونکی را ټول شوی وی، د اسلام دحاکمیت نښه هم پکی نه ښکاری، نه پکی‌اسلامی عدالت وی نه انصاف او نه ورور ګلوی، او بیا پدی پلمه چی ګوندی دا نور په خپلو مینځو کی په جنګ دی او مونږ سوله راولو د قدرت د ترلاسه کولو لپاره لدی پاک نامه بده استفاده کوی.

ټول سره ورونه یا خپلوان او یا د فساد او بی حیایی اډیو الان را ټول شوی وی نه د اسلامی امت مشوره وی او نه پکی د نورو مسلمانانو رایه، نو دا راز خلک له هغو نورو څخه زیات مفسدین دی باید مسلمانان یی په نرمو او غولوونکو خبرو

او حرکاتو تیر نه وځی .

مسلمانان باید پدی برخه کی تر هر چا زیات هوښیاروی، پدی لړکی باید بیا بیا ازمیښت ونکړی او نه هر ځل تیرو تنه او ښویدنه اجتهادی خطا او سهوه تعبیر کړی ، ځکه که د سولی او روغی په نامه داسی کسان را ولاړ شی چی د اسلام جرړی و باسی ، د ټولو پاکو او سپیڅلو مسلمانانو تس نس کولو ته ملاتړی ، دا به تر پخوانیو و خطرناک وی .

دا هیڅکله نشی کیدای چی هغه کسان دی د سولی دا پاکه دنده سرته ورسولای شی چی په ځوځو ځلو تجربو سره یی ثابته کړی وی چی دی د قدرت او واک لیونی دی او له هری وسیلی او وسلی ځخه یی د دی هدف د ترلاسه .

کولو له پاره کار اخیستی وی دروغ یی خوی او عادت وی وعدی او عهد ماتول ورته هیڅ اهمیت دنلری او په اجتماعی روابطــو کی د هغه چا په لور ډیری منلی وهی چی د ده د مشری او غټوالی د پایښت لپاره هلی ځلی کوی ، هغه کوی چی خپل ټول الهیو الان او خپلوان دواک په حساسو ځایونو کی را ټول کړی او چی چا یی لږد خیانت ځای ته گوته ونیوله د لوی درجی دښمنانو په لړ کی یی ودروی . تیر ژوند یی ټول داسی تیر کړی وی چی په قدرت پسی یی منډی او را منډی وهلی وی او بس . له انسانانو ځخه یی پدی لیارکی د پــل کار اخیستی وی د داسی پلونو چی کله پری تیر شوی وی او گومان یی نوی چی بیا راتگ یی هم پری شته پلته یی وهلی او وران کړی وی او په هغه کی وی چی بل داسی ځوک پیدا کړی چی له هغی خوا تری استفاده وکړی ، د غیر اسلامی نظامونو د فاسق او فاجر او حتی د کافر د مشر تا به په وراندی یی تفاوته وی. خوکله چی د مسلمانانو د مشری خبره شی بی له ځان ، به بل ځوک نه منی هو !

دا راز خلک هیڅکله هم د مسلمانانو د دردونو لپاره دوا کیدای نشی او که مسلمانان خدای مکړه د دا راز پستو او بی هدفو خلکو په چالاکی وغولیدل او د سولی او روغــی جوړی کاروان په سر کی یی و د رول - مسلمانان باید پوه شی چی د تل لپاره له سولی ځخه بی برخی او د همیش لپاره لــه فتنو سره مخامخ شول ، نو کله چی د سولی او روغی جوړی صف له دغو پورتنیو نیمگړتیاوو ځخه خالی وه په ډیر اطمینان دی د حق میدان ته وردانگی او نور مسلمانان یی باید په پوره باور سره ملاتړ وکړی . دا جنگ د ملک نیولو، قدرت ترلاسه کولو او انسان وژلو جنگ ندی دا هغه فتنه او فساد ندی چی د هغی په هکله رسول اکرم (ص) فرمایی .

القائم فیها خیر من الماشی
والقاعد فیما خیر من القائم :

ولاړ پــکی لــه تــلونکی او ناست پکی له ولاړ ځخه غوره او ښه دی ، بلکه دا د فتنو د لهمینځه وړلو لهپاره جنگ دی دا هغه جنگ دی چی قرآن کریم پر مسلمانانو واجب کړیدی (فقاتلوا التی تبغی) له حد نه تیریدونکی ډلی سره مقابله وکړی د دی جنگ په وجوب کی د اسلامی امت علماوو هیڅ اختلاف سره ندی کړی او نه صحابه کرامو (رض) د دی جنگ په

پاتی په ٨١ مخ کی

جنایتکاران در برابر انتقام خداوندی

الله اکبر !

خدا بزرگست ، خدا بزرگست از هر ستمگر متکبر ، بزرگست از هر ظالم سرکش ، بزرگست از هر سفاکی که خون صد ها ملیون انسان بی گناه را بخاطر اشباع جنون عظمت طلبی و ارضاء طبیعت شرارت پیشه اش ، بزمین مریزد ، بزرگست از همه فراعنه و طواغیتی که مردم را میکشند که تا ایشان را از پرستش خدا منصرف و به پرستش خود ها و ادارند و آزادی ، کرامت و ارادهٔ ای را که خداوند به ایشان جهت آنکه بتوانند حسب فطرت ازلی زیست نمایند ، به ایشان ارزانی داشته از آنها سلب می کنند ، بزرگست از هر جاهلی که شیطانش و اداشته است تا خود را خدا بتراشد و بمردم بگوید که «من پروردگار بزرگ شمایم» و به اینگونه حکومت ظالمانه اش را بر فرق مردم و اجساد مرد گان به اجراء در آورد .

خدا بزرگست از جبا بر کرملین و فراعنهٔ قصر سفید و صهیونیست های تل ابیب ، آنانیکه گمان میبرند به آنهائی که ظلم می کنند مدد گاری نیست و آنهائی را که میکشند انتقام گیری نیست ، و اصلاً کسی نیست که ازین همه جنایاتی را که به حق بشریت روا میدارند باز خواست نماید .

ذلیل اند این گروه طواغیت گرگ منش . . . ذلیل اند این گروهی که از نوشیدن خون ملیونها انسان بی گناه تشنگی شان فرو نمی شیند و از ویرانکردن صد ها شهر و قریه را بر اهالی آنها که به امن به سر میبردند آتش جنون شان تخفیف نمی یابد . و از انتقام خداوندی بیمی نداشته و از سرنوشت نا فرجام امثال و نظایر شان و از مشاهدهٔ عوقب مفتضح و رسوای همسلکان شان که هر لحظه در برابر دیده ها شان تکرار میگردد پند و عبرت نمی گیرند .

چند روز قبل جاسوسکاری که برای مدت کوتاه در روسیه حکومت کرد مردار شد ، آری مردار شد اما بعد از آنکه امراض گونا گون نقش زمینش ساخته بود که تا بفهاند اینکه آه جگر سوختگان و اشک بیچارگان و فریاد یتیم ها را هم

تاثیریست و اینکه اینها و خونهای پاکی که همانند سیل از اجساد بی گناهانی که خرس سرخ بخاک یکسانشان کرده است هرگز هدر نرفته است و اینکه انتقام خداوندی هرگز غافل نبوده با ستمگران حتی در دنیا هم به بسیار شدت و سختی محاسبه کرد نیست .

«ولا تحسبن الله غافلاً عما یعمل الظالمون ، انما یؤخرهم «لیوم تشخص فیه الابصار ، مهطعین مقنعی روسهم لایرتد الیهم طرفهم وافئدتهم هواء»

فلا تحسبن الله مخلف وعده رسله ان الله عزیز ذو انتقام .

ومپیندار خدا را بی خبر از آنچه می کنند ستمگران جز این نیست که موقوف میدارد ایشان را برای روز یکه خیره شوند چشم ها . شتاب کنندگان سرخود بردارندگان ، باز نمی گردد بسوی ایشانچشم ایشان و دلهای ایشان خالی است . پس مپندار خدا را خلاف کننده وعده خود بارسولان خود هر آئینه خدا غالب صاحب انتقام است .

آری آندروپوف بعد از سر دچار شدن به امراض فالج ، شکر قلب و جگر که از مدت شش ماه به اینطرف ازش به ستوه آمده بود مردار شد .

آندروپوف مردار شد اما از مرگ وی طواغیت دیگر پند نگرفتند چنانکه آندروپوف از مرگ سلفش بریژنیف عبرت نگرفته بود ، و این است حال طغات و ستمگرانی که یکی بعد دیگری روانند و انتقام الهی را مشاهده می کنند که حلقوم رفقاءو دوستان شان را میفشرد و ایشان را رسوا و ذلیل ساخته ، و به آنانیکه دلی دارند و به حقایق عمیقاً گوش میدارند، درس عبرت میدهد ، اما هر طاغوتی که بعد از زیر خاک شدن رفیقش به جای او می آید به عوض آنکه از وضع رفیق گذشته اش پند گیرد ، هنوز هر چه بیشتر بظلم ودرندگی و وحشت دست برده و پروگرام دوست مغضوب و مقهورش را در اجرای قتل عام وکشتار افراد بی گناه و آزاد و به سر پیچی از عبادت خدا ، و ویران کردن زمین و امثال اینگونه فجایعی که در عصر ما رخ میدهد، عصری که بدروغ عصر تمدن و آزادیش مینامند ، تکمیل مینماید .

در گذشتهٔ بسیار نزدیک یهودی صهیونیست ، وحشی «میناخیم بیگن» به اثر ریختاندن خون هزار ها تن از مردان ، زنان ، اطفال و پیر مردان فلسطینی بالخاصه در خیمه گاه های «صبرا و شاتیلا» بمرض جنون مبتلا شد که متعاقباً از حکومت کناره رفت و عوضش تروریست دیگری که بمراتب از وی در وحشت و ارهاب فوقیت داشت جانشین شد که او نیز بهمان اعمال شیطانی چون غصب اراضی مسلمین ، اتلاف حقوق آنها ، قتل افراد بی گناه شان و اخراج آنها ، دست آلود که کیش یهودیت و صهیونیت اش به او الهام میکرد . ولحظه هم به سرنوشت گذشتگانش که خداوند دچار جنون و رسوائی ساخته و گوناگون فضیحت شان کرده بود ، نمی اندیشد وهمچنان درگذشتهٔ نزدیک خرس پلیدروسی (بریژنیف) مقبور مردارشدو بعد از آنکه هزار ها فرزند افغانستان را زنده بخاک کرد ، بخاک دفن شد. . . بریژنیف در حالتی مردار شد که قطرات خون از زخم های قلبش که از ضربات لشکر اسلام ایجاد شده بود ، می چکید ، که پروردگار عالمیان ، ناصرمظلومین بفریاد زخمی ها و اشک یتیم ها و گریه آواره ها پاسخ داد و خرس سرخ پلید روسی را در کرملین مردار ساخت که تا حساب ملیونها بندهٔ مظلومش را در افغانستان بخون خفته با او تصفیه نموده و مرگ او را به جانشین اش درس عبرت سازد .

ده تا نپندارد که او برای همیش زنده خواهد ماند و بر روی زمین حکومت نموده بندگان خدا را به اسارت خواهد کشید ، اما

بسیار بعید است که طواغیت پند گیرند و عبرت آموزند ، آیا آندروپوف همان سردنه بلکه همان شیطانی نبود که در کودتای ننگین ثور نقش سهمی را بعهده داشت ؟ و آیا او رئیس اداره (کا جی بی) خطرناکترین ادارهٔ جاسوسی دنیا نبود ؟؟ آری او قبل از آنکه به کرسی قدرت بنشیند بیشتر از همه سخت دل و تشنه بخون بود و زندگی سیاه پر جنایت را به سر میکرد ، آیا ممکن است که یک چنین جنایت پیشهٔ از مرگ رفیقش پند گیرد ؟؟

اندرو پوف مردار شد اما لعنت و نفرین بیوه ها ، اطفال و یتیمان او را بدرقه میکرد او با آرزوی سیطره بر افغانستان قهرمان بجهنم رفت و رشته قدرت را چرننکو شیطان دیگری از شیاطینی که در مکتب کمونیزم تربیت یافته بود بدست گرفت ، و آیا کسی میتواند بگوید که او شخص عاقل بوده و استعداد آنرا دارد که از یک چنین مرگ ذلت باریکه یک شیطان بزرگی را از عشرتگاهش به جهنم بـرد ، پند و عبرت گیرد ؟ ؟ هرگز نه . . البته بدلیل آنکه او نیز یکی از همان جنایتکارانیست کـه همراه بـا بریزنیف و اندروپوف و سایر طاغوت های مسکو ، در تمام جرائیم و جنایاتی که بحق بشریت انجام گرفته است اشتراک داشته و دست های کثیف اش به خون افراد بی گناهیکه دست بریژنیف و اندروپوف آلوده بود ، آلوده است ، چرننکـو نیـز از جملـه کسانیست که دلها شان از کثرت انجام فجایع و خون آشامی ها سخت وسختر گردیده است.

هیهات ، خیلی بعید است که یک چنین دلهای سنگین و سختی که قلب هزار ها انسان را خونین کرده خونش را بزمین ریخته باشد پندپذیر شود .

و همچنین طاغوت ها و بالخاصه طواغیت عصر ما ، ممکن نیست لحظهٔ هم راجع به انتقام الهی باندیشند و فکر کنند اینکه دلهای زخمی و بدنهای پاره پاره و خونهای بزمین چکیده هم خدائی دارد و آن خدا راضی نیست که بعضی از بندگانش بعضی دیگری را استعبادو استعمار نماید، و اینکه ظلم و تجاوز گری ها حتماً به انتقام «خدای منتقم» مواجه شد نیست . . .

این اندیشه ها هرگز در خاطر و اذهان طاغوت ها خطور نمی کند چرا ؟ بدلیل آنکه ایشان قبل از رسیدن به بلندای قدرت ، آنقدر جنایت هـا و فجایع را مرتکب شده اند که دیگر دیده و بصیرتی به آنها باقی نمانده است و حالتی را بخود گرفته اند که مرگ و فضاحت طغات و فراعنه همثل شان را از نتیجهٔ ظلم و بیداد گری ها به بندگان خدا ، نمیدانند و نمیتوانند درک کنند که مظالم و اعمال زشت آنها سبب بر چنین مرگ فضیح وذلت آور شده است نه علل و اسباب مادی دیگر . اگر چنین نیست مرگ عبدالناصر جلاد مسلمانان در مصر بایستی درس عبرت به سادات میشد و مرگ ترهکی مزدور عبرتی بر حفیظ الله لعین و مرگ صد ها مزدور روسی در افغانستان عبرتی به ببرک خاین ، و بالاخره شاه ایران درسی به طاغوت سوریه .

و این از صلاحیت و توان چرننکو است که از سقوط ومرگ اندروپوف عبرت بگیرد . اما تا حال چیزی درین باره دیده نمیشود و طاغوت ها در مسکو، واشنگتن و تل ابیب و سوریه و . . همچنان بر اجرای سیاست های تجاوز گرانه علیه حق و پیروان آن پابند بوده و بر خونریزی ها ،

ویرانگری ها و قتل عام ها ادامه میدهند. و با آنکه می فهمند که سر انجامشان نزدیک شده و مرگ امروز یا فردا ایشان را به نزد پروردگار شان برد نیست و البته این مرگ هم نسبت به آنها عادی نبوده بلکه به نهایت درد ناکتر، فجیعتر و ذلت آور است و کسی اگر باورم ندارد اینک پیشرویش مرگ شاه ایرن قرار دارد که چگونه بعد از طرد و فضیحتی که بالاتر از آن فضیحتی نیست، بمرد، وروبرویش مرگ تره‌کی که چگونه شاگرد وفادارش حفیظ الله لعین به خفقانش کشت، و پیشرویش مرگ حفیظ الله لعین که ببرک کارغل بحالت رسوا مردارش کرد و پیش نظرش مرگ سادات مرگ بریژنیف و اخیراً پیشرویش مرگ اندروپوف، و امثال آنها.

اینهمه رسوائی ها در دنیا یشان است اما عذاب خداوندی در آخرت بمراتب بزرگتر و شدید تر است، زیرا خداوند تعالی در کتاب عظیم الشأنش میفرماید.

«وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا».

آری! کسی که یک شخص موسن را میکشد جزایش این باشد، چه فکر میکنی راجع به کسی که ملیونها مسلمان را قتل می کند و شهر ها قریه ها خانه ها و مساجد را بر سر اهل ایمان سر نگون میسازد، چنانچه شیاطین روسی در افغانستان مسلمه، و طاغوت سوری در سوریه، و تجاوز گران یهودی در فلسطین و لبنان و اشغالگران صلیبی در فلیپین چنین کردند.

بگذار ستمگران آنچه در قدرت شان است بحق بندگان مستضعف خدا روا بدارند و جنایت کاران آنچه که میتوانند جنایت های طاقت زا و کوه جنبان را مرتکب شوند و به هر اندازه که میتوانندخون بپاشمند، ولی انتقام الهی دورنیست و البته ظالم در دنیا بیشتر از عملکردش قبل از آخرت سزا دیدنیست.

«وسیعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون»

قل سیروا فی الارض فانظروا کیف کان عاقبة المجرمین»

ومن اظلم ممن ذکر بآیات ربه ثم اعرض عنها انا من المجرمین منتقمون».

آنچه که بر قضا و قدر فائق آید : صبر است
آنچه که آدمی را صیقل میدهد : کار است.
آنچه که برای مرد ننگ است : غصه است
آنچه که پیش از مرگ آدمی را میکشد : نومیدی است
آنچه که کهنه اش بهتر است : دوست است
آنچه که کمش زیاد است : دشمن است
آنچه که از علم بهتر است : تجربه است
آنچه که زیادش کم است : ایمان و جوانمردی است
آنچه که هر قدر دراز باشد کوتاه است : عمر است

د فطرت تګلار

قیام الدین کشاف

پیغمبرانو علیهم الصلوة والسلام د انسانی تاریخ په اوږدو کی انسانی نوعی ته د حق پیغام رسولی دی. په هر دور کی یی د عدل او انصاف ـ سولی او سلامتیا پیغام ورکړی دی، د حق د ملاتړ او طرفداری او د ظلم ، تیری او زور زیاتی پر خلاف د پاڅون ښوونه یی کړیده ـ د حقیقی خالق له عذاب نه یی خلک ویرولی دی ـ له بدو چارونه یی منع کړیده او نیکی ته یی هڅونه کړیده. انسانانو ته یی دا تعلیم ورکړیدی چی خدای پیژند نه او مذهب ته اړتیا احساسول د فطرت تګلار او غوښتنه ده.

اوس راځو دی ته چی څوک چی دا تورپوری کوی چی د خدای د هستی او وجود مفکوره څمکوالو ، پانګوالو او د کارګری او زیارکښی طبقی ښکیلاک ګرو رامنځ ته کړیده هغوی له انسانی تاریخ سره بیخی نا اشنا دی. د پیغمبرانو(ع) له جملی نه آیا څه کسان داسی وو چی ګټی یی د زیار کښانو او کارګروپه ښکیلا ککګروپوری تړلی وی. له هغو نه ایا څوک داسی ووچی ځمکه والوته یی له زیارکښی طبقی سره د ناوړه سلوک کولو ترغیب ورکړ. ایا په دنیا کی کوم مذهبی کتاب داسی شته چی د هغو تورونو او بهتانونو تصدیقوونکی وی چی د کمونیزم فلاسفه وود دین او مذهب پر ضد پوری کړیدی؟

د دی بر عکس پیغبرانو علیهم الصلوة و السلام تل د حق ملاتړ وکړ، د ظلم او زور زیاتی پر ضدیی اواز پورته کړ ـ د اقتصادی عدل او انصاف سپارښتنی یی وکړی ـ انسانی نوعی ته یی اخلاق قوانین وضع کړل چی د هغو بنیاد او اساس د خدای پر وجود باندی اقرار ـ له مجازات نه ویره او د مکافات هیله وه. دا د انسان یوه فطری اړتیاوه چی هغه خپل اود خپلو هم جنسو حقوق و پیژندلای شی. د خپلو حقوقو ساتنی ترڅنګ د نورو حقوقو ته له لاس غځولو نه ډډه وکړی. انسان د خود غرضی مجسمه نشی. د ټولنی دوګړو لپاره ګټه رسوونکی اوسی. په مجموعی لحاظ د ټوانی لپاره ګټور شی. رسول اکرم صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی : خیرالناس من ینفع الناس. په خلکو کی ډیر غوره انسان هغه څوک دی چی د خپلو ګاونډیانو ـ خپلو خپلوانو ـ خپل مور او پلار ، خپل اولاد اوان اینده نسلونو لپاره مفید ثابت شی. د او هغه تعلیم چی پیغمبرانو علیهم الصلوة والسلام د ډیرو سختوکړ اوونو په زغملو ـ او د سر له خطر سره دځان په مخامخ کولو خلکو ته ورساو.

د . کمونیزم لیډرانو نه یوازی چی د خدای د وجود له مفکوری نه د سختی کرکی پیدا کولو لپاره هلی ځای کړیدی بلکی د خدای د وجود مفکوره یی

ډیره سخته غندلی ده. له دی کارنه د هغوی مدعا او مقصد داؤ چی پیروان ئی له ټولو اخلاقی معیارونو سره خدای پامالی وکړی، چی هغوی ته پخپل پروګرام یعنی د زیار - کښانو د کارګری سلطنت په ټینګولو کی هیڅ ډول خنډ پېښنن نشی.

چیر ته چی د خدای د وجود د مفکوری موجودی وی هلته به زور زیاتی - رخه - کینه بی وجدانی نه وی. چیر ته چی د اخلاقو پابندی وی هلته به له وحشت او فحشاو ونه اجتناب کیږی. جبر او ستم به نه وی. چیرته چی د مذهب ترلارښوونو لاندی عمل کیږی هلته به عدل او انصاف برقرار وی-د خپلسریو پر ضد به مبارزه کیږی. پریوی طبقی به دبلی طبقی د مسلطولو هڅه نکیږی.

چیر ته چه دین د لارښود په توګه و منل شی هلته به نه د چا د سر خطروی، نه د مال - نه به د چا حیا او شرف په خطر کی لویږی، نه د چا ناموس. او که دا سی څه اصول او قوانین وضع کړای شی چی هدف او مطلب یې د کومی خاص طبقی راغورځول اوپر هغی باندی د کومی بلی طبقی حاکمول وی او دغه هدف ته د رسید لو لپاره چی له هری لاری چاری نه کار واخیستل شی هر څه وسایل چی ګټور واقع شی هغوی ته مشروع او روا وویل شی، یوازی مشروع او روانه بلکی ضروری تګلارمو ګڼل شی، ایا د غسی اخلاق د دی وړ ګرځیدای شی چی د اخلاقو نوم وربا ندی کېښودل شی؟ همداد کمونیزم اخلاقی فلسفه ده - هغوی وائی اخلاق د پرمختګ په مخ کی خنډ دی - روا او نا روا او د ښو او بدو نوموونه انسانان په زړه کی ساتلی دی. خپل هدف ته د رسید و لپاره چی هره وسیله په کار اچول کیدای شی که رواوی او که ناروا - د دروغو لاره وی که در ښتیا وو د بل چا په ضرر تما میږی

> چیرته چی د خدای د وجود مفکوره موجوده وی هلته به زور زیاتی - رخه - کینه بې وجدانی نه وی. چیرته چی د اخلاقو پابندی وی هلته به له وحشت او فحشاوو نه اجتناب کیږی. جبر او ستم به نه وی.

او که په ګټه، باید په کار واچول شی همدغه اخلاق دی - اخلاق کوم ثابت اصول نا ری.

همدغی اخلاق هره، ورځ تغییر او بدلون موبی د هر چا خپل مزاج د هغه لپاره اخلاق کړ نلاره ټاکی. د همدغی بې ماهیته او غیر معقولی فلسفی پر اساس - د همدغی غیر فطری تګلاری پر اساس، د کمونیزم نظر او عمل بنا دی. د عقیدی په ساحه کی د هغوی - تګلاره داده چی وائی خدای نشته - انسان مسؤول مخلوق ندی - د انسان پر سر بل کوم قدرت نشته - کوم شی چی قدرت لری هغه ماده ده. مرګ او ژوند په طبیعی شکل مینځ ته راځی - د عمل په ساحه کی وائی: تفاوتونه انسانانو مینځ ته راوړیدی، باید همدی یې له مینځه یو سی - او کومه طبقه چی لوړه ده- هغه باید ټیټه شی - ټیټه طبقه باید حاکمه او برلاس شی د دغه بدلون راوستلو لپاره لپاره که هر څومره وینی توئیږی دانه یوازی کومه بده خبره نده بلکی ډیره ضروری ده چی سور انقلاب دوینو بهولو له لاری بری ته ورسول شی، اشراف عاطل موجودات دی، باید له منځه یوړ ول شی - د دوی موجودیت د کار ګری انقلاب - په مخ

کی خنلی او د زیار کښانو لپاره سر خوبږی دی. څنګه چی د کمونیزم شیطانی عقیده د دروغو پربنسټ ولاړه ده یعنی له خدایه انکار - له اخرت نه انکار - له اسمانی وحی نه انکار - له رسالت نه انکار - له دین او مذهب نه انکار، همدا رنګه یی دژوند چاری او عملونه هم د سوا پا دروغو پر بنسټ سر ته رسیږی - د رواغ ویل په کمونیزم کی کار ګړه وساله ده - له خپل ورور سره د رواغ او نیرنګ - له خپل ملګری سره دروغ او فریب - له خپل امر سره در واغ او پامه، له خپلو عسکرو سره در واغ او له خپلی تولنی اوولس سره درواغ، له زیارکښانو او مزدوری طبقی سره وعدی کوی چی دغه نظام ستاسی دی - دغه انقلاب ستاسی دی، دغه امریت ستاسی دی - پدی رژیم ئی تولـه واکـنی او اختیارات ستاسی دی او دغه شنه او سره باغونـه ستاسی دی، خو پـه عمل کی دا یـو شی هم و نه لیدل شول، څه چی لیدل کیږی هغه دادی چی کارګر او مزدور باید له بل هر چا نه مخکی د مرګ خولی ته وړاندی شی - هره قومانده چی ورکول

کیږی باید و یی منی - دانشی ویلی چی دغه اقدام زما خوښ ندی - دا زما د تباهی او هلاکت لار

د عقیدی په ساحه کی د هغوی (کمونستانو) تګلاره داده چی وایی خدای نشته - انسان مسئول مخلوق ندی - د انسان پر سر بل کوم قدرت نشته - کوم شی چی قدرت لری هغه ماده ده. مرګ او ژونـد په طبیعی شکل سیځ ته راځی.

ده - دا څنګه چی په کمونیزم کی درایی او نظر ازادی نشته - د نه منم یانکوم فارموله نشته - د کمونیزم مؤسس وائی: کارګر د فابریکی د ماشین د پرزی حیثیت لری چی تر کومه پوری ماشین کار غواړی هغه به چلوی او هره پرزه چی له ګرځیدونه پاتی شی د هغه ایسته کول او پرځای یی د بلی اچول ضروری دی.

معنا دا چی یو کمونست که په هـره سطحـه کی وی چی د خپل بادار او آمر له خواهش سره سم کار ونکړی یا یی ونکړای شی د هغه په تبدیلی او عوض کولو اکتفا نکیږی او نه یی تیر خدمتونه او وفاداری په نظر کی نیول کیږی، بلکی د هغه یوازنی علاج وژل دی - وژل هم په ډیره بی شرمانه توګه، هـر کمونستانـو چی کلـه مجبوریت او تنګسه را شی نو د خپلی عقیدی او مسلک پر خلاف د دین او دیانت خبری هم کوی او له دی کارنه یی هدف دا وی چی ګوندی داسی کسان به هم پیداشی چی د دوی پدغو غلطو درواغو په و غولیږی - حال دا چی د دوی خپلو عملونو دوی دومره رسوا کړی او شرمولی دی چی هیڅوک وربااندی نه غولیږی.

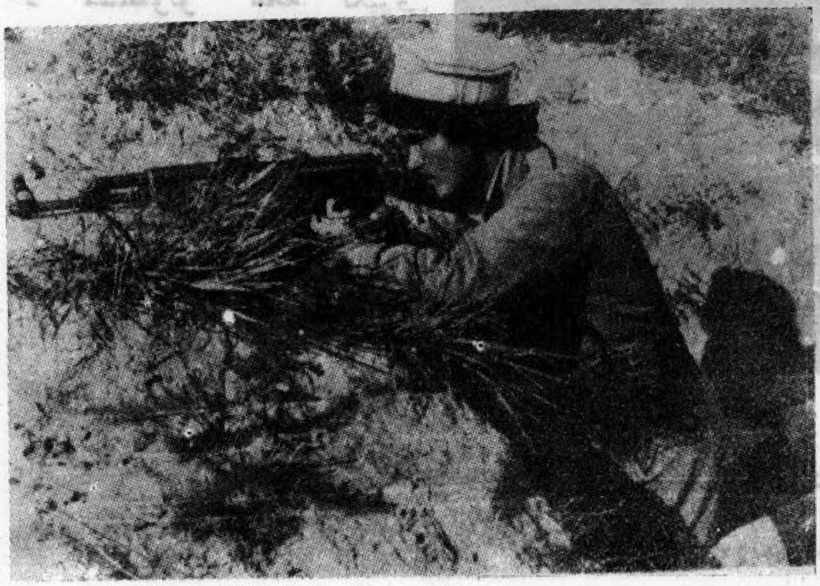

داستان حسرتناک مردم فلسطین

ترجمهٔ ناصرالدین (متین شخکمانی)

در یکی از پگاهان ماه «می» ۱۹۴۸ - م - عساکر بریطانیوی گروه گروه، کوچه و سرک - های اورشلیم «بیت المقدس» راطی میکردند، و تیم موزیک در پیشاپیش آنها با سرودن موزیک عسکری راه میرفت، اورشلیم قدیمی ترین شهری که با دیوار های بزرگ احاطه شده منظر عجیبی را بخود گرفته بود عساکر بریطانیوی گروه گروه وصف کشیده مارش میکردند، گروپی که در عقب تیم موزیک قرار داشت در حالیکه تفنگ های بنام «اشتنگن» را حمل مینمودند تشویش واضطراب از چهره هایشان هویدا بود، شاید ایشان ازین بیم میداشتند که همین حالا مردم از روبرویشان برمی آیند و علیه ایشان شروع به سنگ اندازی مینمایند . . .

سپاهیان بریطانیوی از مناطق یهودی نشین گذار میکردند از آنجائیکه مدارس، تعلیم - گه ها و معابد بسیار قدیمی و افسانوی وجود داشت. رجال موسفید و بزرگ محاسن یهودی که در آنجا مصروف بودند سر از دریچه ها بدر نموده گذار عساکر بریطانیوی را از کوچه ها تماشا میکردند غصه والم علماء و دانشمندان «تالمود» از رخساره هایشان احساس میگردید ازینکه ایشان بعد از قرنها مالک یک سرزمین، یک ریاست، یک حکومت و بالاخره مالک اورشلیم گردیده بودند و زندگی این طبقه از سالیان زیادی به اینطرف برسر عطیات و خیرات همین برادرانشان «انگلیسها» بستگی داشت و این واقعیت در سراسر جهان افسانه شده بود، امروز آنها خود را مالک و حکمران میدانستند . . . . عساکر بریطانیوی همچنان یکی بعد از دیگری سرکها و کوچه هارا طی و بریطانیا دست اقتدارش را از سر فلسطین بر میداشت. و این آخرین روز تخلیهٔ عساکر بریطانیوی از اورشلیم بود. هنگامیکه آخرین گروپ عسکری از آنجا میگذشت اتفاقاً راه خود را تغییر داده و از نزدیکي یک معبد قدیمی یهود ها عبور نمود.

در یک اطاق تاریک معبد «ربی مارکدئی و ینگرتن» همیشه در کنار کتابها و رسایل قدیمی خود می نشست او شخص عالم، بانفوذ و معزز همین منطقه بود، او امروز بعد از ظهر در

اطاق نشسته بود که در آنجا از همه بیشتر کتابها ، نسخه جات قلمی و نوادرات قیمتی آن وجود داشت ، او بیحد مضطرب و نا آرام به نظر میرسیدو از نهایت بی صبری بار بار به همان نسخه هاو کتب قدیمی اش نظر اندازی میکرد ، او در حالی که دستانش را بهم میسائید با تحیر از جا برخاست ـ واسکت سیاه به تن و در چشمانش عینک های زرد ـ آهسته آهسته در صحن بزرگ معبد داخل شد .

آنجا در صحن معبد یک افسر میانه سال انگلیسی در حالیکه در دست راستش یک لولۀ آهنی زنگ خوردۀ عجیبی داشت ، ایستاده بود ، وقتی افسر «ربی و ینگرتن» را دید همان آهن زنگ زده را برایش پیش کرد . او یک کلید بود ، آری کلید دروازۀ شهر اورشلیم، شهر هفت دروازهٔی که با دیوار های بلند احاطه شده ! از سال ۷۰ عیسوی تا هنوز هیچگاه چنین اتفاق رخ نداده بود که کلید یکی از دروازه های اورشلیم بدست کدام یهود ئی قرار گرفته باشد ـ و در حالیکه افسر میگفت ، هژده قرن بعد این قدیمی ترین کلیدیست که بدست یهودان قرار میگرد .

«ربی و ینگرتن» دست های لاغرش را که لرزش شدید در آن نمایان بود ، بطرف افسر دراز کرد و کلید ها را تسلیم شد .

در سال ۷۰ عیسوی هنگامیکه «تائیتس» شهنشاه رومی تمام معابد را به تباهی کشیده بود گفته میشود که آنزمان ربیون و برهمن های معابد، بخاطر از دست رفتن کلید دروازه های هفتگانۀ شهر اورشلیم،رو به آسمان کرده به صدای بلند دعا میکردند که :

«ای خدا ! امروز حافظ این کلید ها توئی»

و حالا بعد از سپری شدن هژده قرن یک افسر بریطانیوی همان کلیدها را به «ربی و ینگرتن» تقدیم میکند و میگوید !

درست است که در زمان اقتدار بریطانیا مناسبات ما با یهودان گوارا نبود اما حالا بایستی که همانند دوست از هم جدا شویم الوداع ! . . . قسمت بخیر!! «ربی وینگرتن» دعائی را خواند و آهسته گفت : من بنام ملت خود این کلید ها را قبول میکنم .

گروپ عسکری باشنیدن قومندۀ افسر ، مارچ کنان صحن معبد را ترک گفتند. «ربی وینگرتن» لحظهٔ دیر در آنجا ایستاد. انگشتانش گاه به نرمی و گاه به سختی کلید ها را فشار میداد آواز پای نظامیان خاتمه‌یافت و خاموشی برقرار شد، لحظۀ چند بدین گونه سپری شد . ناگاه آواز فیر تفنگ ها طلسم خاموشی را برهم زد . . . و سوی برتمام اعضای «ربی وینگرتن» برخاست .

❀❀❀

وزن عیسائی عرب نیز صدای شلیک گولوله را شنید اما او دهشت زده و حراسان نشد بلکه رفتارش را سرعت بخشید ، اواز دهکدۀ خاموش و ویران فاصله میگرفت و بمنزل خود نزدیک و نزدیکتر میشد ـ خانه او یکعمارت شش طبقهٔی بود از سنگ و بنام «کنگ دیود هوتل» . . . وبیشتر ایام زندگی این زن عیسائی عرب «آسیه حلبی» در مشغولیت بهمان عمارت پسری شده بود . او اولین زن اورشلیم بلکه فلسطین بود که دریوری را آموخته بود ، او در زمان اقتدار بریطانیا بجوانی رسید و به سمت مامور در یکی از دفاتر مهم مقرر گردید . امروز همه حکام و افسران بریطانیوی که با او بود از اورشلیم روان شده اند ، او آمده بود که برای آخرین بار با ایشان خدا حافظی کند ـ

«آسیه حلبی» از دیدن این منظر به حیرت مانده بود که افسران بلند رتبهٔ بریطانیا رفتند و هوتل «کنگ دیود» خالی و ویرانه باقیمانده است. چند طفل خورد سال و تعدادی از افسران بریطانیوی که هنوز انتظار رفتن را داشتند نهایت پریشان، هراسان، و دهشت زده به نظر میرسیدند، «حلبی» بیشتر از همه برین تعجب میکرد که غیر از ایشان هیچکسی از ساکنین و باشندگان اورشیلم جهت وداع در آنجا حضورنداشت همه چیز به نظر «آسیه»مجهول مینمود، او یک زن تعلیم یافته و متمدن عرب عیسائی مذهب بود و یقین اش نمیشد انگلیس که از سی سال به اینطرف بر فلسطینی ها حکومت نموده است بتواند که یکایک آنجا را تخلیه نماید، او نمیدانست خلائی که بعد از رفتن افسران بریطانیا ایجاد شده بود چه گونه پرخواهد شد. . او درک کرد که افسران برطانیوی جبراً حالت تبسم آمیزی را بخود گرفته اند و در پایان این تبسم و خنده ها ماتم و پریشانی هائی نهفته است. هنگامی که موتر حامل افسران که روانهٔ میدان هوائی بود به آسیه نزدیک شد آسیه زود، زود دست بلند کرد و بموتر سوار شد - ایشان در بیرون رفتن ازین خطهٔ که عنقریب به جهنم تبدیل میگردید نهایت عجله میکردند.

«آسیه حلبی» وقتیکه با قلب متحیر و گامهای استوار به خانه اش رسید پیام تحریری برادرش انتظار او را داشت، برادرش نوشته بود که «او هرچه زود تر خود را بمناطق مسلمان نشین اورشلیم برساند که تنها در سرزمین مسلمانان میتواند خود را از غضب یهودان سالم نگه دارد» آسیه حلبی بعضی ضروریات و چند جوره لباس اش را در بکس گذاشت و از الماری کتابی را برداشت و بعد از ملاحظهٔ کوتاه کتاب را نیز در بکس گذاشت. و با خود فکر کرد که این کتاب ضرورت بمطالعه دارد نام کتاب «بیداری سیاسی اعراب» بود.

رئیس توپ خانهٔ شاهی انگلستان و آخرین نمایندهٔ بریطانیا در فلسطین «سرایلن کنگهم» که لباس یونیفارم تازهٔ را به تن داشت از رهایشگاه دولتی خود بیرون آمد، جائیکه بعد از آن لحظه،گاهی هم به آنجا برنگشت، این رهایشگاه در یک منطقهٔ کوهستانی قرار داشت، سرایلن از آنجا بطرف شهری که با دیوار ها احاطه شده بود نظر اندازی میکرد، دیگر خیالات و سرو سودای فامیلی و خانوادگی، در خاطر وی راه نداشت، او بعد از اداء رسومات و عنعنهٔ آخرین لحظات اقتدار بریطانیوی. پائین آمد و به سواری موتر، خود را بمیدان هوائی رساند، آنجا یکپروند طیارهٔ مسافر بری انتظار او را داشت که تا واپس او را به بریطانیا برساند، او درین لحظات کوتاه همه کامرانی ها و ناکامی هایش را بیاد آورد، و با خود میگفت که: بلی هان: من همان شخصی ام که باسن اقتدار بریطانیا در فلسطین اختتام مییابد؛ تبسم تلخ در چهرهٔ پر چین اش ظاهر گشت که: آری!اقتدار بریطانیا بد نبال خود بحران خوفناک و یک جنگ احتمالی را بورثهٔ اش باقی خواهدگذاشت، «سر ایلن» درک کرده بود که پائینتر کوه ها یک لك و شصت هزار ساکنین اورشیلم انتظار رفتن او را دارند که بارفتن وی آغاز به جنگ می کنند.

«سرایلن» پائین آمد، و یکتعداد عساکر و منصبداران نظامی و چند نامه نگار انتظار او را داشتند. او فوراً درک کرد که دربین اشخاصی که به وداع حاضر شده بودند هیچ یک از ساکنین اورشلیم به چشم نمیخورد -

«سر ایلن» اشاره کرد و صدای موزیک عسکری بلند شد، و همنوا با آن پرچم بریطانیوی که در زیر آسمان نیلی اورشلیم به اهتزاز بود

پائین و پائینتر میشد. سر ایلن نگاه های خیره و حسرتبارش انحطاط آخرین نشانهای اقتدار بریطانیوی را تماشا میکرد و برین حقیقت فکر میکرد که بریطانیا پس از سی سال حکمرانی بر فلسطین، چیزی از خود بجا نگذاشت که از آن یاد آوری شود.

او با اشارهٔ دست به سرعت سلام کرد و بموترش سوار شد به موتری که صدر اعظم بریطانیا خاص بخاطر حفاظت وی از لندن برایش فرستاده بود.

آنروز روز (چهار دهم) ماه می (۱۹۴۸) بود که صفحه تاریخ در آن سرزمین عوض میشد، تسلط یک حکومت اختتام میافت و حکومت جدیدی عرض وجود میکرد که سبب تباهی امنیت در شرق گردیده و سراسر دنیا را متأثر سازد.

❁

روز (۲۹) نومبر (۱۹۴۷) در یک قصر سفید رنگ، نیو یارک دست و پاچگی به نظر میرسید. یکزمانی در صالون بزرگ آن قصر بازی و مسابقات «آیس اسکتنگ» (ستیج) صورت میگرفت، حالا در آنجا (۵۶) گروپی از نمایندگان ملل متحد گردهم آمده اند که راجع به سرزمینی فیصله صادر کنند که از نظر پیروان سه مذهب بزرگ جهان (یهودیت، عیسویت و اسلام) یکسان مقدس و متبرک است این گروه بخاطر تعیین سرنوشت فلسطین اجتماع کرده بودند . . .

تا هنوز طی تاریخ کوتاه ملل متحد هرگز برسر هیچ موضوعی به این حد سخنرانی ها و بیانات پرشوری ارائه نشده بود که برسر مسئلهٔ فلسطین نمایندگان ملل متحد ارائه داشتند. حالا تجویزی که در پیشدست ملل متحد قرار داشت این بود که بایستی این سرزمین باستانی را بدو حصه تقسیم نمود که دریک بخش عرب و در دیگری ریاست یهودیان تشکیل گردد. و راه حل دیگری غیر از این، راجع به این مسئله نزد ملل متحد وجود نداشت. و این حل از کرشمهٔ فطانت و هوشیاری کمیتهٔ مشورتی ملل متحد بحساب میرفت، این کمیتهٔ خصوصی بخاطر این تشکیل یافته بود که: میتواند نزاع و کشمکش های سیاسی را که درسی سال گذشته (باوجود اقتدار بریطانیا) برسر مسئلهٔ فلسطین ایجاد شده بود، حل کند.

و بخاطر اینکه این راه حل به تسم یک نقشهٔ طرح شده عرضه گردیده بود، به یکعده خیلی طرح مناسب و از نظر عدهٔ دیگر، بدترین فیصلهٔ ای بحساب میرفت، و مطابق این تجویزی که قبلاً پلانریزی شده بود هفتاد فیصد از سر زمین، به یهودان سپرده میشد، ایشان بدون در نظر داشت اینکه: آنجا سرزمین اصلی عربها و ملکیت بیشتر از نصف آن را دهقانان و زمینداران عرب در اختیار دارند، چنین تصویبی را اتخاذ نموده بودند. سر زمینی که حالا به یهودان سپرده میشود بیشتر اراضی آن از ملکیت آبائی و اصلی اعراب است. و از لحاظ نفوس تفوق یهودان بر اعراب صرف یکهزار است و بس.

ملل متحد وقتیکه اجندای مسئله فلسطین را دا یرمیکرد مهمترین بخش آن این بود که: در اورشلیم اختیارو اقتدار به هیچ یک از اعراب و یهود نباید تعلق گیرد.

و کمیتهٔ خصوصی که جهت حل مسئله فلسطین تشکیل گردیده بود چنین تجویزی را عرضه که: بنا بر معتقدات مذهبی انسانهای

تمام دنیا، تولیت و سرپرستی شهر مقدس اورشلیم را بایستی به ملل متحد تفویض کرد.

یهودان راجع به این بخش اجنداء شدیداً اعتراض نمودند، زیرا ایشان این مسئله را منافی مقاصد خود میپنداشتند و آنها تصور میکردند که قبلاً در فلسطین حکومت آنها برقرار بود و حالا این حکومت بدون اورشلیم، همانند روح بدون جسم به نظر میرسد.

ایشان از دو هزار سال به اینطرف قبضه و اقتدار بر اورشلیم را خواب میدیدند - و این جمله را نسل به نسل ورد زبان خود کرده بودند که: «اورشلیم! من هرگز ترا فراموش نخواهم کرد.» - یهودان در دو هزار سال گذشته بخاطر یاد بود از اورشلیم چنین عنعهٔ را براه انداخته بودند که: هرگاه کدامیک از ایشان از دواج میکرد، داماد در آنشب یک گیلاس شیشه ای را به زیر پاهایش نهاده ریزه ریزه میکرد که این عمل چنین حاکی بود که دو هزار سال قبل وقتی اورشلیم تباه گردیده بود او هنوز درین حالت سرور و خوشی هم فراموشش نکرده است. سپس به حق اورشلیم و صهیونیها دعا میمنود و از همه بزرگتر، این خیال را بدماغ میپرورید که شاید روزی خود را رقص کنان در اورشلیم ببیند..

کشور های امریکای لاتین که تحت اثر کلیسا های کاتولیک و واتیکن بود پاپ بزرگ چنین هدایت داده بود که ممالک کاتولیکی در آنصورت به تقسیم فلسطین رأی میدهند که تسلیم سرپرستی اورشلیم به ملل متحد، شرط قرارداده شود. تصمیم یهودان بسیار خطرناک و مبتنی بر مقاصد خیلی دور دست آنها بود، ایشان بهر حالت خواهان تقسیم فلسطین بودند، چنانچه که بخاطر حصول رأی مذبوحانه تلاش نمودند، ایشان به حمایت و پشتیبانی ممالک لاطینی سخت ضرورت داشتند. اما ممالک امریکای لاطینی که تحت اثر پاپ قرار داشت براین اصرار میکرد که آنها راجع به مسئله فلسطین رأی نخواهند داد، و منظور شان این بود که یهودان را در برابر خود وادار به تسلیم سازند، اما یهودان که بدون موجودیت اورشلیم نمیتوانستند حکومت واقعی را برای خود تصور نمایند، به هدف پاپها پی برده نزد خود فیصله کردند که بایستی بطور عارضی و موقت سر تسلیم را به آنها خم نمایند.

یهودان به نهایت اضطراب و تشویش به سرمیبردند از اینکه همه ملل دنیا آنها را چنان خوار و ذلیل ساخته بود که زخم آن در دل ورثهٔ هر یهودی هنوز تازگی داشت، از قرنها به اینطرف باوجود آنکه عیش همه دنیا را با ملوث کردن خود به سازش های گوناگون، به قبضه داشتند باز هم خود را مظلوم پنداشته و از بصدا آوردن کوس مظلومیت شان گاهی هم خسته نمیشدند.

قوم یهود در دنیا قوم عجبی بوده اند - در زمانهای گذشته نخستین بار آباء و اجداد ایشان که از نسل عبرانی بودند از «میسو پوتیما» فراری شدند قرنها همچنان به آوارگی زیستند و در دنیا هیچ پناه گاهی به آنها وجود نداشت، ازینکه ایشان در برابر دین خداوندی از غدر و خیانت کار گرفتند، قوم یهود آنگاهیکه نزد خداوند قوم پسندیده و برتر محسوب میشدند، نسبت کردار زشت شان خداوند ایشان را لعنت کرد و از درگاه خود راند، که بالاخره همگی تحت قیادت حضرت موسیٰ(ع) جمع شدند و سپس از مصر فراری شده و چهل سال تمام در جنگلها و

بیابانها بسر گردانی و پریشانی به سربردند و سرانجام وقتی به مناطق کوهستانی «دیا» رسیدند و در آنجا برای نخستین بار ریاست خود را قایم کردند. در زمان رسالت حضرت داود و حضرت‌سلیمان علیهما السلام ریاست آنها با بسیار مشکلات برای مدت یکقرن بحال خود باقی ماند - ایشان در شاهراه بین یوروپ و افریقا چنان یک ریاستی را تشکیل نموده بودند که هردولت خودرا مجبور میدانست که تا آنجا را فتح نماید، شاهان و حمکرانان شامی، بابلی، مصری، یونانی و رومی هر کدام بار بار به این سر زمین حمله ور شده آنجارا فتح کرده بودند دربین سالهای ٥٨٦-ق-م-و ٧٠ عیسوی افراد غیر نظامی دو مرتبه آنجارا تاخت و تاز نموده و یهودان را مجبور ساختند که تا آنجارا ترک گفته به (مونت موریاه) جاگزین گردند.

یهودان از همان آوانیکه از اورشلیم فراری شده و در سراسر دنیا منتشرگردیدند، دیگر در هرجا رو میکردند لعنت و عذاب دائمی به استقبال آنها میشتافت. از همه بیشتر هواداران مذهبی که به یهودان ظلم و ستم را روامیداشت، عیسائی ها بود.

مبلغین، علماء و بزرگان مذهب عیسائی ها به پیروان خود چنین می گفتند که: یهود مخلوق رانده شدهٔ خداست، بناء رغبت دوستی با ایشان گناه است. «تیو دوسیس دوم» این نظریات را به شکل یک قانون منظم در آورده و یهودان را یک قوم سفله وپست قلمداد کرد، پادشاه فرینکس «دا گوبرت» آنهارا با جبرو ظلم از مناطق «گال» بیرون راند. در «اسپین» اطفال یهودان بـه جبر و اکراه به عیسائیت فرا خوانده میشد. «باز نیطنی» شهنشاه هیراکلیس چنین دستور داده بود که اگر در کشورش مراسم عبادت یهودان به چشم بخورد شدیداً جزا داده خواهد شد. جنگجویان مذهب عیسائی به هر جا که یهودان رامیدیدند بقتل میر سانیدند.

در بسیاری از کشور های دنیا قوانینی وضع شده بود که به اساس آن خرید اراضی را به یهودان ممنوع قرار داده بود - در قرون وسطی انتظامات وسیعی رویدست گرفته شده بود که بمطابق آن یهودان نمیتوانستند به حرفهٔ تجارت بپردازند و قانوناً شرکت یا ملازمت ایشان در ادارت و مراکز تجارتی ممنوع گردیده بود - کلیسای عیسائی ها چنین دستور داده بود که هیچ یهودی نمیتواند یک عیسائی را به ملازمت شخصی استخدام نمائید و نیز هیچ یکفرد عیسوی مذهب نمیتواند در مناطق یهود نشین اقامت گزینند. در سال ١٢١٥ عیسوی با شرکت تمام فرقه های عیسوی مجلسی منعقد گردید که در آن چنین فیصله بعمل آمده بود که: باید هر یهودی بخاطر شناخته شدنش نشان مخصوصی را در سینه اش بیاویزد و این نشان در بریطانیا نقل از همان تخته های سنگی بود که به حضرت موسی علیه السلام اعطاء گردیده بود - و در فرانسه و جرمنی علامت آویخته شده در سینهٔ آنها حرف (او O) بود که دربین ستارهٔ زرد رنگ نوشته شده بود. و بعد ها پادشاه بریطانیا «ایدورد، اول» و «فلیپ» حکمران فرانسه بر این هم راضی نشده ایشان را از ملک و سرزمین خود بیرون نموده و تمام املاک و دارائی هایشان را ضبط کردند - البته که این اقدام حکومات نامبرده بلا دلیل نبود ازینکه در آنوقت از مرض «وباء» هزاران عیسائی بهلاکت رسید، که این مرض، آسمانی نبود، بلکه از

نتیجهٔ خیانت یهـودان و سـازش کاری آنها بود زیرا ایشـان بـه چشمـه سـار ها و آب خـورهٔ حیوانات عیسائی ها زهر انداخته بودند ، که این دوای مسموم کننده را از پاهای بته و عنکبوت تهیه نموده بودند. ایشان پاهای این‌دو جانور را بعد از سوختاندن به شکل پودر در آورده از آن به چشمه سار ها پرتاب نموده بودند. وقتی عیسائی ها از این عملکرد شوم آنها اطلاع یافتند یکباره به دو صد قبیلهٔ یهودیان حمله ورشـده همـه را نیست و نـابود کردند .

خلاصه در تاریخ دو هزار سالهٔ یهود کسی که با آنها از روش و سلوک نیک کار گرفته است تنها و تنها مسلمانان بوده است. یهودان در «اسپانیا» تحت حکومت مسلمانان با بسیار امن و عافیت به سر میبردند و بخاطر ترقی و پیشرفت شان همه امکانات لازمه فراهم شده بود. دربین مسلمانان نامی از تعصب مذهبی وجود نداشت، ایشان یهودان را انسان و بذمه خود میپنداشتند - یهودان در دولت مسلمانان چنان به آسایش و رفاه زندگی میکردند که در طول تاریخ هرگز چنین زندگی برایشان میسر نشده بود. در ۱۴۹۲ ع هنگامیکه حکومت عظیم الشأن اسلامی در اسپانیا سقوط کرد حکمرانان جدید عیسائی زندگی را به یهودان حرام دانسته آنها را از آن سرزمین بیرون راندند . . .

وبا اعطاء لقب (HETTO) که لفظ انگلسیی است یکنام آنها دوشد - این لفظ نام یکی از علاقات پسمانده و غلیطی بودکه در آنجا عموماً افـراد غـریب زیست میکردند و حکومت «وینس» این نام رابه یهودان بخاطر آن نسبت داد کـه ایشان را در آن منطقه گرد آورده بود و نمیگذاشت درجائی دیگری مسکن گزینند .

هنگامیکـه «کاسکـون» در پولیند آغاز به چپاولگری نمود ، ایشان در ظرف کمتر از ده سال بیشتر از یک لک یهودی رابقتل رسانیدند .

و وقـتیکـه روسهـای تـزار خواهان توسیع سرحدات کشورش شد ، بلای بزرگی برایـن قوم رانده شده نازل گشت که ایشان یهودان را از ۱۲ ساله الی ۲۵ ساله جبراً بـه خدمت نظامـی کشانیدند . چون یهودان گوشت ذبیحه (کوشر) را میخوردند تزار روس به گوشت های آنها تکس تعین نمود همچنان به شمع های که درمعابد شان می افروختند تکس تعین گردید . زنان یهودی بخاطر زیست در شهر های بزرگ مجبور بدریافت اجـازت نامـهٔ خصوصی شدند و این اجازت نامه یک تکت زرد رنگی بود که هنوز هم دولت روس بزنـان فحش کار داخل شهر ها توزیع مینماید . و در سـال (۱۸۸۰) میلادی هنگامیکـه الکسانـدر دوم روس تزار کشتهٔ شـد نظامیان بدستور تزار های جدید یهودان را بـا آتش سوزی ها بقتل رسانیدنـد . آوانیکه هیتلر بر سر قدرت آمد ، صدها هزار افراد این قوم رانده شده از درگاه را زنده به کوره‌های ذوب آهن سوختاندند .

اما یگانه ملتی که یهودان را طی تاریخ هزار هـا سالـهٔ آنها منحیث انسان قلمداد نموده و به حقوق انسانی و آزادی مذهبی آنها قایل گردیده بود ، مسلمانان بودکه یهودان بجای سپاسگذاری با ایشان از در مخالفت و دشمنی پیش آمدند .

در جنوری ۱۶۹۰ م - واقعه ای رونماشد که ازآن صهیونیت تولد گردید و یهـودان را تنظیم بخشیـد ، در فرانسـه مقدمـهٔ برخلاف «کـیپتـن در یفیوس»

بجریان افتاد که از اثر آن در سر تاسر یورپ امروزی غوغا بر پا شد ، عدهٔ از نویسندگان یوروپی به این موضوع دلچسپی نشان داده و جهت اثبات بی گناهی «در یفیوس» تلاش ها کردند ، بطور مثال از «زولا» میتوانیم نام ببریم که موصوف بخاطر حمایت از «در یفیوس» حتی تبعید از وطن را هم قبولدار شده بود ، و حقیقت هم این بود که «در یفیوس» تقصیری نداشت - اوطبق ادعای «پرونده» اسرار عسکری را بدشمن نرسانده بود ، و هر عملی که برخلاف او انجام یافته بود ، بخاطر آن بود که بالعموم ساکنین یورپ و نیز تعدادی از فرانسوی ها در آنزمان از یهودی ها نفرت میکردند - و جرم «در یفیوس» فقط یهودی بودن او شد ،

همزمان با آن در پاریس در «شانزی دی مارس» مظاهرهٔ ای براه افتادکه طی آن «در یفیوس» را محکوم نموده و براو دشنام میکردند ، آنجا یکتن از نامه نگاران «دی آنا» بنام «تیودور هرزل» نیز حضور داشت ، او یهودی بود ، و هنگامیکه به «در یفیوس» دشنام و ناسزا گفته میشد، هرزل چنین برداشت میکرد که دشنام ها بخود او راجع میشود، در حالیکه مردم فریاد میزدند که : «در یفیوس خاین را بکشید ، یهودی را هلاک کنید،» هرزل که قبل ازین ، راجع به قوم و مذهب خود چندان اندیشه و التفاتی نداشت از دیدن این اجتماع املاً متغیر شد و از تذلیل قوم خود احساس حقارت کرد و این احساس او چنان شکلی را بخودگرفت که بالا خره به تقدیر و اعزاز یهودی ها انجامید ،

«هرزل» بود که صهیونیت را طرح ریزی کرد و مقالهٔ را عنوان «ریاست یهودی» که مشتمل بریکصد صفحه بود نوشت ، دوسال بعداز تقدیم این مقاله «هرزل» در کانگرس جهانی صهیونی واقع در «سویتزر لیند» اشتراک نمود ، به اساس فیصلهٔ این اجلاس که دریک قمار خانه ، صورت گرفته بود ، صهیونیت یک تحریک جهانی قلمداد شده و «هرزل» بحیث ناظم و سرپرست آن انتخاب گردید . و بخاطر جمع آوری سرمایه ، کمیتهٔ ای تشکیل شده ویک نمایندگی بانکی نیز افتتاح گردید و چنین فیصله شد که بایستی بخاطر این بانک از موقعیت مناسبی زمین خریداری شود که بتواند در آنجا ریاست یهود قایم گردد ، آن جای و موقعیت مناسب فلسطین بود ، کانگرس طی همین اجلاس خود پرچم یهود و ترانه ملی را نیز انتخاب و تعین نمود که آنگاه در روی زمین اثری از آن وجود نداشت .

«هرزل» به یهودی ها مشوره داد که : حالا لازمیست که ایشان به فلسطین رو آورند ، آنزمان که از تاریکترین لحظات تاریخ یهود به شمار میرفت - یهودان به اشارهٔ «هرزل» به فلسطین روی آورده و شروع به اعمار و آبادی نمودند ، گرچه عیسائی های اورشلیم ، اجازهٔ اعمار و ساختن منازل رهایشی را به یهودی هانداندند اما باوجود آنهم یهودان از هر طرف خود را به فلسطین میر ساندند .

مسلمانانی که در فلسطین حکمروائی داشتند ، بردبار ، متحمل و انسان دوست بودند - خلیفه دوم حضرت عمر رضی الله عنه هیچگونه تکلیفی به یهودی ها نرسانده بود و هنگامیکه صلاح الدین ایوبی فلسطین را فتح کرد به یهودان اجازهٔ اعمار و آبادی را داده بود همچنان در زمان حکومت ترک های عثمانی ایشان از هرگونه آزادی برخور دار بودند ،

در سال ۱۸۶۰ - عیسوی ،

«منشی مونتی فیور» در حوالی دیوار های قدیمی اورشلیم عمارتی را بناء نموده بود که زایرین یهودی شب را در آنجا سپری میکردند که «سونتی فیور» درآنزمان بخاطر کرایه یک شب یک پوند ازایشان میستاند. برعدم تعصب و انسان دوستی مسلمانان نمتوان بالاتر ازین مثالی ارائه داشت که : هرزل آنگاه که به یهودان هدایت رفتن به فلسطین را داده بود آنوقت در پنجاه هزارخانهٔ اورشلم سی هزارآن افراد یهودی بود.

و یهودیانی که در آنزمان از روسیه اخراج میگردیدند به فلسطین می آمدندو به تحریک صهیونستی میپیوستند ، اینها کسانی بودند که بعدتر قیادت و رهبری یک جمهوریت مستحکم و متشدد را تسلیم شدند ، دربین یهودی هائیکه از روسیه آمده بودند یکی بنام «ریون‌شاری» نیز وجود داشت که اودر «کریمیا» سمت وکالت رابعهده داشت ، زنش درهنر موسیقی مهارت داشت، موصوف از دوران ابتدائی اعمار فلسطین یاد آور میشود که:

من که د پلوم قانون را بدست داشتم اما در فلسطین گندگی جوهارا پاک میکردم وزنم که به هنر موسیقی کلاسیک مهارت داشت، پیشه خود را ترک گفته به شیر دوشی گاوها پرداخت و به این ترتیب ما به ترق ملک و کشور جدید خود توجه و اهتمام داشتیم . . . دربین همین مردم جوان ۱۹ سالهٔ پولیندی نیز وجود داشت که پدرش وکیل بود ، و نام این جوان «دیود گرین» بود او از همان جوانی با طرفداران صهیونیت شروع به نشست و برخاست نموده و به بحث و گفتار زیاد اهمیتی قایل نبود ، او خواهان کار عملی درجهت صهیونیت بوده و زنده ماندن را صرف بخاطر این تحریک آرزو داشت .

در دوران ابتدائی فلسطین «دیود گرین» دچار مصیبت های بزرگی از قبیل امراض بی اشتهائی و ملاریا - گردید اما باوجود همه مشقات و تکالیف جسمی بخاطر بهبود وضع یهود کارمیکرد این جوان راجع به این مسئله خیلی میاندیشید که : یهودان در فلسطین بزبانهای مختلف حرف میزنند که حتی بیشتر از نصف ایشان چنان است که نمتیواند مطلب خود را بدیگران بفهماند ، او فکر میکرد که تا وقتی دربین ما یهودان یک زبان ملی و اجتماعی بوجود نیاید، تا بدآنگاه اتحاد و همبستگی ما ضعیف بوده ، نمتیوانیم که به لائحهٔ عمل خود جامه حقیقت بپوشیم ، تاوقتیکه زبان و احدی دربین قوم نبوده باشد ، تا آنفرصت هیچ قومی نمتیواند به تمام معنی یک ملت مهذب و جدید را تشکیل دهد.»

او در فلسطین مدیر یکی از نشرات تجارتی یهودی مقرر گردید. حالا بزرگترین هدف از زندگی اش را این میدانست که بایستی زبان عبرانی قدیم یهودیان را دوباره احیاء نماید - وقتیکه سر مقالهٔ اولین شماره نشریة را نوشت و میخواست درپائین آن امضاء نماید متوجه شد که در نام او (گرین) از عنصر عبرانی چیزی وجودندارد، او فوراً تبدیلی نامش را فیصله نموده و دستخط جدیدش را به اسم «دیود بن گورین» جاری ساخت ، او «گرین» را بزبان عبرانی تبدیل نموده «گورین» ساخت که در لغت عبرانی معنی «شیر بچه» را افاده میکرد ، و بعد ها به این نام جدید شهرت جهانی کسب کرد .

(ادامه دارد)

د استاد احمد زی لیکنه

امام اعظم ابوحنیفه رحمة الله علیه

(۲) د جهاد او اجتهاد امام

په ترپ پسی

د امام دزده کړې پیل :

اسـام لومړی ځل د عقائدو او دین د اصولـو په زده کـړه پیل وکړ او د علم کلام له یادولو نه وروسته ئی له ملحدینو او بې لارې کسانو سره ډیرې مناقشې کـړې او په همدې خاطر ډیر ځـلی بصرې ته تللی او د دین له اصولو او اسلامـی شریعت څخه ئی دفاع کړیده . ده ډیر ملحدین، معتزله او خوارج او غالی شیعه قانع کړې او د دین سمې لارې ته ئی را اړولی دی .

ـ او د توحیـد او یکتا پرستی بیرغ یی او چت او رپاند ساتلی دی . امام (رح) لاشل کلن ؤچی پـه علم کلام (عقیـدې) او د اسلامی شریعت په اصولـوکی یی د ومره شهرت و مـوند چـی ډولوبه ورته گوته پرغاښ نیوله . او د همـدې علم د تدریس او تعمیم لپاره یی د کوفې په مسجد کی یوه قلعه پرانیستله ، او له دې لپاري څخه یی ډیرو کسانوتـه خیر ورسید .

د فقهي د علم په لور راگرزیدل:

اسام (رح) په علم کلام کی د یوی لنډې مودې له تیرولو څخه وروسته د فقهی علم تـه مخ را واړاوه . امام زفر (رح) پدې هکله داسی وایی :

ما له امام ابوحنیفه (رح) څخه واوریدل چی ویل یی :

زه د علم کلام (د اسلامی عقائدو او اصولو) په څیړلـو او مناقشه کی دومـره پرمخ ولاړم چی خلکو بـه تحسین راکاوه . او زما د تدریس حلقه د کوفې په جومـات کی د شیخ حمـاد بن ابی سلیمان تر څنگ جوړه وه .

یوه ورځ ماته یوه ښځه راغله او پوښتنـه یی راڅخـه وکـړه : که یو څوك وغواړی چی خپله ښځه په مسنونه طریقه طلاقه کړی نو څو طلاقه به ورکوی ؟

نو ما ورته وویل چی له حماد څخه پوښتنه وکړه ، بیاماته راشه او د هغه فتوی راته بیان کړه .

ښځه ورغلـه او حـماد (رح) پـه ځواب کی ورتـه وویل :

«سـړه دی خپلی ښځی ته له حیض څخه د پاکوالی (طهر) په وخت کی چـی جمـاع (کور والی) یی نوی ور سره کړې یـو طلاق ورکـړی ، بیادی - پرینږدی چی له لومړنی حیض څخه وروسته دوه حیضه نور پری تیرشی .

نوکلـه چی له وروستی حیض څخه پاکه شوه او غسل یی وکړ، له بل چاسره بی نکاح رواکیږی.

دغی ښځی د حماد دغه فتوی ماته را ورسوله او بیان یی کړه .

دلته می له ځانـه سره وویلی چی : نور نو زمـا علم کلام تـه کوم ضرورت نشته ، او خپلی څپلی می را واخیستی او حمـاد تـه کیناستم او دده در سـونـو تـه می غوږ کیښود ، او دده خبری به می زده کـولی ، بیابه سباتـه

راغلم ده به خپل درس تکرارکړ زما به یادؤ خود نورو ملګرو به یاد نه ؤ : نو یوه ورځ یی وویل :

زما مخی ته دی له (ابو حنیفه) څخه پرته څوك نه کښیني .

د او د حضرت امام اعظم ابو حنیفه (رح) د تعلیمی ژوند یوارخ چی له علم کلام څخه د فقهی په لور دده د راتګ او را ګرزیدو داستان پخپله د امام په ژبه مونږ ته رابښیی . ښځایه به نه وی چی له علم کلام څخه د فقهی په لور درا ګرزیدو په هکله د موفق مکی په سند د امام ابو حنیفه (رح) هغه خبره په لنډه توګه رانقل کړم چی دده دژور بصیرت او د قرآن او سنتو او د سلف صالح پر لاردتګ او له ربښتینی تقوی او - پرهیزګاری ترجمانی کوی:

«زه داسی سړی وم چی خدای تعالی په علم کلام کی قوی منطق او د کلکی مناقشی او جدل استعداد را ښئلی و . یوه اوږده زمانه می پدی مسلك کی تیره کړه او د بصری په سفرونو کی می له ډیروکسانو سره مناقشی او سوال وځواب وکړ . . . او ما له ټولو علومو څخه د کلام علم ډیر غوره ګڼه او ویل به می چی همدا د دین اصل او بنسټ دی، چی د اسلامی عقائدو په هکله د خلکو ذهنیت پاك او وچه وساتم . . .

بیا می له ځان سره ژور فکر وکړ او دا می وویل چی :

د حضرت پیغمبر ﷺ اصحابو او د هغوی تابعینو او متقدمینو خو په دین کی دغسی مناقشی او جګړی ندی کړي ، بلکی له جدال او جنجال څخه په کلکه منع شوی وو . دوی به د شریعت اصولی موادو او د فقهی مسائلو ته خلك رابلل ، تعلیم او ښوونه بی بی کوله او فتوی ګانی به یی ورکولی او دی کارته به یی مسلمانان هڅول ؛

نو د همدی تصور له مخی می د کلام علم او مناظرو ته شاکړه او هغه څه ته را وګرزیدم چی سلف پکی مشغول وو . او داسی راته ښکاره شوه چی د علم کلام او جدال خلك د متقدمینو او سلفو خبره نه منی او نه د صالحینو لاره تعقیبوی، دد وی زړونه کلك اوقاسی دی، تقوی نلری او د الله د کتاب او پیغمبر (ﷺ) د سنتو اور مونږ د نیك خو په سلفو مخالفت ورته سخت نه ښکاری . . . او پدی پوه شوم چی که دا کار به وای نو ضرور به سلفو او زمونږ پخوانو پیشوایانو کړی دی ، نوځرنګه چی هغوی داکارنه کړی نو ما هم پریښود - ولله الحمد»

ځینی انسان علم کلام د عقائدو علم ته وایی: نو ځکه د نوسنونکو توجه دلته دغه ټکی ته راګرزوم چی امام ابو حنیفه (رح) مخالفت د منطقیانو په اسلوب نه علم کلام او عقلانی وچو جدالو سره ؤ، نه د اسلامی عقائدو له تعلیم سره .

ځکه پخپله ده د اسلامی عقیدی په هکله مستقل کتاب لیکلی چی د (فقه اکبر) په نامه یادیږی . لنډه داچی د امام ابو حنیفه (رح) د زده کړی په مسیر کی د بدلون نژدی اوستر عامل د نوموړی ښځی پوښتنه وه .

امام ابوحنیفه (رح) له دی نه وروسته له خپل استاد حماد (رح) سره درسی ملازمت او ملګرتیا شروع کړه چی په نتیجه کی له خپلو ټولو همزولو او هم د رسانو څخه مخکی شو او د خپل استاد په ورانـدی یی لوړی مقام ګټلی ؤ .

١- په دعا کی به یی تر ټولو مخکی له مور اوپلار سره یوځای یاداوه .

٢- کورته به یی چی ورغی ، څو به چی پخپله راؤ نه ووت دروازه به یی نه ورټکوله .

د احترام په خاطر به یی اوه

پاتی په ٥٩ مخ کی

«متین شخکمانی»

اشکی چکیده بود!

اشکی چکیده بود
در پای کوچه ها...
در آن کناره ها...
در گوشهٔ بلا زدهٔ درد و سوز و آه
در لا بلای ظلمت شبهای جانگداز
در سایهٔ چراغ فرو رفته در سکوت
اشکی چکیده بود . . .
اشکی برنگ خون ، برگونه های زرد
بر چاکهای دامن چرکین بیوه ها
بر نقش بوریا . . .
بر خشت و خاک کلبهٔ ویرانهٔ یتیم
بر سنگران سرخ
بر دامن شهید دفاع از حریم حق
بر چوبه های دار ، برکشتزار ها
در بین شعله های بم و توپ و تانکها
برپای آستانهٔ زندان هولناک
تا چشم دید تو
اندر محیط ما
اشکی چکیده بود . . .

● ● ●

اشکی زدیده ها

اشکی ز چشم ملت در خون نهفته ای
اشکی ز چشم خطهٔ برباد رفته ای
اشک از فزون درد ، از رنج و اضطرار
از ظلم بی نهایت ابنای روزگار
آ... ... ... چکد هنوز

اما نشد کسی که کند پاک چهره اش
یا شاد سازد آندل در خون طپیده اش
ای آنکه میتوانی وهم زندهٔ هنوز
این چشم تر بخون شده در انتظارتست
بنشته ای چرا؟!
در کنج عافیت . .
سرمست از عناب فراغت به گوشهٔ
و نظاره میکنی ـ
فریاد کردنش ، بسمل طپیدنش ، در شعله سوختنش
ترسم که لذت تو ازین دیدن تواست
اما عزیز ناز!
بی جا نشسته ائی
برخیز بانوای دلش نوحه سربکش
قلب ستم شکاف
کاخ جفا بریز
امروز روز دیدن و خفتن گذشته است
درد است و مرگ دیدن و خفتن درین زمان
برخیز و اشک دیده مظلوم صفا بکن
کین چشم تر بخون شده در انتظارتست
تعین راه قافله در اختیارتست

چکامه ها

ای مسلمانان بی...
از برای رونق م...

تا بکی این تیرگی ...
نوبهاران شد ...

از تشتت ملت ا...
یک صف آرائیم و...

لوړه

مونږ مسلمان مجاهدین د حق لښکر جوړ وو
وطنه ستا په دښمنانو به محشر جوړ وو
وطنه ستا غیرتي غیرکي لوبیدلي یو مونږ
ستا په زانګو د ازادۍ کي زنګیدلي یو مونږ
تا د شرف په پاکه غیږه کي پاللي یو مونږ

له سوتي خاوري به دي مونږ لعلو ګوهر جوړ وو
وطنه ستا اصیل بچیانو انګریزان شړلي
ستا د حرمت د آزادۍ یي دښمنان شړلي
تر ننه ورک دي له دنیایي په ارمان شړلي
انګریز پرنګ نه، د روسیانو حال بدتر جوړ وو
وطنه تا ته بدنظر که نن روسیان لري څه
د بخارا او سمرقند په تاګومان لري څه
په زړو به یي پاتي شي داغونه، که ارمان لري څه
هره دره دي دښمنانو ته سقر جوړ وو
وطنه ستا د هسکو غرونو سر د روڼي ځار
ستا د سربازو ننګیالیو شاه ځلمو ځني ځار
د دوی غیرت د دوی همت او کارنامو ځني ځار
د دوی د ننګ له کارنامو تاریخ دفتر جوړ وو
وطنه ډیر مونږ ته په زړونو کي الفت لري ته
ګرده نړۍ کي د غیرت نښان اوچت لري ته
خدای دي ازاد لره مدام په حریت لري ته
مونږه به ستا د ازادۍ ښکلي اختر جوړ وو
وطنه مینه کي دا ستا سرځاریدل به کوو
څو چي ژوندي یو په اخلاص مینه پالل به کوو
ستا د دښمن مقابله په هر مرحل به کوو
د غرونو سر کي «اسلام جار» سره سنګر جوړ وو

عبیدالله «اسلام جار»

...ي انقلابي

شعر از مولوی (اسدالله جمالی)

...ائید همنوا باشیم ما
...یهن فدا باشم ما
...س درخشید آفتاب انقلاب در آسمان
...تحاد آمد میان تا کی جدا باشیم ما
...در آسمان ابر افگند
...ان جان فدا باشیم ما

...لها در محنت اندوه و غم بودیم و بس
...رد دور ستم گر با خدا باشیم ما
...ـزم شما را سود نیست
...باهم همصدا باشیم ما
...ی (جمالی) اتحاد آمد کنون اندر میان
...طف احسان خداست دست دعا باشیم ما

شهرت ننګیال

دافغانستان مسلمان ملّت جهاد ته یوه کتنه

په تیر و کلنو کې مو په افغانستان کې دروان جهاد په خینو ارخونو څه نا څه رنا واچوله ـ دا دی ددغه مبحث په پای کې غواړو په لنډه توګه د تیرو بحثونو نتیجه او هم دروستي په دننه او بهر کې ددغه مهیخلی جهاد په بهیر او څپو هم یو څه خبرې وکړو.

که څه هم د افغانستان مسلمانو مجاهدینو د خپل بر حق جهاد په اوږدو کې دا سې اتلولی او سترې کارنامې سر ته رسولی چې د هغو حق او کیفیت په څو مقالو او لیکنو کې نشي ادأ کیدلی او لکه چې ښایي هغه ډول به انځور شوی نه وی، خو لدې سره بیاهم دغه نیمګړې لیکنې له ګټې او مزیت څخه بې برخې ندي٬و دا کرښې دا سې مهال لیکم چې اندروپوف هم د خپل سلف په څیر زموږ د مسلمان ملت د جهاد ٬ مقاومت اود تکبیر چیغو زاره چا ودی کړ او د اقتدار عمری دا سې ورلنډ کړ چې پنځلسمه میاست یې دګور دمارانو او لړمانو میلمه کړ.

تر اندروپوف‌رومبی بریژنیف پنځلس کاله د ملتونو په مری منګولې خښې کړې وی خو پر افغانستان له پوځي تیری وروسته په دوه دریو کلو کې له دا سې حوادثو او سختیو سره مخا مخ شو چې بیا یې مرګ هم پرده و نشوای ساتلی.

اندروپوف هم پنځلس کاله د کې جی بې د خونړی شبکې مشری په غاړه در لوده د روسی په دننه کې چې پدغه موده په هر سر کې د آزادی فکرؤ هغه پر څمکه رغړیده ـ او په هر ستونی کې چې د آزادی چیغه وه په هغه به خونړی منګولې خښې وې او په هر زړه کې به چې د خپلوا کې جذبه او وا حساسؤ هغه به غلبیل غلبیل پروتؤ.

له د غسی وحشت او استبداد سره سره همدغه اندروپوف ته‌چې د افغانستان قبضه په غاړه کې پریوته٬ او کله نی چې دافغانستان د مسلمان ملت د جهاداومقاومت څواک په مخه‌کې ود وید پنځلسمه میاشت یې نړی، ته شاو ګرځوله.

اندرپوف په (۱۹٤٥) کال کې د سره پوځ له خوا د هنګرې په نیولو کې چې په هغه هیوا د کې یې د سفارت وظیفه غاړه در لوده قاطع رول لو بولیؤ او د پوره سابقې او تجربې خاوند هم و،خو د افغانستان پینو ته یې نه سابقه تنیکه شوه او نه تجربه.

هیله ده چې د افغانستان د جهاد په برکت به د سرهٔ ښکیلاک دستر چارو (مستکبرینو) عمر نورهم لنډیږی.

دنړی د راډیو کانو او آژانسونو په حواله دأند روپوف دخښولو په مرا:سمو کې بـه دروستی نوی حاکم (کنستینتاین

چرنینکو) د حرکت پر وخت په نور و تکیه کوله، د وینا په وخت داسی معلومیده چی دسالنه ... ای په تکلیف واخته وی داسی چی د خبرو ارتباط یی نشو ساتلی. او نه یی شوای کولی چی خپل لانجه د پیروزی! د علامی په توګه پورته ونیسی.

د قدرت نیونی په سر په روسیه کی له ډیری پخوا پټه مسابقه روانه وه، خرو سچف، کاسیګین او پودګورنی او نور ډیر د همدغه مسابقاتو قربانیان دی د بریژنف له مرګه وروسته هم د قدرت نیونی په سره داندروپوف او چریتینکو دپلویانو ترمنځ مسابقه روانه وه چرینکو چی د بریژنیف نژدی ملګری ؤ هغه وخت دغه مسابقه بایلوده. او اندروپوف وروروخپل ملګری په حساسو پوستو ټاکل او داسی بریښیدله چی ښایی دروسی ځوان نسل سیاسی قدرت ته ورسیږی او بیا چی دهغه سابقی ګټونکی اندروپوف، خپل سروخوړ دغه اختلافات نورهم زور وینو.

د اندرو پوف دخښولو په مراسمو کی د بهرینوچارو د وزیر ګروميکو او د دفاع وزیر مارشل استینوف د ویناؤ ځینی ټکی سیاسی مبصرینو د دغه اختلاف د ثبوت او شدت دلائل ښوولی دی، همدارنګه د اندروپوف د مرګ له ورځی (پنجشنبی) نه تر سه شنبی پوری د هغه د مړی ساتل او پرځای یی د قائم مقام د ټاکلو د موودی اوږدوالی هم د دغه اختلافاتو او کشمکش یوه بله بیلګه ګڼل کیږی. ویل کیږی چی د چرنینکو په ټاکنه کی د سیاسی بیرو نژدی نیمائی غړو مخالفت ښکاره کړی ؤ او د صدر اعظم (تینخنوف) د ټاکنی

په افغانستان کی روسی عساکر په خورا سختو شرایطو کی ژوند تیروی، د هغوی یو اوی مشکل دا هم دی چی نه پوهیږی کله پری حمله کیږی.

پلوی ؤ.

کد ځه هم دکمونست ګوند او دولتی دستګاه په د ننه کی اختلافاتو هغه وخت یو ځه اوج وینو چی په افغانستان کی یی خپله ماته او رسوائی ولیدله، او له قضیی نه دو لارو شو یو ستونزو، د ملامتیا او مسؤلیت بارئی په یو، او بل غورځا وه دغه اختلاف په تیره بیا د پوځ او کی جی بی ترمنځ زیات محسوس ؤ.

فوځیانو له پخوانه په ملکی سیاستمدارانو ځانونه او چت ګڼل او په نظامی چارو کی یی دهغوی لاس وهنی او مداخلی ته ښه نه کتل - پدی لړکی په ۱۹۵۷م کال کی د خروشچف له خوا د روسیی په چاروکی دپدلونونو او تغیرا تو له امله د جنرالانو د مخالفت له مخی هغه له سیاسی قدرته وغورځول شو - که ځه هم بریژنیف او بیا اندروپوف د هغه دول پیښو له تکرار څخه یو ځه ځانونه وژغورل او پداسی اقدماتو یی لاس پوری نکړ چی له جنرالانو سره یی په ښکاره ټکر راشی خو پر افغانستان تیری او بیا پر له پسی ماتی او د دغه پیښو ابعادو دروس جنرالان له تحمل او زغم نه پورته بحران سره مخامخ کړل.

اندروپوف له بریژنیف نه زیات، دجنرالانو دخوشاله ساتلو هڅه وکړه او د هغوی جیبونو ته یی دپیسو لاره پرانستله، خو د افغانستان بحران او کشاله د فوځیانو د سرداسی خوږ دی چی په پیسو او رشوت یی درمان نشی کیدای.

په اوسنیو حالاتوکی په سلوکی له ۱۲ څخه تر ۱٤ پوری د روسی نا خالص عایدات په نظامی او فوځی چاروکی لګیږی د دی په مقابل کی په نظامی ساحه کی د امریکالګښت ۷و۵فیصده

ناخالص عاید تشکیلوی ـ پداسی حال کی چی د روس نا خالص عاید د امریکا په پرتله په سلوکی (٥٠) لږښودل شویدی چی دا پخپله د روس په اقتصاد کی چی اندروپوف د خپل اقتدار پنځلس میاشتی له هغه نه سر تکاوه یو د رون پیټی کنل کیږی .

د سیاسی مبصرینو دا نظر دی چی اندروپوف دخپل حکومت پنځلس میاشتی د بریژنیف له سیاستونو څخه له راولاړو شو وستونزو سره لاس او گریوان ؤ خو هغه هم د دغه ویجاړ سیاست او اقتصاد په ترمیم کی پاته راغی.

د دریمی نړی زیات شمیر هیوادوله ورځ په ورځ له روسی څخه لری والی غوره کوی، صو مال خوله حبشی سره د مرستی له امله یه بشپړه توگه له روسی نه مخ وگر ځاوه او دادی اوس حبشه هم د روسیی له خوا د لازمی مرستی دنه کیدو له امله له مسکو څخه ناخوښه انگولا د خپل مات کود اقتصاد د سمبا لښت پخاطر د غرب لوری ته مخه کړیده او د سیاسی مبصرینو دا تکل له مخی بنائی د غرب له خوا (٨٠) ملیونو ډالرو مرستی د پیشنهاد له مخی (١٩٠٠٠) کیوبائی عسکرهم له خپلی خاوری وباسی.

له جنوبی کوریا سره دمسکو تجارتی اړیکو د شمالی کوریا او مسکو ترمنځ روابط خړ پړ کړیدی .

روسی ته متمایل عربی هیوادونه د اسرائیلو د تیری په مقابل کی د لازمی مرستی د نه کیدو ناراضه کړخول ـ په تیره بیا سوریه په جنگ کی د روسی وسلو د نه مؤثریت له مخی له کرملین څخه زیاته زړه بدی معلومیږی

یوه سوری جنرال ویلی دی «روسیه موږ ته داسی وسلی راکوی چی زړی او په اوسینو شرایطو کی پخپله د روسانو له خوا د استفادی وړ نه وی»

د تایم مجلی په یوه گڼه کی لیکلی دی : (روسیه دریم بحرانی کال تیروی ـ روسی په همدغه کال کی له غرب نه (٤٦) ملیونه تنه

غله پیرو دلی ده چی پدی معامله د روسی اقتصاد څلور بلیونه ډالره کسر زغملی دی. دهمدغسی زیانونو نوله پاوه روسیی تیر کال (٢٥٠) تنه طلا خرڅه کړه ـ چی همدا اوس (٨) بلیونه ډالره د غرب پور وړی هم ده.

سره لدی چی بریژنیف (٣٥٠) بلیونه ډالر په زراعتی ساحه کی ولگول خو د دولت له پروگرامونو سره د بزگرانو د نه علاق له امله پدی لارکی کوم پرمختگ ندی شوی ـ پداسی حال کی چی له روسی سره تړل شوی د شرق اروپا هیوادونه هم (٦٠) بلیونه ډالره د غرب پوروړی دی او په دغه هیوادوکی تولیدات نورهم د کمښت پرخوازوان دی.

د دغو سیاسی او اقتصادی

کړکیچونو او ستونزو په سرکی پر افغانستان د روسانو پوځی تیری دئ چی د روسانو په سیاست او اقتصادی ناوړه سیوری غورځولی دی ، اوهم یې : د روسی په عوامو په تیره د منځی اسیا په مسلمانانوکی یې اسلامی ، ملی او آزادی غوښتونکی جذبات راوپارول او ترایرو لاندی سپړ مغی یې تازه کړلی د دغه بحران شدت او پراختیا داسی مرحلی ته رسیدلی چی په روسی خپرونو کی یې هم په ډیر زور سرډرا پورته کړی دی.

د روسی د(سوویتیا) جریدی په یوه گڼه کی د خپل خبریال له خولی ددی تصدیق کړی چی په افغانستان کی روسی عسکر په خورا سختو شرایطو کی ژوند تیروی ، د هغوی یو لوی مشکل داهم دی چی نه پوهیږی کله پری حمله کیږی ـ د جگړی وخت اوبڼه هغوی ته نده څرگنده ، پدی ډول هغوی همیشه ناراحه او عصبانی او سیږی، خبریال د خپلو سترگو لیدلی حال هم لیکلی چی څه ډول یو روسی ټانک د مجاهدینو ترحملی لاندی راغی او یو بل ټانگ د مین پواسطه و بجاړ کړی شو .

د دغه روحی ناراسی او عصبانیت د آنی تسکین او آرامتیا پخاطر نژدی ټول روسی عسکر د مخدره مواد و په استعمال عادت شویدی، مبصرینو د روسی عسکرو دغه حالت په ویتنام کی د امریکائی عسکرو وضعی ته ورته بللی چی امریکائی عسکرو د عصبی ناراحی د تسکین لپاره مخدره مواد استعمالول.

د مسکو راډیو منلی ده چی په افغانستان کی تیرو څلورو کلو په جگړو کی له (١٨٣١) څخه زیات دولتی و دانی له منځه تللی دی.

اندرپوف په (١٩٤٥) کال کی هم د سره پوځ له خوا د هنگری په نیولو کی چی په هغه هیواد کی یې د سفارت وظیفه غاړه درلوده قاطع رول لوبولی ؤ .

د کابل راډیو اعتراف وکړ چی «حکومت ! ته له (٢٤) بلیونو افغانیو څخه زیات مالی تاوان رسیدلی ـ دغه تاوان له عسکری او پوځی خساری پرته په نورو ساحاتو کی اټکل شویدی»

د هیواد په دننه کی خو مجاهدین د خدای (ج) په فضل بریالی پرمخ روان دی د سږنی ژمی له سختی یخنی سره سره د مجاهدینو فعالیتونه او عملیات خورا گړندی روان دی، په ولسوالیو او ځینو ولایاتو په مراکزوکی خود مجاهدینو بالفعل حکومت دی او خلک خپلی ورځنی چاری د مجاهدینو له خوا په جوړو شو اسلامی محاکمو کی فیصله کوی.

د هیواد په غربی اوشرق جنوبی او شمالی سیموکی روسی پوځونو له بیا بیا حملو او وحشیانه بمباریو سره سره ، ونه شوای کولی چی د مجاهدینو سنگرونه ونړوی او یا آزادی شوی سیمی ونیسی بلکی له هری برخی روسی پوځونه مات سر او گوډی پښی کابل ته راستانه او په بارکونو ننوتل،چی هلته هم د محاصری دغه کړی ورځ په ورځ پلوی تنگیږی، داسی چی روسی سفارت ، بالاحصار ، د دفاع وزارت، راډیو تلویزیون، ددارالامان قصر او داسی نور دولتی اماکن او تأسیسات څوځوواره دمجاهدینو تر برید ونو لاندی راغلی او دښمن ته خورا درانده ځانی او مالی زیانونه او ښتی دی.

د مجاهدینو په وړاندی د داسی پرله پسی ماتو له مخی مسکو څو ځله دکو ډاگی حکومت په تیره په دفاع وزارت کی تبدیلی راوستلی او د هغه وزارت تشکیلات لکه د گڼهگار سری قبر تراوسه هیڅ ندی تینگ شوی . اوښایی چی مسکو لدی هم په لوړه سطحه د خپلو غلامانو په تغیر او تبدیل

پاتی په ٨١ مخ کی

ض - ج - رستگار

معاهدهٔ دوستی و همسائیگی خائنانهٔ کریملن و باندهای خلق و پرچم

دستگاه های دروغ پراگنی رژیم های نظامی و پولیسی روسیه و کابل در این اواخر بیشرمانه و رذیلانه به تبلیغات وسیعی دربارهٔ تحلیل از عقـد معاهده دوستی ! ! همکاری ! ! و همسایگی نیک !! میان متریالست های قصر کریملین و نوکران وفادار شان در قصر شاهی پرداختند و آنرا سند مهمی در امر اشغال افغانستان و تسلیمدهی آن به امپریالیزم سرخ روس قلمداد نمودند.

به منظور ارج گذاشتن به این سند ننگین ، محافل دروغین و فرمایشی در بعضی از موسسات تشکیل دادند وهیأت های از مسکو به کابل و از کابل به مسکو اعزام شدند. در ارتباط به این همه سرو صدا ها و دهل زدنها ، هر انسان آگاه به این پرسش بر خواهد خورد که چرا از این معاهده بی اعتبار نزد مردم افغانستان تا این حد تجلیل بعمل میاید و بر نقش در اضمحلال نیرو های مقاومت و اشغال عام و تام افغانستان قهرمان تاکید صورت میگیرد ؟

پاسخ این پرسش بر همگان یاحداقل برای آنانیکه از نتایج تطبیق این معاهده مطلع اند روشن و مبرهن است. زیرا مسوده این معاهده دوستی ، همکاری و همسایگی نیک میان قصر نشینان عیاش ولجام گسیخته و وطنفروش کابل از طرف ستراتیژیست های توسعه جوو هژمونست روس با در نظر داشت ستراتیژی یک قرنه و یا چند قرنه امپریالیزم سرخ روس در منطقه و جهان تهیه گردیده بود که در آن از هجوم قوای غارتگر سرخ روسیه به افغانستان در موقع لازم جهت حمایت و استقرار نظام کمونستی خائن به مردم و وطن و سرکوبی نیرو های آزادیخواه و مجاهد پیش بینی شده بود. تره‌کی، این جاسوس و گوداگی معلوم الحال جنایتکاران کریملین که از سالیان متمادی انتظار چنین فرصتی را درست بحیث ستراتیژیست کودن و نابخرد و خائن حزب ساخته و پرداخته نظامگیران و دسیسه کاران روس یعنی حزب به اصطلاح خلق افغانستان ، ضمن مسافرت خائنانه اش به قصر کریملین در پای این معاهده توطئه آمیز و تعرض آلود آگاهانه و بیشرمانه امضاً کرد و برسند قباله وطن را د مردان مجاهدان خداپرست وآزادی دوست افغانستان

زذیلانه صحه گذاشت.

به اساس همین قبالهٔ ننگین بود که این ستراتیژیست ملحد و نا توان به شکل مفتضحی مردار شد و شاگرد خائنش جهت سرکوبی نیرو های قهرمان و با دیانت و مسلمان و هموار ساختن زمینه تهاجم نیرو های اشغالگر روس به افغانستان، به‌قدرت رسانیده شد. برای تسریع پروسه اشغال افغانستان حفیظ الله نا امین، این قوماندان وطنفروش کودتای خونین هفت ثور، چاکر دیگر گوش بفرمان روس بزودی سرنگون ساخته شد و یکی دیگر از جاسوسان و چاکران وفادار هژ موتستان خود کامه و متریالست کریملین توسط قوای سرخ به اریکه قدرت رسانیده شد.

همین رهبر خائن پرچمی های رذیل و بی بند بار بود که به پیروی از شاه شجاع خائن با ساز و برگ نظامی و قوای جنایتکار و غارتگر سرخ روس از شمال به کابل اعزام شد و به تطبیق ستراتیژی روس اشغالگر و توسعه طلب رذیلانه ولی صادقانه آغاز کرد. این ببرک کاغذی، این ما کیا ولیست قرن تنها با پستی و حقارت به ایفای تعهدات خود به بادار جنایتکار وجاه طلبش پرداخت بلکه دستور های معاهده وطنفروشی، جنایتکاری و همسایگی خائنانه میان قصر نشینان کرملین و قصر نشینان مزدور کابل‌را در سرلوحهٔ مشی چاکری اش قرار داد.

این معاهدهٔ ننگین نه از نظر مردم قهرمان و مجاهدین سر بکف و خدا پرست افغانستان و نه از نگاه موازین بین المللی دارای اعتبار و ارزشی میباشد. زیرا آن اقلیت مزور و خائن به وطن و مردم که به نام باند خلق و باند پرچم در نتیجهٔ تطبیق پلان کودتای نافرجام و خونین هفت ثور به قدرت رسانیده شد باوجود ادعا های دروغین سر دسته های چپاولگر، عیاش و بی ناموس این باند های آدمکش هرگز از مردم افغانستان و خواست و اراده بر حق مجاهدین خدا پرست افغانستان نمایندگی کرده نمیتواند و این معاهده خائنانه که به نمایندگی از مردم افغانستان زذیلانه و خود سرانه عقد گردیده است هرگز اعتبار و قانونیتی ندارد. زیرا تره‌کی جاسوس که در نتیجه کودتای روسی هفت ثور بقدرت رسانیده شد صرف از یک اقلیت کوچک کمونستان فریب خورده نمایندگی میکرد نه از ملت قهرمان وآزادی خواه افغانستان. او وجانشینان تباه کارش یکی پی دیگری در نتیجهٔ کودتای شرم آور و خونین بقدرت رسیدند نه از طریق انتخابات و رای گیری وریفرندم، لهذا معاهده‌مفتضح‌دوستی‌همکاران و همسایگی نیک بین قصر نشینان مسکو و چاکران وفادار و بی شرم خلقی و پرچمی شان نه از نظر مردم افغانستان و نه از نگاه موازین و اصول بین المللی دارای اعتبار است و قانونیتی ندارد ولی نکتهٔ قابل توجه و تا حدی گفته شده اینست که تمام این حوادث از قبیل به رسوائی کشته شدن تره‌کی کودن و جنایتکار و نا امین قصاب و ددمنش و بقدرت رسیدن ببرک کاغذی این وطنفروش فاسد و عیاش مخصوصاً تجاوز مسلحانه و خائنانه قوای غارتگر وچپاولگر امپریالیزم جهانخوار روسیه به میهن قهرمانان قرن (مجاهدین خدا پرست) اگر از یکطرف مصیبت ها، رنج ها و قربانی های زیادی همراه داشته است از جانب دیگر پروسه پیروزی انقلاب اسلامی و آزادی سرزمین ملت خدا پرست و مسلمان

افغانستان را تسریع بخشیده است. ملت متدین و مسلمان افغانستان در نتیجه این بازیهای سیاسی و نظامی روس روسیه و جواسیس و اجنت های خود فروختهٔ آن چنان شعور سیاسی و نظامی یافتند که در سراسر کشور ، با شجاعت و مردانگی و به اتکای نیروی ایمان نیرو مند و خداوند متعال (ج) و آئین مقدس اسلام و ارزش هـای دینی و ملی خود به نبرد مسلحانه و برحق خود علیه نیرو های جنایتکار و چپاولگر روس ، دشمنان دین و وطن خود ، قهرمانانه آغاز کردند و در مدت اندک زمان به پیروزی های گیج کننده ای دست یافتند این جهاد مقدس و برحق علی رغم توطئه ها و دسایس دشمنان واقعی دین و وطن ما چنان با دلاوری و فدا کاری پیش میرود که اسباب حیرت تمام ملت های جهان ، بخصوص امپریالیست های میلیتریست را فراهم نموده است این مجاهدین افغانستان هستند که با سلاح ایمان به خدا (ج) با دست و پای برهنه و شکم گرسنه در برابر بزرگترین ابر حیوان قرن ، این دشمن هستی کشور های مسلمان و رو باشناف قهرمانانه میرزمندو برای قربان شدن ، در راه خدا و اسلام کمر بسته اند.

در قبال این قهرمانی های بی نظیر و بی سابقه ، با اطمینان کامل میتوان اظهار کرد که عقد هر گونه پیمان و قرار داد خائنانه و رذیلانهٔ از این قبیل در

ارادهٔ آهنین مجاهدین افغانستان و ایمان نیرومند آنان خللی وارد نخواهد کرد. زیرا پیروزی از مجاهدین با ایمان و خدا پرست و مردم آزادیخواه افغانستان است و هر گونه نیروی تجاوز گر و اجنبی هرگز به اهداف شوم و پلید خود نایل نخواهد شد. این است واقعیت انکار نا پذیر جهاد مجاهدین افغانستان در پروسه انقلاب اسلامی افغانستان.

بگذار نیرو های شیطانی معاهدات رذیلانه و خائنانه را عقد کنند.

بگذار دشمنان مردم قهرمان افغانستان بر ناکامی های خود پرده افگنند.

پیروز باد جهاد بر حق مجاهدین افغانستان.

سر بلند باد شعله مجاهدین غیور و مسلمان افغانستان.

بر افراشته باد بیرق اسلام و آزادی بر قلل شامخ هندوکش

مرگ بر قصر نشینان جنون زدهٔ کریملین و چاکران خلقی و پرچمی شان.

☆☆

جهاد د قرآن او احادیثو په رڼا کې

شاه جهان

جهاد په لغت کی هغه هاند او هلو ځلو ته وایه شی، چی د یوه ځانگړی هدف لپاره ترسره کیږی . او په اصطلاح کی هر هغه مالی او ځانی کوښښ، چی د خدای (ج) لپاره د خدای په لار کی د اسلامی امت د پایښت او ټینګښت لپاره وشی، جهاد کلمه په قرآن کی په ګنو ځایو کی کله په لغوی او کله په اصطلاحی معنا راغلی ده چی په دغه لړکی له نفس سره جهاد په احادیثو او د اخلاقو په کتابونو کی جهاد اکبر ګڼل شویدی، مګر تردی په څرګندو ټکو کی جهاد داسلام یوه ټولنیزه فریضهٔ ده او د دغه راز عبادت ترسره کول ګردی هغه هلی ځلی را اخلی، چی له عامی مجاهدی نه واخله داسلامی امت په ټولو اجتماعی چارو کی د ټاکلو ښیګړو او مصالحو لکه د حق لوړ اوی، د خدای (ج) د کلمی او چتوالی د دښمن، دچونیو او تګ راتګ دوسایلو مخنیوي هم د جهاد په ارت او پراخ مفهوم کی ځای لری.

لدی تعریفاتو او حقایقونه دا په ډاګه کیږی، چی جهاد یوځی او یواځی لکه چی ځینی یی ګڼی د جنګ جګړی نوم ندی. بلکی د اسلامی امت د بقا او پایښت لپاره هر اقدام (لکه مخکی موچی وویل) د جهاد په تعریف کی یو ارځښتمن ټوکی دی. جهاد وسله وال پاڅون هم دی. خو هر جنګ جهاد ګڼل کیدای نشی، جهاد د مقصدیت او نصب العین نه مخی یواځی د خدای (ج) د کلمی د لوړا وی او داسلامی ارځښتونو دژغورنی او ساتنی لپاره وی. او له فکر او غور نه پرته په پټو سترګو جنګ جګړه کول ندی؟ بلکی د امت د عالی اهدافو د ترلاسه کولو لپاره یو اصولی جنګ دی. چی د ټاکلو اصولو په پام کی نیولو له مخی کیږی. چی قرآن کریم او نبوی احادیثو ئی لارښوونه کړیده.

له جنګ سره سره د روغی جوړی ارځښت، پرکړو ترونونو کلک ودریدل، لهښځو، کوچنیانو او زړو سره نیک چلند، د عبادت ځیو د رناوی، ملی شتمنی ژغورل، له نیول شوو دښمنانو سره نرمی او داسی نوری چاری. د دی خبری پخلی کوی. چی جهاد هغه جنګ دی چی تعمیری او د حدو برید رعایت پکی شوی وی. ځکه خو په اسلام کی د

جهادهر ډول د ژوند د سپیڅلتیاوو یو مهم ټوکی او عبادت ګڼل شویدی.

د اسلامی احکامو او مقرراتو له مخی د جنګ مطلب او غایه یواځی د مخالفینو وژل او هغوی زیا تفنول ندی بلکی خالی د هغوی شر او فساد شنډول او پایته رسول دی.

قرآنی ارشاد دی :

(وقاتلوا هم حتی لاتکون فتنة ویکون الدین لله فان انتهوا فلا عدوان الا علی الظلمین)

(البقرة - ۱۹۲)

یعنی : او تر هغی ورسره مقاتله وکړی او ورسره وجنګیږی چه فتنه (فساد) پاتی نشی او دین خاص د خدای لپاره شی (د خدای (ج) دین حاکم شی) او که بیا هم (له خپلو کړو) ایسار نشول نو زیاتی پری له ظالمانو، پرته ندی پکار .

اسلام ځکه د جنګ لپاره دا اصول ټاکی چی په جنګ کی یواځی له دوسره ځواک له کار اخیستل پکار دی چی د شر او فساد د شنډولو لپاره ضرور وی . او دا زور د هغه چا پرضد کارول پکار دی ، چی په عملی توګه له اسلام سره جګړی ته را وتی

> جهاد د مقصدیت او نصب‌العین له مخی یواځی د خدای (ج) د کلمی د لوړا وی او د اسلامی ارځښتونو د ژغورنی او ساتنی لپاره وی. او له فکر او غور نه پرته په پټو سترګو جنګ جګړه کول ندی؟ بلکی د امت د عالی اهدافو د ترلاسه کولو لپاره یو اصولی جنګ دی .

وی یا د هغه چا پر خلاف چی تری د فساد او شر ویره وی . د دی لپاره اسلام د (فی سبیل‌الله) اصطلاح وټاکله، لکه جهاد چی د لغت او معناله مخی‌یواځی زیار، هځی او کوښښ ته وایه شی ، خو ځرنګه چی هځه او هاند د ښو لپاره هم کیدای شی او د بدو لپاره هم ، نو ځکه یی ورسره د فی سبیل‌الله قید ونښلاوه. چی پدی توګه د خاوری نیولو، له چا نه د ذاتی کسات او انتقام اخستلو او د مال او شتو یاواک ګټلو کوښښ او هلی ځلی پکی را نشی . او یواځی هغه کوښښ او غورځی پرځی تری مراد شی چی یواځی او یواځی دخدای(ج) د رضا او خوښی لپاره وی .

اسلام د سولی او امنیت دین دی . پدی باب د قرآن کریم تعلیم دا دی چی که ځوک موبد غواړی او دښمن موهم وی ، تروسه و سه پری سترګی پټی کړی ، او د بدو ځواب یی په نیکی ورکوی .

قرآن کریم په چارو کی د زغم او تحمل تعلیم ورکوی ، مګر داسی برید او یرغل هیځکله نشی زغملای او نه یی لاربنوونه کوی، چی د اسلام د له منځه ورلو او پر مسلمانانو (له اسلامه پرته) د بل نظام د راوستو لپاره وشی . بلکی قرآن کریم په ډاګه حکم کوی ، چی که ځوک مو په زور سره د انسانی حقوقو د لوټلو کوښښ وکړی ، پر تاسی ظلم کوی ، د ایمان آزادی مودر نه اخلی ، په دینی اصولو مو ژوند تیرولو ته نه پریږدی ، نو تاسی په پوره زور سره د داسی ظلم مقابله وکړی.

(وقاتلوا فی سبیل الله الذین یقاتلونکم ولا تعتدوا ان الله لا یحب المعتدین

واقتلو هم حیث ثقفتموهم واخرجوهم‌من حیث اخرجوکم ، والفتنه اشد من القتل ولاتقتلوهم عند المسجد الحرام‌حتی یقاتلوکم فیه ، فان قتلوکم فاقتلوهم ، کذلک جزاء الکفرین فان انتهوا فان الله غفوررحیم . الشهر الحرام بالشهر الحرام والحرمات قصاص فمن اعتدی علیکم ، فاعتدوا علیه بمثله ما اعتدی علیکم وتقو الله واعلمو ان الله مع المتقین)

(البقرة ۱۹۱ - ۳ - ۱۹)

او له هغوی سره د خدای په لار کی جنګ کوی او ظلم مکوی ، او ربښتیا چی خدای ظالمان ښه نه ګڼی ، او وژنی یی

چی چیرته موږ موندل ، او له هغه ځایه ئی وباسی چی تاسی ئی ایستلی وی ، او کفر له وژلونه ډیر سخت دی ، او د مسجد الحرام تر څنګ ورسره جنګ مکوی ، مګر که دوی درسره جنګ وکړی ، نو که ئی جنګ درسره وکړ ، نو جنګ ورسره وکړی ، دغه د کافرانو جزا ده ، او که منع شول ، نو خدای (ج) ښښونکی او مهربان دی،هره حرامه مباشرت د بلې حرامې مباشرتې په بدل کی ده او دغه راز ټول حرمات یو تر بله سره برابر دی. که چا پرتاسی زیاتی وکړ ، تاسی پری هم همغو مره وکړی او له خدایه (ج) وو پریږی اوو پو هیږی چی خدای (ج) له پرهیزګار نو سره دی .

د دین د حفاظت او اسلامی خاوری د ژغورنی دا حکم دومره سخت دی ، چی که څوک د اسلامی حکومت د شنډولو او اسلامی نظام د له منځه وړلو په تکل برید وکړی ، نو پر ګردو مسلمانانو قطعی فرض شی ، چی خپلی ټولی چاری شاته وغورځوی او د جهاد په نیت له هر څه سره میدان ته را ودانګی ترڅو پوری ئی چی اسلام او اسلامی نظام له ور پېښې خطر نه ژغورلی نه وی تر هغه دی آرامیږی نه . اسلامی فقه حکم کوی چی پر اسلامی هیواد د حملی په ترځ کی پر هر مسلمان د لمانځه او روژی د انفرادیت په څیر ځان ځانله دفاع فرض او قطعیت پیدا کوی .

اسلام د خپل فطرت له مخی ، انسانی ژوند او وینه ډیره ارځښتمنه ګڼی ، قرآن کریم ځای پر ځای په ډیر اغیز من انداز او زیات ټینګار سره دا راښیی چی :

هر چا چی یو نفس بې بدله (غیر حق) او یا په ځمکه کی له فساد کولو پر ته وواژه نو ګڼلکه ټول خلک ئی چی وژلی وی او (بالعکس) چی چا یو نفس ژوندی کړ (ژوند ئی وروبا ښه یا ئی د د ژوند ، تیرولو وسایل ورته چمتو کړل) نو ټول خلک ئی ژوندی کړل) المائده ۳۲ ـ آیت .

دغه مطلب بل ځای داسی فرمایی :

(او هغه نفس نه وژنی چی پاک خدای (ج) ئی وژنه حرامه کړی وی) (الفرقان ۶۸ ـ آیه

لدی نه دا جوته شوه چی انسانی نفس په دوو حالتو کی وژل پکار دی ، یو دا چی په نا حقه څوک ووژنی (قاتل) او

که څوک د اسلامی حکومت د شنډولو او اسلامی نظام د له منځه وړلو په تکل برید وکړی ، نو پر ګردو مسلمانانو قطعی فرض شی ، چی خپلی ټولی چاری شاته وغورځوی او د جهاد په نیت له هر څه سره میدان ته را ودانګی .

بل هغه انسان چی پر ځمکه د فساد او ټولنیزو ناورتیا وو په خورولو بوخت وی ، لدی پرته په بل هیڅ صورت کی انسانی نفس وژنه نه یواځی لویه ګناه ده لا چی وژونکی د خدای (ج) په وړاندی د ګردی دنیا قاتل ګڼل شی . په توبه سورت کی د جنګ او قتال وروستی برید جزیه (باج) ورکول ښودل شوی دی : (تر هغی دی ورسره جنګ وشی ، چی جزیه ورکړی (وسنی) او ذلیل شی ، او غاړه کیږدی) داسی ښکاری چی که کفار جزیه اداء کړی او د اسلامی احکامو په تطبیقولو خو ښمن شی ، نو بیا ورسره جنګ زیاتی دی او د قتال د تحلیل او روا والی ټک وبرید بند شی .

دغه راز په نبوی (احادیثو کی هم داسی ارشادات شته چی پکی بې ګناه وینې تویولو ته ډیره سخته ګناه ویل شویده .

حضرت انس (رض) فرمایی:

چې رسول الله (ص) په لویو گناهونوکې ستره گناه له خدای(ج) سره شریک پیدا کول ، د نفس (غیر حق) وژل ، د مور او پلار نه منل او دروغ ، د یو بل نبوی حدیث یوه برخه ده چې :

«.... د قیامت په ورځ د خلکو په منځکې لومړی فیصله د خون (نا حقي وژنې) د دعوی ده . د خپل تیر بحث په رڼا کې وبلی شو چې د جهاد فرضیت

پراسلامی هیواد د حملې په ترڅ کې پر هر مسلمان د لمانځه او روژې د انفرادیت په څیر ځان ځانله دفاع فرض او قطعیت پیدا کوي .

پدغو مواردو کې جوتیږي .

۱- پر اسلامی هیوادو د دښمن د یرغل په صورت کې .

۲- د مسلمانانو د دښمن د ظلم او تیری په صورت کې .

۳- د خدای (ج) پر لار له تگ نه منع کول یا پر دین او مذهب باندې د بندیز لگولو (که د اسلامی هیواد پر ذمیانو هم وی) اجبارا د مذهب د بدلون او نوی مذهب د منلو تلقین ، عبادتځی زیانمنول .

٤- د دښمن د کړی ژمنې (تعهد) ماتول ، غدر ، او منافقت .

٥- د دښمن له لوری د فتنې او فحشا وو خورول .

په داسې مواردو کې د انسانیت تر ټولو ستر خدمت دا دی ، چې د ظالم او بلسوسگر لاس له تیری نه لنډ کړای شي چې له مفسدینونه د خدای (ج) ځمکه پاکه کړای شي او د خدای مظلوم او بې وسې مخلوق بې له شره بیغمه کړای شي .

د جنگ دا مصلحت لوی خدای (ج) د حج سوری پدی ټکو کې ښکاره کوی .

(دوی هغه کسان دی چې له خپلو کورونه (پدی گناه) ایستل شویدی چې وایي الله (ج) زموږ رب دی . او که پاک خدای (ج) ځینې خلک په ځینو نورونه وای دفع کړی ، نو نه به (د راهبانو) عبادتځی له نړیدو پاتې وای او نه د مسلمانانو هغه جوماتونه ، چې پکې د خدای(ج) ذکر کیږي ، پاک خدای (ج) به له هغه چا سره مرسته کوی ، چې د ده (خدای (ج)) له دین سره مرسته کوی ، رښتیا چې پاک خدای (ج) ډیر قوی او برلاسی دی . (٤٦ آیت)

پدې مبارک ایت کې یواځې د مسلمانانو د جوماتونو د ړنگیدو او نړیدو گواښ او اخطار ندی شوی ، بلکې د نا مسلمانو اولسونو (عیسویانو ، مجوسیانو صابیانو او یهودیانو ، دعبادتځیو ړنگیدو هم پکی راځی) که پاک خدای (ج) ظالمان په عادلانو نه وای سره دفع کړی ، نو د ځمکې پرمخ به دومره اخلاق مفاسد او فحشا ، خوری شوی وای چې ان جوماتونه ، کلیساوی او خانقاوی به هم تری نه وای بچ شوی .

د اسلام په ورانډې د یوه قوم په دښمنۍ او میرځی کې د هغوی معبدونه زیانمنول اوړنگول ډیر سپک کار گڼل شوی دی .

د جهاد لومړنی فرمان د قران کریم پدی ارشاد سره صادر شو :

«هغوکسانو او (مسلمانانو) ته چې جنگ ورسره کیږي اذن او اجازه ده (چې جنگ وکړی) ځکه پر دوی ظلم شویدی ، او رښتیا چې پاک خدای(ج) ددوی او هغو کسانو ښه مرستیال دی چې له خپلو کورو په زور (غیر حق) ایستل شویدی ، (په هم دومره وینا) چې الله (ج) زموږ رب دی» . (حج ۳۹-٤٠)

د اسلام له دښمنانو سره جنګ لدی امله ندی لازمی شوی ، چی ګنی له مسلمانانو سره په مذهبی یو رنګی کی شریک ندی ، او نه یی د هغوی د سرو سپینو او سمسورو ځمکو په لور سترګی دی ، بلکی یواځی د ظلم او تیری لامله ورسره مسلمانان نښلی ، او لدی امله چی بی ګناه خلک له کورو وباسی ، او پدی وینا (چی خدای (ج) مو خالق او پروردګار دی) ئی زړبروی، چی پداسی حالاتو کی له مستضعفینو، او مظلومانو سره مرسته او د مستکبرینو لـه منګولونه یی ژغورنه د مسلمانانو د عقیدوی توکی او اجزا وو معنا لری . په النسأ سوره کی په دی باب ارشاد دی :

(او ولی تاسی څه شوی ، چی . د خدای (ج) په لار کی د هغو مستضعفینو د ژغورنی لپاره نه جنګیږی چی «سپین ږیری» سړی ، ښځی او کوچنیان دی ، او وایی چی : خدایه موږ له دی کلی نه چی اسوګن یی ظالمان دی و باسه . او مونږ ته له خپل لوری څوک خوا خوږی او مرستیال پیدا کړه .

لدغه راز خلکو سره ترهغه وخته دجنګ حکم دی چی ترڅو پوری فتنه او فساد پایته رسیدلی نه وی او الهی دین پر ځمکه خور شوی نه وی .

(البقره سوره ۱۹۲ ایت)

همدی مطلب ته په انفال. سورت کی هم اشاره شویده :

لنډه دا چی په قرآن کریم کی زښت زیات د جهاد ارځښت په ګوته کړای شوی دی . چی د موضوع د اوږدیدو له امله پری زیات نه غږیږو .

جهاد :

په نبوی (ص) احادیثوکی :

د جهاد فضلیت او ارځښت په نبوی احادیثو کی هم په ډیر ټینګار سره یاد شویدی چی د ساری په توګه پری په لنډو یو څه لیکو :

حضـرت ابـو ذر (رض) روایت کوی چی رسول الله (ص.) فرمایلی دی :

تـر ټولو غوره عمل پـر خدای (ج) ایمان او د هغه (ج) په لار کی جهاد کول دی .

د رسول الله (ص) ګران ملګری او د اسلام دریم خلیفه حضرت عثمان (رض) روایت کوی چی پیغمبر اکرم (ص) به فرمایل: چی (د اسلامی حکومت) د سرحد د چاونیو یوه ورځ څوکی کول د زرو ورځو تر عبادت غوره دی» .

حضرت انس (رض) د رسول الله (ص) له خولی فرمایلی : چی د خدای (ج) په لار کی یو تیریدونکی سهار یا ماښام تر دنیا او ټولو ځیزونو غوره دی .

حضرت ابو هریره (رض) روایت کوی چی د خدای (ج) د لاری مجاهد(کورته دستنیدو تر وخته) د هغه چا په څیر دی چی عمری روژه وی ، او له قضا کولو پرته لمونځونه اداء کوی، او پرله‌پسی دقرآن کریم په تلاوت

اسلام د خپل فطرت له مخی ، انسانی ژوند او وینه ډیره ارځښتمنه ګڼی

بوخت وی .

له حضرت عبدالله بن مسعود نه روایت دی ، د خدای (ج) پـه وړاندی ډیـر ارځښتمن اعمال پروخت لمونځ ، له مور او پلار سره ښه چلند او د هغه (ج) په لار کی جهاد دی» .

حضرت ابن عباس (رض) روایت کوی (پر هغو سترګو د دوزخ اور حرام دی :

یو پر هغو چی دخدای(ج) له ویری او ښلنی وی . او بل

پاتی په ۸۲ مخ کی

استاد فضل رحیم

نقل از : تاریخ الامم الاسلامیه

طریق انتخاب خلیفه

تمهید

رسول الله ﷺ دو وظیفۀ مهم واساسی را برای امت خود انجام میداد ، نخست اینکه به حکم و مقتضای پیامبری خویش پیغام‌های الله تعالی را برای مردم میرسانید که ازین جهت آنحضرت ﷺ را مشرع و یا صاحب شرع گفته میشود . دوم : اینکه امام و مرکز تجمع و سمبول وحدت مسلمانان بود، مردم را بخیر توجیه میکرد و از شر دور شان میداشت و درمیان شان بر حسب وحی الهی قضاوت میکرد و این قضاوتها را خودش تنفیذ هم مینمود وظیفۀ نخستین با مرگ پیامبر اسلام پایان یافت و دین مکمل شد ، جریان نزول تشریع خاتمه یافت ، بعد از آن برای هیچ کسی حق تشریع نباشد و آنچه میتواند بکند نیازمندیهای احکام را بر قواعد کلی تشریع تمام شده بناء می کنند و از آن استنباطات میکنند ، این عمل را امت میتواند انجام دهد و ممکن است برای ما که نام این صلاحیت را خلافت تشریعی بگذاریم .

وظیفۀ دوم پیامبر که به امت انتقال می کند برای همه مسلمین معلوم بود و ضرورت آنرا میدانستند و هیچ فردی از آنها منکر جانشینی پیامبر نبود ، پس در صدد تعین جانشین برآمدند . مگر اصحاب کرام در هیچ چیز آنقدر به اختلاف مصاب نشده اند که در امر تعین خلیفه دچار کشمکش و اختلاف شدند .

محور اختلاف اصحاب در امر خلافت دو چیز بود :

۱ـ خلیفه از کدام خانواده باشد ؟

۲ـ خلیفه چگونه انتخاب شود؟

خانوادۀ خلافت :

برای همه ثابت است که قرآن کریم هیچ رمزی و اشاره ای دربارۀ خلافت به خانواده ای ویا قبیله ، فیصله ای نکرده است ، مگر از رسول الله ﷺ روایت است که میگوید : (الائمه من قریش) و اینهم از وی روایت است که میگوید : (اسمعوا واطیعوا وان امر علیکم عبد حبشی کأن راسه زبیبة) .

جسد پاک رسول الله ﷺ هنوز دفن نشده بود که دو نظر مختلف عرض اندام کرد ، اول : عدم تخصیص خلافت به خانوادۀ مخصوص . دوم : تخصیص آن به خانوادۀ مخصوص ، نظر دوم هم بدو قسمت تقسیم شده بود : یکی این که خلافت مربوط بقریش است با تفاوت بطون و قبایل آن . دوم اینکه خلافت از نزدیکترین نزدیکان پیامبر اسلام است .

در وقت وفات پیامبر اسلام نزدیکترین مردم از لحاظ قرابت بوی سه تن بودند ـ یکی عباس بن عبدالمطلب کاکایش و علی و عقیل پسران ابوطالب پسران کاکایش . مگر علی از میان شان به چند چیز امتیاز داشت در اسلام سبقت داشت و در همه غزوات پیامبرعلیه السلام همراهش حضور داشت و دخترش فاطمه را به نکاح گرفته بود .

مگر امتیاز عباس به یک چیز بود ، اگر خلافت میراثی باشد یگانه وارث پیامبر خواهد بود ، زیراعم در میراث مقدم بر پسرعم است .

مگر انصار به این نظر بودند که خلافت به هیچ کسی و هیچ

خانوادهٔ ای و قبیله ای خاص نیست به این اساس آنها خلافت را برای خود میخواستند ، زیرا آنها از چند لحاظ دارای فضایلی بودند : با اسلام و پیامبر علیه السلام نصرت کرده بودند . مسلمانان را جای داده بودند ، و مساعدت های بزرگی با مسلمین و پیامبر علیه السلام کرده بودند . و اگر با این فضیلت خلافت از آن شان نشود پس باید که دو خلیفه باشد یکی از انصار و دیگر از مهاجرین .

در زمانهای بعدی طوائف خوارج از نظر انصار پیروی کردند ، آنها در طول تاریخ برعلیه خلفاء قیام کرده اند ، خوارج میگفتند مقصود از خلافت توجیه مسلمین است بسوی خیر و صلاح و دور داشتن شان است از شر و درمیان شان روش بر حسب دین اسلام است اگرچه بر آورده شدن این مقصود - از خانوادهٔ خاص نباشد - آنها می گویند : چیزی که برای بر آوردن این مقصود مراعات میشود قدرت و کفایت در شخص خلیفه است و هم آنها به یک قاعده ایکه قرآن وضع کرده است استناد نموده اند : (ان اکرمکم عندالله اتقیکم) فکر تخصیص خلافت به قبیلهٔ قریش در آنوقت نظر جمهور مسلمین بود زیرا ابوبکر صدیق برای مردم حدیث فوق را روایت کرده بود و هم ابوبکر صدیق علت باعثهٔ این تخصیص را چنین بیان نموده بود ، امر خلافت اگر برای قبیلهٔ اوس داده شود خزرج با ایشان معارضه می کند و اگر برای خزرج داده شود اوس با ایشان معارضه می کنند . از جهت دیگر اعراب از ناحیه احترامی که به قریش داوند برای کسی دیگر منقاد نمیشوند .

فکر تخصیص خلافت به قرابت و خویشاوندی رسول الله ﷺ داشت خود را مستحقتر از همه میدید ، چنانچه در برخی از گفتگو هایش با ابوبکر صدیق بر این نظر خود تصریح هم نموده است ، چون مؤید نظر خویش کسی را نیافت تسلیم به نظر جمهور شد .

نظر تخصیص خلافت به قبیلهٔ قریش بر افکار حاکم شد و نظر تخصیص آن بقرابت پیامبر اسلام ﷺ خاموش گردید و هیچ محرک و طرفداری نداشت مگر در اواخر عهد خلافت عثمان (رض) در بلاد بزرگ و دور دست اسلامی محرکین و داعیان برای نظر آخر پیدا شدند که مردم را بیدار میساختند و مخالفین این نظر را تقبیح مینمودند که چگونه اینها اقربای پیامبر ﷺ را از خلافتش محروم میسازند؟ واین شعارها بر احساسات امت پیامبر اسلام تاثیر زیادی داشت ، پس در زود ترین فرصت احساسات مردم بیدار شد و منجر به حوادث و مصائب بزرگ شد ، چنانچه که خلیفه سوم عثمان رضی الله عنه قربان آن شد . مگر همه امت اسلامی برای خلیفه چهارم حضرت علی بن ابی طالب (رض) تسلیم نشدند ، بلکه نصف امت اسلام در مقابل اش از طرف شمال (شام) برآمدند که هیچ تأثیری از دعوت به استقرار خلافت در نصاب خانوادهٔ پیامبر ﷺ نداشتند ، اینجا برخورد های در میان این دو نظر مخالف صورت گرفت ، که در نتیجهٔ آن قوت و سیاست رأی عدم تخصیص خلافت به خانواده غالب آمد و تصادم ها به پیروزی معاویه بن ابی سفیان رضی الله عنه انجامید و او مردی بود از بنی امیه نه از بنی هاشم .

اینجا فکر و نظر طرفداران علی بن ابی طالب رضی الله عنه ظاهراً تضعیف گردید ، مگر در فرصت‌های امید به هیجان می آمد، چنانچه در فرصت های خطرناک به امید مستقبل درکمین میزیست . اولاد علی بن ابی طالب رضی الله عنه همیشه حق خلافت را برای

خود میراث میدانستند و هر که درین حق با ایشان معارضه کند و یا آنرا از آنها عقب کند او را ظالم میگفتند، طرفداران علی (رض) (شیعه) همیشه متمنی بودند که اولاد علی با این حق خود نایل شوند لذا پیهم یکی از ایشان را بعد دیگری برضد بنی امیه برمی انگیختند و نتیجه آن میشد که کشته و مثله میشدند، مگر در هر پیروزی بر اولاد علی (رض) بدست می آوردند، چاقوی شیعه دسته میشد و آتش خشم مردم را تازه میکردند و دلها را متاثر میساختند و چشم های مردم را به گریه در می آوردند. خصوصاً آن اشعار مأثور را برای مردم میسرودند که جسد خون آلود امام حسین رضی الله عنه را در کربلا بعد از کشته ساختن و اهلبیت اش را که قسم اسیران به پای تخته های شاهان ظالم کشانده میشدند و کشته و مثله میگردیدند تمثیل میکردند تا دعوت شان مورد قبول آنها گردد و حق را به اهلش تسلیم کنند.

هیچ کسی از مردم درمیان اولاد علی (رض) و اولادعباس (رض) در مورد استحقاق خلافت تفاوت قائل نبود، مگر اولاد علی (رض) این حق را از جهت امتیازاتیکه علی بر عباس کاکای خود داشت از خود میدانستند.

بعد از انکه ابوهاشم بن محمد بن علی وفات یافت و از خود خلفی نگذاشت اولاد عباس این حق را از خود میدانستند زیرا آنها مدعی بودند که ابوهاشم مذکور این حق را برای محمد بن علی بن عبدالله بن عباس سپرده است، و آنها بر آن علاوه می کردند که عباس مقدمتر در میراث پیامبر اسلام است زیرا کاکا مقدمتر از برادر زاده در میراث است. پس بنی عباس درکار خود مهارت بخرچ دادند، داعیانی که در دولت بنی امیه داشتند برای شان بقسم سری فعالیت می‌کردند چنانچه ابو مسلم خراسانی نیز با بنی عباس تماس قائم کرد و مردم را بسوی محبت با اهل بیت می خواند مگر بنام شخص مورد نظر خویش تصریح نمی‌کرد و نه از نسب آن چیزی می‌گفت زیرا مردم توجه تام بسوی علی داشتند نسبت به بنی عباس. چون کار به کامیابی انجامید و دولت بنی امیه سقوط کرد نام شخصی مورد نظر را برای مردم اعلان کرد و آن عبارت بود از عبدالله بن محمد بن علی بن عبدالله بن عباس، مشهور به (السفاح).

جنگ درمیان خانوادی های علوی و عباسی در گرفت قساوت و بی‌رحمی بر آل علی (رض) ازطرف بنی هاشم بیشتر از قساوت بنی - امیه بر آنها بود، بسیار کشته شدند، تبعید شدند علی الخصوص در عهد خلیفه منصور و رشید و متوکل اولاد عباسی در دولت بنی عباس تنها اتهام مائل بودن به یکی از اولاد علی کفایت می کرد که هلاک شود و اموالش مصادره گردد. چنانچه این امر در مورد یکي از وزراء و برخی دیگر به واقع پیوست.

مگر این قساوت ها و بی رحمی‌ها نتوانست این فکر را خاموش‌کند که حق خلافت از اولاد علی است و بر آنها ظلم صورت گرفته است و حق شان غصب شده است، بنابران در هر فرصتی برضد بنی عباس قیام می‌کردند آنطور که بر بنی امیه قیام می نمودند مگر در نتیجه کشته می شدند، مثله می شدند و تبعید میگردیدند.

درین هنگام برای برخی از اولاد علی فکر پیدا شد که به سرزمینی بروند که بر آن آل عباس دسترسی نداشته باشند و برخي دیگر از ان ها در سرزمین مشرق بر چیزیکه در نیت و دل خود داشت مجبورا ساکت خاموش

نشستند .

آن عده از اولاد علی که به قاره افریقا رفته بودند ، پیش از رفتن شان بآنجا داعیانی برای خود فرستاده بودند که در اثر آن آنجا چند دولت علوی تأسیس نمودند که در تاریخ بخوبی یاد می شوند مانند دولت های فاطمی و دولت های ادریس ها و غیر آن .

اما آن عده از علوی ها که در بشرق زمین بودند برای خود شیعه و گروه های داشتند که بنفع شان دعوتهای سری می کردند و دلها را بسوی شان مائل می ساختند و میگویند که همین فعالیتهای آنها بود که سبب سقوط خلافت عباسی شد زیرا مردی بنام ابن علقمی که وزیر معتصم و از غلاة شیعه بود در باره تسلط تاتار بر بغداد مساعدت نمود .

این بود امر اختلاف برسر خلافت که باید از چه و کدام خانواده باشد ؟

در قرآن کریم امر صریح و واضح در مورد شکل انتخاب خلیفه وارد نیست ، چیزیکه در کتاب الله درباره خلافت آمده است اوامر عامی است که خلافت و غیر آن را شامل است چنانچه درباره مدح مسلمانان می گوید : (وامرهم شوری بینهم) .

بهمین طور در سنت پیامبر اسلام نظم و روش خاص برای انتخاب خلیفه ذکر نیست و آنچه که آمده است نصیحت های بخصوصی است که از اختلاف و تفرق می ترساند .

پس معلوم شد که شریعت انتخاب و طرز تعین خلیفه را برای خود مسلمین سپرده است تا برحسب صوابدید و مراعات صالح خود شان آن را عملی نمایند زیرا اگر چنین نمی بود حتما کتاب و یا سنت قواعد آن را روشن می کرد چنانچه در مورد نماز ، روزه ، زکات و غیر آن قواعد روشن دارد .

حالا نوبت آن رسیده که بمطلوب بپردازیم و بگوئیم که مسلمانان در تاریخ چه راه ها و کدام طریقه ها را در عمل برای انتخاب خلیفه پیموده اند ؟

مراجعه شود به شماره های بعدی

د ۴۱ مخ پاتې

امام اعظم ابو حنیفه (رح) . . .

کوچنی لری (په خپل کور کی) دده د کورپه لورپښی نه غځولی.

۳- د خپل استاد هر خدمت ته به حاضرؤ ؛ تردی چی د پوښی نداقی ، د بازار سودا او داسی نور خدمتونه به یی و رته کول .

«موفق مکی» له استاد سره دده دا دب په هکله داسی شعر ویلی دی :

نعمان کان ابر الناس کلهم
بوالدیه وبالا حماد
مامد رجلیه یوما نحو منزله
و دونه سکک سدکا طواد

یعنی نعمان له خپل پلار سور او استاد د حماد سره ترټولو خلکو زیات د نیکړی خاوند ؤ او یوه ورځ یی هم دده د کور په لورپښی ندی غځولی که څه هم د غرونو پشان اوه کوڅی یی ترمینځ وی .

نورلیا

د مسلمانانو د تنزل لاملونه

غ . صافي

د ابن خلدون وینا ده ، چی د انسانانو په څېر دوا کمنیو او سلطنتو عمر هم طبیعی وی ، او دا چی دوا کمنیولوړتیا تر دریو قرنونو یعنی (۱۲۰) کالو پوری پاتی کیږی ، لدی امله ده چی پدی موده کی دیوه او لس خوی، یوی او مزاج یو مخی بد لیږی، کیدای شی د ابن خلدون لدی ښودلی مودی سره مخالفت وشی، خود مشاهدی له مخی دا وینا سمه ده چی ، انسانی ژوند چی څنګه له طبیعی تاکلو اصولونه اغیزمن کیږی دغه راز دا ولسونو لوړتیا او ځوړتیا هم تر تاکلو اصولو لاندی کیږی ، که کوم او لس لوړتیا ترلاسه کوی ، بی وجهی به نه وی او که مخ پر ځوړ ځی هم بی سببه نه وی ، پاک خدای (ج) ترڅو د یوه اولس حالت هم تر هغی ندی بدل کړی ، چی تر څو یی پخپله دخپل حالت د بد لون زیار ندی ایستلای .

خدای (ج) هم نه بدلوی حال
د هغه قوم
څوک چی نه بدلوی خپل
حالت پخپله

دا ولسونو لوړتیا او ځوړتیا د یوی ځانګړی وجهی له مخی وی ، چی ابن خلدون یی په عصبیت سره یادوی او

د مسلمانانو د ځوړتیا بنیادی سبب د نظر په یوښت کی بدلون او ، باچایي ته د خلافت اړول او لیږدونه ده ،

ترڅو چی هغه قوم د نظر دغه یوښت وساتلای شی ، تر هغی یی لوړتیا په برخه وی . او چی که تری غاړه وغړول شی ، نو د قوم ځوړتیا پیل شی ، چی د دغه سرغړاوی د څرنګوالی او کیفیت له مخی د قوم د ځوړتیا موده تاکل کیدای شی ، ځینی وخت خود قومونو نوم هم د دنیا له (تاریخ) نه لری کړای شی ، قرآن کریم ډیر داسی قومونه یادوی چی نوم او نښه قدری یی هم نده پاتی .

د قومونو د لوړ وځوړ تاریخ لیکونکی چی کله د یوه قوم ځوړتیا ښیی ، نو ډیر عوامل یی را اخلی، خو خبره داده چی آر (اصل) لامل یی یووی، او هغه له هغه بنیادی اند دو د او نظر نه سرکښی ده چی قوم پری را منځته شوی او رغیدلای وی . او نور ګرد عوامل په دو. یمنی او ثانوی دریځ کی راځی .

د مسلمانانو د ځوړتیا هم بیلا بیل عوامل ښودل شویدی ، چا علماء تورن کړیدی چی د دوی له بی خوندی او فساد نه مسلمانان سخ پرځوړ شول ، چاپا چاپان او واکمن مسئوول ښودلی دی او چا ولس ، مګر خبره داده چی داد ټولنی مختلف ډلی دی ، او د دوی ټولو د بیلاری ، یو بنیادی سبب او لامل دی . او هغه شاه ولی الله دهلوی رحمة الله علیه ښودلی سبب دی ، چی د مسلمانانو د

ځوړتیا بنیادي سبب د نظر په
یوښت کې د بدلون او ، باچایي
ته د خلافت اړول او لیږ دونه
ده ، (که دا ادعا تحلیل شي؛
نو له حقیقته یې سترګې نشي
پټیدای ، د دې لپاره ضروري
ده چې سونږ د دواړو ونظریو
(خلافت او باچایي) ځانګړتیاوې
او خصوصیات په پام کې وساتو .

د خلافت بنسټ (ان الحکم
الا لله) وي ، په خلافت کې
ټول طاعتونه ، منښتې او واک
د خدای (ج) لپاره تخصیص
کیږي ، په خلافت کې د عدالت
او برابرۍ دوره را منځته کیږي ،
او څوک پکې د چا مړ یې نه وي؛
نو مقصد تړی دا شي ، چې د
ځمکې مخ دظلم او دښمنۍ پرځای
په عدالت او د فساد او فتنې
پرځای په سوله ، د سرکښۍ
او وینې تویونې پرځای په مینه
او پالوالۍ (وفاداري) ودان شي ،
او د پت او عصمت ، نیکۍ ،
سولې ، رښتنولۍ او رښتیا وو سکه
وچلیږي .

با چایي د شخصي او ځانګړې
حکومت نوم دی ، چې د یوه
کس له خولې وتلې وینا پکې
قانون وي ، او د هغه (یوه کس)
له خوښې سره سم د هغه په
کورنۍ پورې د حکومت د نامه
محدود ولونوم د حکومت
اصول وي ، سلوکیت او تیرې
یو له بل سره نه بېلیدونکې وي
له ظلم او تیرې پرته د با چا یي
نظام اټکل او تصور قدري نشي
کیدای ، واک چې که د اولس
له عامو وګړو نه واخیستل او
په یوه وګړي یا کورنۍ پورې
وتړل شي، نو بیا حکومت د اولس
نه بلکې د هغه ذاتي او کورنۍ
شتمني شي ، د حکومت ټولې
ذریعې او وسیلې پر عامه چارو
دلګیښت پرځای د با چا د
لوبښت ، ځوا کمنۍ ، او پرتم
لپاره لګول کیږي . قانون د

**په شخصي حکومت کې د بیت .
المال اټکل قدري نشي کیدای ؛
بلکې ملي شتمني شخصي ګرځي
چې نتیجه یې په باچایي کورنۍ کې
د مزو چړچو ، تن آساني او فسق
او فساد په بڼه را ښکاره شي ،**

انساني سوکالۍ لپاره نه بلکې
د با چايي کورنۍ د ټینګښت لپاره
جوړول کیږي، په دین او شریعت
کې د با چايي مصلحتونو او ښیګړو
لپاره د نوو تأویلونو او غولونو
ور پرانیستل کیږي . با چاد
اولس خادم نه چې ورو ورويي
مالک کیږي او انسان یې مرئي
او تالي ختلي شي . د فکر او
رایې ازادي تړې و اخیستل
شي ، حق وینې او بې پروایي ته
یې د بغاوت نوم ورکول کیږي؛
چې د له منځه وړو لپاره یې د سزا
ګانو او ربړونو نوې نوې لارې
را ایستل کیږي، د شان و شوکت
او پرتم له پلوه با چا د ځمکې
وړوکی خدای کیدل غواړي
او د ملي شتمنیو زیاتره برخه پر
باچایي باغونو ماڼیو او تفریح
ځایونو لګول کیږي . اوس نو
د دواړو نظر یو د ځانګړتیا وو
او خصوصیا توتر پیژند و وروسته
وګوری چې د مسلمانانو ځوړتیا
له څه نه ده ؟

تر ځوپوري چې مسلمانان پر
(ان الحکم الا لله) ولاړ وو ،
اسلامي امت د رنګ ، نسل ،
حسب ، نسب ، سیمې او وطن ،
واکمنۍ او پرتم ، او د چارو د
ارزښت له مخې د لوړې او ټیټې
طبقې له بیلتون نه پاک وو ، هر
څوک د (ان اکرمکم عند الله
اتقاکم) په رڼا کې د خپل حکومت
او خلافت د ټینګښت ژمن او
متعهد ګڼل کیده او هر چا د
اسلامي نظام تبلیغ ، پرځان
واجب ګڼه ، د مسلمان د ژوند
هره سا د الهي حکومت د قیام
او پایښت او د اسلامي دین
د واکمنولو او برلاسي لپاره وه .

خو ، چې د الهي خلافت
پر ځای با چایي را منځته شوه ،
ورو ورو په مسلمانانو کې دی

احساس غځونی وکړی چی له هیواد او حکومت نه د گټی اخیستو یواځینی ځواک او مرکز با چا او د هغه کورنی ده ، او گرد حکومتی نظام د الهی قوانینو د تر سره کولو او انځورنی لپاره نه ، لاچی د یوه کس او کورنی د گټو لپاره وی؛ نو پدی صورت کی مسلمان په فطری توگه ورسره د مسئولیت احساس کوی او ځان د یوی ځانگړی کورنی ځانگړی نوکر انگیری ، چی د روزی د گټلو لپاره دواکمن حکومت د اوامرو منل خپله پازه او رسالت گڼی ، او حیثیت یی د با چایانو د پولوښی او کار دالی شی ، چی پدی توگه تری د ټولنی نور پاتکی بی اغیزه نشی باتی کیدای .

په شخصی حکومت کی د بیت۔ المال اټکل قدری نشی کیدای ؛ بلکی ملی شتمنی شخصی گرځی چی نتیجه یی په با چا یی کورنی کی د مزوچرچو ، تن اسانی او فسق او فساد په بڼه رابڼکاره شی ، او د (الناس علی دین ملوکهم) له مخی یی اغیز پرتالی خلکو او د درباریانو او ورو ورو د ټولنی پروگړو پریوځی .

شاه ولی الله(رح) د دی خبری د لاڅرگندونی لپاره د ایران او روم مثال ورکوی ، چی څنگه دغه ستری واکمنی رنگی او رالسکوری شوی ، چی سره لدی چی د ښکاره ځل بل او ډول ډال یی څه کمی هم نه و ، ایرانیانو او رومیانو پیړی پیړی واکمنی وکړه او مزی چړچی یی ژوند گاڼه ، آخرت یی شاته کړ او شیطینت پری زورور شو ، بس د ژوند گټه او محصول یی پرعیش او چرچو منگولی ښخول شول ، هر یو یی پرپیا نگوالی او شتمنی ویاړیده ، د قوم مخور یی پدی لټه کی وو چی څنگه د عیش و نوش په وسایلوکی ترنورو زیاتیدای شی ، او یوه بو پربل ملنډی او ویاړ کاوه . ان چی امیرانو او شتمنو به دا عیب او شرم گاڼه چی پرسر به یی تریولکودر هموکم خول یا لونگی وه ، یا به یی اسمانڅکی (آسمانخراشی) ماڼی چی پکی د رڼو او بوډنو، تاو ده ساړه لمباحُیٔ بی ساری بڼ او تراړ تیازباتی قیمتی سورلی ، نوکر او چاکر ، ښکلی او پیمخی وینځی نه وی ، سبا او بیگاه پکی د نڅا او سرود بنډار او محفلو نه وو ، له ارغوانی شرابو ډک جامونه ، او د عیاشی ټولی هغه سامانی چی له نښیو عیش مینو با چایانو او واکمنو سره هم لیده کیدی ، موجودی وی .

د مسلمانانو د ټولنی د عیش پرستی اندازه لدی نه لگیری چی د مأمون الرشید په زمانه کی یواځی په بغداد کی (۶۵) زره حمامونه وو ، له تن اسانی او عیش خوښی له و دی سره ټولنه د ځوړتیا په لور روانه وه ، څکه لوړی خو یی لگښت او خرڅ ترگټی زیات و ، پاچایانو د خپلو لگښتونو د پوره کولو لپاره د محصول او تکس په زیاتولو د ټولنی وگړی زندی کړی وو ، له دغه راز پریشانیو نه د ژغورنی لپاره به اړوو ، د څناورو او څارویو په څیر ربړ او زیارو گالی ، خود گټی او عائد زیاته برخه به یی له شاهی خزانی ځاریدله ، په علمی یا صنعتی څیړنو کی یی برخه نشوه اخیستلای ، څکه په حکومت کی د دغه راز کارونو څه ارزښت نه و ، خلکو په عمومی توگه پر هغو کسبونو او صنعتونو ځانونه بوختول ، چی د امیرانو او پاچایانو د عیش د وسائلو او لوازمو د برابر ولو لپاره پکار وو ، او پدی توگه د ټولنی زیاتره وگړی ، د ښکلو هنرونو د لذت په تأسیس او د عیش و عشرت لپاره د نو ولارو په را سنځنه کولو بوخت وو ، او یا

پاتی په ۸۲ مخ کی

محمدي لمرخرك

د محمد آصف صميم ژباړه

د «سکې» څمکې او هسك[۱] وړانګې لونلې[۲] ،
په وريښمين باد کې يې د عطرو څپې نعښتې ،
د ژوند هيله په هر څيز کې ايشيدله ،
د پسرلي هوا کې ګډ وو د ژوند عطر ،
خوږولې او راز منه غوندې شپه وه ،
د خواږه يار پر زانګو ،
د آسمان پيغلې خندلې ،
شومه دم «أم القرىٰ» خوب کې موسکې وه ،
د وړنګن ، رانه ، زرغون آسمان له بڼ نه ،
په شيبه شيبه به ستورې غوړيدل ،
سترګکونه هسك وهل .
د تحميد او تهليل خوږ آواز ،
وپريونو ته ورغاړه .

❀ ❀ ❀

د آسمان دستورو زړونه په رپا وو ،
د خلقت د ښوال لاس ،
رغولې د خلقت د بڼ «ګلپانې» .

❀ ❀ ❀

څه اريان غوندې يوکور «أم القرىٰ» و ،
چې انتظار يې د څه پيښې کاوه ،
توره تياره او ستمکاره شپه وه ،
د سباوون د راختو په تمه .
د خلقت ګرده کارخانه لړزيده ،
د کائناتو نبض وهل د انتظار تړپونه .
ستوړې يوبل ته غوږونو کې لګياوو :
چې نن شپه په شومه دم به لمر راخيژي ،
له ختيځه د اميد ستورې راخيژي .

❀ ❀ ❀

«آمنې» په بې سدې کې وليده چې :
پربلي يې يو بهير د نور وربيري ،
الګر ډک شو ، له رنګينو ، وړنګن ستورو ،
د قدرت کړوورو کړه ،
اريااله هيښه .

❀ ★ ❀

د ياقوتي ښکوليې ، يوه مرغۍ وليده ،
زمردي سپوکه ،
له ېلي والوتله ،
الګر کې کيناسته ،
وريښميني ښکې يې ، پردرد څپلې ښځې وسبلې ،
درد يې ورغلې کړ .
«آمنه» لړه شيبه ، د اميد شپول ته څير شوه ،
چې ساه ، صورت شوه ،
په زړه کې يې وځليده ، د خداي (ج) انوار ،
هميشنى لطف او ، د کون ، مکان حاصل يې وڅاکه ،
سترګې يې وبريښيدې ، بريښانده مخ يې چې ، د «احمد» وليده ،

۱ـ آسمان
۲ـ شيندلي

بوی له هر لوری یې کړل ، محمدی ﷺ عطر .
وایې وریده دغه ، وحی ته ورته وینا :
ای «آمنې» ! ای د خاتم پیغمبر موری !
خو نه دی اوسه ، د توحید تاټوبی .
لیکمرغی مله شه ، د محمد ﷺ او ستا .

❀ ★ ❀

ورته ښبلی مودی ، ای «آمنې» ای د تقوی موری ،
د «داؤد» خوږ غږ ، د «دانیال» مینه ، د «یحیی» پت .
مونږ وربښلي دي د تابچې ته ،
خو نه دی اوسه ، د توحید تاټوبی .
لیکمرغی مله شه ، د محمد ﷺ او ستا .

❀ ★ ❀

ورته ښبلی مودی ، ای «آمنې» ای د تقوی موری ،
د «داؤد» خوږ غږ ، د «دانیال» مینه ، د «یحیی» پت .
مونږ وربښلي دي د تابچې ته ،
د «خلیل» کړه ، د «اسماعیل» وینا ، د «یوسف» ښکلی ځیره ،
د «موسی» زغم ، د «عیسی» پت او زهد .
ورته ښبلی مودی ، د «آدم» خوی ، د «نوح» قوت او
د «یونس» طاعت ،
د «الیاس» وقار ، او د «ایوب» پخچه صبر ،

ستا زوی دی ځانله(۱) وی ،
د زړګی سردی ، او سه (پر هرڅا) ګران ،
سپین ، سپیځلی ، نازولی .

❀ ★ ❀

«آمنه» غوږ ، غوږ وه ، د خدای (ج) پیغام ته ،
سترګی یې ښخی وی ، د محمد پربلو سترګو ،
ناځایه یې پام شو ، د «آسمان نجونو» ته ،

له یوی سره د زرو کوزه ، زمردی لوښی له بې سره
بله سپوږمی غوندی وریښمین ټوکر په لاس وه .
د مرغلری په څیریې ، محمد ﷺ ووله(۲) ،
د خدای (ج) په نوم یې تری خولګی واخیسته ،
د (قدرت لاس) یې له لستونی وایست ،
د خدای (ج) له نوریې ، وربانډی وواهه ،
د ولومنځ کی ، د «نبوت مهر» ،
سپینو وریښموکی یې ونغښته .
د «اسمان نجونی» تری ، د «عرش» په لور لاړی .
همدغه شپه وه ، چې ایرانی کیسه دوران خبر شول
په مداین کی «نوشیروان» ته یو څوک سور راغی ،
ویلی با چا !
چې له پیړو مو بلیده د «آزرګشسب» اورتون ،
نن شپه ناڅا په ومړ .
په «یثرب» کی «یهودی» پرکلا جګ شو ، غږیې وکړ
نن شپه یو بل ستوری پیدا شو ،
دغه روڼ ستوری ، د «عبدالله» زوی دی ،
د خدای (ج) استاځی دی ،
او بر سیالی انسان .

❀ ★ ❀

یو بیا بانګرځی بیدیانی عرب .
«ام القری» ته راغی ، دا شعر یې ولوسته :
«بېګاویده وی» ، د مرګ په خوب ملګرو ،
له تاسی څا ولیده ، د آسمان بله ډیوه ،
کوم یو «سکی» ولیده ، هاغه وریښمینه سپوږمی ؟
د «مکی» ځمکی ، اسمان ، بیګاشیندلی وړانګی ،
د پسرلی هوا وه ګڼه ، له رغانده(۱) عطرو ،
ځان می ، یواځی په بیدیا کی ولید ،
له هر لوری وریدل ستوری پرځمکه ،

۱ـ بې جوړی او بې ساری

۱ـ رغوونکی ۲ـ ومینځه

ښه مې ولیده ، سپوږمۍ ، نږوله یې ، چې له ځایه ،

په بیدیاکې له هر لوري ، بوی د مشکو ،

عطرو ، عود ، و .

یو زه وم ، یو بیدیا وه ، یو سپوږمۍ وه زړه راښکونکې

یو زه وم ، یو بیدیا وه ، را سره ستوري وو ښکلي .

بیدیا رازونه لرل ،

خو ، نه د ښار رازونه ،

وه انځورګره ، بیدیا ، خو نه ښاري انځورګر ،

تاسي چیرته وئ ملګرو ! ؟ !

چې بیګا کړه اسمانوالو ، د «مکې» ځمکه ګلبڼ ؟

خو ګل نه و ، د ګلولو ځای یو ستوري و ، نیولی ،

د «مکې» پرهسک او ځمکه ، وریدلی بیګا وړانګې ،

د پسرلی هوا وه ، ګډه ، له رغانده عطرو .»

✽ ★ ✽

وه نیولی خلکو ګوته د عرب پرشعر پرغابښ .

په عربي تال ټولو شعر ولوست ، :

«بیګاویده وئ ، د مرګ په خوب ملګرو ؟ !

له تاسي چا ولیده ، د آسمان بله ډیوه ؟ !

کوم یو «مکې» ولیده ، هاغه وریښمینه سپوږمۍ ؟

ځان مې ، یواځې په بیدیاکې ولید ،

له هر لوري وربدل ، ستوري پرځمکه ،

ښه مې ولیده سپوږمۍ ، نږوله یې چې له ځایه ،

په بیدیاکې له هر لوري ، بوی د مشکو ،

عطرو ، عود ، و ،

یو زه وم ، یو بیدیا وه ؛ یو سپوږمۍ وه زړه راښکونکې

یو زه وم ، را سره ستوري وو ښکلي ،

بیدیا رازونه لرل ؛

خو نه د ښار رازونه ،

وه انځورګره بیدیا ، خو نه ښاري انځورګر ،

تاسي چیرته وئ یارانو ؟ !

چې بیګا کړه ، آسمانوالو ، د «مکې» ځمکه ګلبڼ ؛ ؟

خو ګل نه و ، د ګلونو ځای یو ستوري ونیولی ،

د «مکې» پرهسک او ځمکه ، وریدلی بیګا وړانګې ،

د پسرلی هوا وه ګډه ، له رغانده عطرو .»

اروادې ښاده اوسه ! !

چیرته یې عربه ، ای بیدیاني بوډا ځاروانه ؟

چیرته لاړې ، د بطحا راغ سیلانیه !

هسک ته ځیر شه ، چې د «احمد» نوم بیا موسی ،

واوره له هرې خپې ، «محمدي» بانګونه ،

وی به ژوندی «محمد» ﷺ !

ترڅو چې لمر بلیږي ، ټول پرې پوهیږي ،

چې «پیغمبر» غوندې به ، څوک ستایل شوی نه وی ، . . .

ترشنه آسمان لاندې به ، د «احمد» سیال نه وی .

ځمکه دې رنګه شي ، نسکور دې زوړ هسک شي ،

که یوه ورځ به وینو ، چې «محمد» ﷺ ، پرنړۍ نشته دی .

✽ ★ ★ ✽

○ ○

★

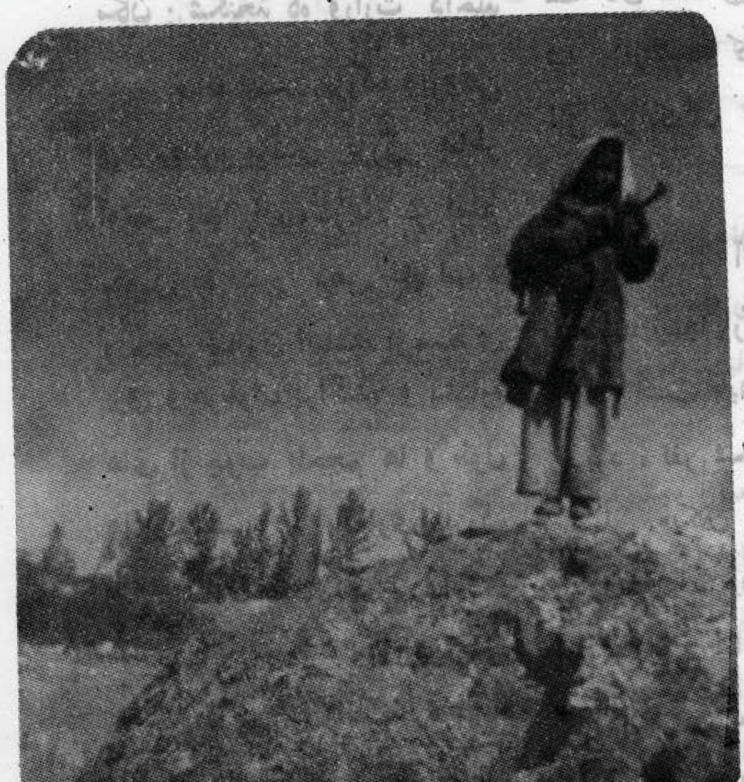

نویسنده : محمد توفیق برکات
مترجم : ف «فاضل»

تحقیق
نمایشنامهٔ اسلامی

قسمت ، آخر

صحنه چهارم

شکنجه

کارگردانان صحنه :

هر چهار جوان :

باز پرس

گل آغا
منگل
پیگیر
} شکنجه گران

مکان : شکنجه گاه وزارت داخله

صالو نیست بزرگ و روشن درو سطش ماشین بزرگی بخاطر آویختن زندانیان ، در بالایش لولهٔ متصل به شیر دهن نل آب ، و صحن صالون انباشته از سیم های برق و هرطرف پراگنده و پشتاره های از چوب باحجم ها و طول های مختلف ، دو الماری بزرگ دو چوکی مقعر چوبین ، روبروی ماشین چهار مرد ، یکی آن رئیس که باز پرسی جوانان را عهده دار بود ، و بقیه انسانهای عبوسی و با چهره های گرفته که در اولین دیدار بیننده درک میکند که او شان چه وظیفه دارند.

باز پرس : باید اعتراف کنند. فهمیده شد ؟

«هرسه نفر بیک صدا» باید .

باز پرس: اگر اعتراف کردید همه تان مستحق جائزه خواهید شد . از شدت کارگیرید ورحمی به این خرابکاران واشرار جنایتکار ننمائید.

یکی از آنها : درست می فرمائید اینجا بارگای رحمت نیست امشب باید همه چیز پایان پذیرد ، نفر شماره «٦» را حاضر کنید. «یکتن از شکنجه گران بدون صدا برون میشود، وچندی بعد یکجا با خالد داخل می گردد»

باز پرس : خالد ! اکنون باید همه چیز را بگوئی نشرات را میخواهم ولو که از آسمان هم آنرا حاضر می کنی ؟

خالد : نشرات چه ؟

باز پرس : انکار فائده ندارد فقط چند دقیقه وقت داری ورنه وسائل مدرن در انتظار توامت .

خالد : من آگاهی ندارم .

باز پرس : پیگیر ، ازین مصیبت نجاتمان ده.

«یکتن از شکنجه گران به سوی خالد میدود. وبه مشت های گره کرده درسرو صورتش می کوبد و سپس بابوتهای سنگینش او را لگد مال می نماید و خالد درزیر پاهای او غلت می زند»

باز پرس :اعتراف‌میکنی یانه

«خالد زوزه می کشد و لب به اعتراف نمی کشاید»

باز پرس : گل آغا ! درچوکی بنشانش و بیست چوب نثارش کن.

«پیگیر و شخص سومی می

آیند و خالد را بالای چوکی مقعر میگذارند پاهای خالد بالا میشود. کل آغا چوب بزرگی را برمیدارد و شروع به زدن میکنند وباصدای بلند شماره می گیرد ' یک ،دوسه و خالد زوزه می کشد ، قبل از اینکه به بیست برسد خالد سکوت میکند».

کل آغا : رئیس صاحب ! تکمیل شد.

باز پرس : خالد اعتراف کن «خالد بی حرکت افتاده»

کل آغا : از چهره اش پیدا است که بیهوش شده ، بچه های «شیر و پراته» خیلی ناز دانه اند در بیست چوب بخواب می روند ها ها ها.

باز پرس : کل آغا !کوییدنت به قهرمانان مشابهت دارد . لوله را چالان کن تابه هوش بیاید .

«کل آغا شیر دهن نل را باز میکنند وبا لوله (پیپ) روی خالد آب می پاشد ، چندی بعد حرکت می کند و زوزه می کشد»

باز پرس : بگذاریدش تا قدری آرام کند ، و شماره (۱۳) را حاضر کنید .

«مردیکه خالد را آورده بود برون میشود وسپس یکجا بامهدی میآید» «رئیس بطرف پیگیر چشمک می زند ، پیگیر ، مهدی را دوسیلی خیلی محکم می زند»

پیگیر : سگ ! در برابر جناب رئیس با ادب ایستاد شو.

باز پرس : سگ بهتر از اوست به مقام شامخ سگ توهین نکن ، او خائن به خلق است ، در حالیکه سگ مشهور بهوفاداری است .

پیگیر : آقایم اجـازه ده تا گوشتش را بخورم .

باز پرس : مهدی یا اعتراف کن یا اینکه به پیگر اجازه میدهم تا پارچه پارچه ات کند ، میدانیکه او جنگلی است .

پیگیر : بلی جنگلی ، تشکر رئیس صاحب . ها ها ها !

«در حالیکه بطرف خالد ، باآن حالت اسفبارش می نگرد .

مهدی : به چه اعتراف کنم ؟

باز پرس : چند چیز است که باید اعتراف کنی نخست اینکه آیا عضو سازمان اخوانیها هستی ؟

مهدی : بلی .

باز پرس : معلوم میشود که نرم شده ای سلا اقـرار هـای (چوبهای) تحقیق ساخت جنت است ها ها ها ! از چه وقت به عضو یک سازمان درآمده ای ؟

مهدی : قبل از دو سال .

باز پرس : کی تو را به سازمان دعوت کرد .

مهدی : زاهد .

باز پرس : همه فتنه زیر سر زاهد است . آیا مربوط هسته او بودی ؟

مهدی : بلی .

باز پرس : دریک هسته چند نفر بودید ؟

مهدی : چهار تن

باز پرس : نامهایشان ؟

مهدی : خودم ' زاهد ، هاشم ، و خالد.

باز پرس : دیگرکسی همراه تان نبود ؟

مهدی : نه.

باز پرس : ازما کسی راپنهان نکن.

مهدی : بجز ما چهار نفر دیگر کسی نبود.

باز پرس :از اعضای سازمان دیگر کی را می شناسی ؟

مهدی : سازمان ما بسیار سری ومخفی است ،هیچکسی دیگری را نمی شناسد ما فقط کسانی را می شناسیم که باهم جلسه داریم .

باز پرس : زاهد باکی ارتباط داشت.

مهدی : نمیدانم

باز پرس : آیا نزدت نشرات

سازمان است.

مهدی: نخیر.

باز پرس: نزد زاهد است.

مهدی: نمیدانم.

باز پرس: معلوم میشود که از ما پنهان می کنی.

مهدی: وقتیکه ندانستم میگویم نمیدانم، اطلاع نداشتم. پنهان کاری معنی نمیدهد.

باز پرس: بهرحال باتو امکان تفاهم موجود است. تحقیق را بعدا باتو تکمیل خواهم کرد منگل، او را ببر و برایش طعام بده که خیلی گرسنه است.

«منگل او را می برد، چندی بعد می آید»

منگل: برایشان گفتم برایش طعام خواهند داد.

«منگل برون می شود و چندی بعد هاشم را میاورد.

«سرش را تکان میدهد» خیلی خوب شماره (۱۴) را بیاور

باز پرس: «اشاره کنان به گل آغا» مهمان جدید.

«گل آغا خیزمی زند و لگد محکمی دران و پهلوهای هاشم میکوبد واو را به زمین می افگند»

گل آغا: در حالیکه زبانش برآمده» خوش آمدی.

باز پرس: کسیک بخوبی نتهمید باید از روشهای دیگر استفاده کرد، هاشم! آشنایت را ببین «هاشم در حالیکه در زمین افتاده حال زار خالد را می نگرد» اگر به سؤالات ما پاسخ صحیح نگوئی، گل آغا را خدمتگارت خواهیم ساخت.

گل آغا: آرزو دارم که اعتراف نکند، خیلی اشتهای دریدن گوشت بر ایم پیدا شده.

«هاشم خاموش است و نظری به حاضرین و وسائل گوناگون می افگند»

باز پرس: آیا عضو سازمان هستی؟

هاشم: آری.

باز پرس: چرا روز اول اعتراف نکر دی؟

هاشم: . . .

باز پرس: اول لت وکوب میخورید، سپس اعتراف میکنید «کی خاموش میشوید» از چه وقت به عضویت سازمان درآمده ئی؟

هاشم: تقریباً دو سال قبل

باز پرس: کی تو را به سازمان ارتباط دادو به آن دعوت کرد.

هاشم: زاهد.

باز پرس: زاهد خرابکار خطرناک و از اشرار بزرگ است.

هاشم او گناهی ندارد ما را به چیزی دعوت کرده که خودش نیز همان را اختیار نموده.

باز پرس: بازهمان جواب؟

هاشم: حقیقت همین است.

باز پرس: شما به شستشوی مغزی ضرورت دارید تا قابل زندگی در قرن بیست شوید.

هاشم: اگر رسیدن به سویه عصر هدفش این باشد که به آنچه تو ایمان داری، ما هم ایمان بیا وریم مشکلیست که حل ندارد.

باز پرس: حل ندارد؟ نه حل دارد «به سوی گل آغا اشاره میکند» حلش نزد گل آغا است.

گل آغا: بلی بادار! «به سوی هاشم می رود و بادو دست و پا به لت و کوب اومی پردازد».

باز برس: گل آغا خود را بیهوده مانده نساز.

گل آغا: «از لت و کوب باز می ایستد» خوشبختم که این جنایتکار را لت و کوب می کنم. چوبی را بر میدارد و به لت و کوب هاشم می پردارد، گاهی دردستهایش و گاهی در پهلوهایش وگاهی هم در پاهایش می کوبد و هاشم بخاطر نجات خود، این طرف و آنطرف خود را می زند وزیر ضربات وحشیانه

کل آغا غلت می خورد»

باز پرس : کافی است.

«کل آغا آرام میشود و از زدن باز می ایستد»

باز پرس : بر میگردیم به موضوع اصلی ، مسئول شما کی بود ؟

هاشم : «نفسک زنان و با صدای ضعیف جواب میدهد» زاهد.

باز پرس : همراهت نشرات است ؟

هاشم : نه.

باز پرس : نزد زاهد نشرات است ؟

هاشم : نمیدانم.

باز پرس : میدانم به همه تان یک جواب را تلقین کرده اند چنین نیست ؟

هاشم : از دیگران خبر ندارم ، آنچه را میدانستم گفتم.

باز پرس : آیا حاضر هستی که ضد زاهد شهادت بدهی و ما در عوض پول برایت بپر دازیم ؟

هاشم : به چه شهادت بدهم ؟

باز پرس : به اینکه نزد او نشرات است ؟

هاشم : چه طور به چیزی شاهدی بدهم که خبر ندارم ؟

باز پرس : تو شاهد شو برایت مکافات نقدی میدهیم و از زندان هم رهایت می‌کنیم.

هاشم : امکان ندارد شهادت دروغ بدهم .

باز پرس : تو بسیار دیوانه ئی «با صدای بلند» کل آغا ! چوب را بردار. «سنگل و پیگیر به کمک کل آغا می شتابند واو را در گذاشتن هاشم بالای چوکی مقعر یاری میدهند ، پس کل آغا به تنفیذ امر بادار میپر دازد و بیست چوب برپاهای هاشم میکوبد و هاشم فریاد می زند»

کل آغا : بیست پوره شد.

باز پرس : کافی است. پهلوی آشنایش بگذاریدش.

«هاشم را بر میدارند و در پهلوی خالد می گذارند ، صحنه ایست قابل ترحم، دل سنگ آب می‌شود اما شکنجه گران . . .»

باز پرس : جنایتکار شماره «۷» را حاضر کنید و همه در استقبالش شرکت ورزید و بدرقه اش کنید.

«سنگل چند دقیقه نا پدید میشود سپس یکجا با زاهد داخل صالون شکنجه میشود»

باز پرس : خیر مقدم به رهبر بزرگ !

«رئیس سیلی محکی به گونه اش مینوازد ، سپس شکنجه گران آماده میشود و تانیرودارد با دست و لگد ،شت های گره کرده براو میکوبند ، تا اینکه زاهد از هوش می رود و بزمین میافتد»

بازپرس : کافی است آویزانش کنید.

«شنکنجه گران او را در حالت مدهوشی برهمان ماشین می آویزند ، ودستها و پاهایش را کشاده بسته و کمرش را نیز با ماشین می پیوندند».

باز پرس : هوشیارش کنید تا لذت برد پیگیر لوله آب را بر روی زاهد پاش میدهد ، «رتابقدش تر میشود، چشمانش باز میگردد ، نظری به حاضرین می‌افگند ، و به همسگرانش ژرف مینگرد.

باز پرس : میدانی در کجا هستی ؟

کل آغا : در جنت. هاهاها

باز پرس : زاهد یا اعتراف کن یا اینکه انواع شکنجه ها را خواهد چشیدی تا مرگ به سراغت آید.

زاهد : با صدای آهسته و گرفته از من چه می خواهید ؟

باز پرس : هر چیز یکه.

راجع به سازمان میدانی باید در اختیار ما بگذاری.

زاهد : هدفت افکار سازمان است ؟

باز پرس: هذیان فکری و مزخرفات قرون وسطائی نمیخواهم نام میخواهم تنظیم میخواهم و بالاخره نشرات میخواهم.

زاهد : نـامهای کی را میخواهی ؟

باز پرس : اسامی آنانیکه باتو رابطه دارند و تو با آنها رابطه داری، مثلاً مسؤول هسته ات کیست ؟

زاهد : خود مسئول خود هستم.

باز پرس : یعنـی اینکـه اعتراف نمیکنی ؟

زاهد : جواب سوالت همین است.

باز پرس : ساز سـانده مستقیمت کیست ؟

زاهد : به ساز مانده من چه کار داری ؟

باز پرس : اینکار مربوط به تونیست.

زاهد : چون مربوط بمن نیست ، چرا اسمش را بگویم.

باز پرس : جبراً باید بگوئی.

زاهد : چرا اینقدر حریص به اعترافات من هستید ؟

بازپرس : تا تحقیق مراحل قانونی اش را طی کند.

زاهد : آیا تحقیق بدون مداخله من را حل قانونی اش را نمی پیماید ؟

باز پرس : کمک تو در مورد ضروری است.

زاهد : اصلاً فرض نکرده ام تاراجع به همچو موضوعات لب به سخن کشایم. (و هر چه خلاف فرضیه باشد ثقیل است)

باز پرس : جوانی ، آینده و بالاخره زندگی را در برابر سکوت و خاموشی ات از دست خواهی داد ، رفقایت همه لرمش نشان دادند از آنها کمی پند گیر.

زاهد : مگر نمیدانی که سکوت برای من خیلی پرارزش و مهم است.

باز پرس : بر عکس بخاطر منفعت و فایده ات اعترافت بهتر تر و ضروری تر است.

زاهد : اگر اعتراف کنم ، دیگران فدا خواهند شد و از بین خواهند رفت و شاید یک گروه بیشماری فدای این اعتراف شوند و من هم نجات پیدا نکنم.

باز پرس : من بتو وعده رهائی و نجات میدهم، هیچ اندوه مخور ، با ما همکاری کن ما تو را حمایت خواهیم کرد.

زاهد : من تنها و تنها از خدا مترسم ، اگر اعتراف نمایم در حقیقت بسیاری از یکتا پرستان بی گناه را تسلیم شما نموده ، تا بازنجهای گونا گون دست و گریبان شوند ، بهتر است سبب این جنایت ننگین و نابخشودنی نگردم.

باز پرس : مگر نمیدانی که تو مجبور به اعتراف هستی و خداوند در حالت مجبوری تو را معذب نمی سازد.

زاهد : متقینم که قادر به سکوت خواهم بود. انشاءالله.

باز پرس : اما سرانجام زیر شکنجهٔ ما در خواهی گذشت ، مگر نمیدانی ما از روشهای جهنمی کار خواهیم گرفت.

زاهد : اگر چنین است چرا به مؤسسه ملل متحد شکایت میکنند که یهود خلق عرب را شکنجه میدهد ؟

باز پرس میخواهیم تا خلق ها بر یهود بشورند.

زاهد : مگر روزی بیاید که خلقهای دیگر درک کنند که شما با ملت خود سنگین تر و وحشیانه تر از معامله یهود با عرب ظلم روا میدارید ، در آنصورت چه خواهیدکرد ؟

باز پرس : هیچکس به آنچه در اینجا بوقوع می پیوندد ابداً آگاهی نخواهد یافت .

زاهد : اگر این وقایع به خارج راه یافت ؟

باز پرس : ما توان آنرا داریم که آفتاب را در چاشت پنهان کنیم.

زاهد : البته بابستن چشمان خود !

باز پرس : نه ، بلکه بابستن چشم دیگران.

زاهد : بهر ترتیب حقیقت تا ابد پنهان نخواهد ماند ، وروزی آفتاب حقیقت سر خواهد کشید.

باز پرس : و سر انجام می‌خواهیم توسطشما، اخبار آلات ووسایل خود را به سمع دیگران برسانیم ، تارعشه بر پیکر مردم مستولی شود.

زاهد : چه قسم بخود اجازه مید هید که ظالمانه تر از یهود با مامعامله میکنید؟

بازپرس : خطر شما بر ما از خطر عرب بر یهود بیشتر است.

زاهد : آه ! اگر مردم ازین گفتار تان آگاهی دریابند . . . ؟

باز پرس : ما بالای این نوع کار ها و گفتار ها ، پرده ضخیمی افگنده ایم و کسی امکان راه یافتن ندارد ورنه به نابودیش خواهد انجامید بهر ترتیب آقای زاهد طفره مرو بهتر است که اعتراف کنی.

زاهد بیخود زحمت نکشید.

باز پرس : خیلی کینه توز و متعصب هستی .

زاهد : از اول برایت گفتم ، تاریکه سرش را پیدا کرده اید در نزد من قطع خواهد شد.

باز پرس : و من هم برایت هشدار دارم که ما وسائل و ماشینهای اعتراف بگیر زیادی در اختیار داریم.

زاهد : تجربه کن ، توکل من بخدا .

باز پرس : توکل ازبلای وسائلمان نجاتت نخواهد داد .

زاهد : آقای رئیس ! خیلی غرور داری . اما بدان که بسیار موجود ضعیف هستی ، و روزی را بخاطر بیاور که باهم درپیشگاه خداوندیکه من به او توکل می کنم و از او کمک می خواهم ایستاد خواهیم شد و این موقفت را باز بخاطر می آوری .

باز پرس: «در حالیکه رویش را به مزدورانش میگرداند» نصیحت فائده ندارد ، نمی فهمد ، از آنش کاربگیرید .

«سنگل سیگارش را روشن میکند و با لذت آنرا دود میکند، سپس به زاهد نزدیک می گردد ، سیگارش را برپای زاهد میگذارد زاهد پایش را حرکت میدهد امالب نمی کشاید ، شکنجه گر بار دیگر عین عملیه را تکرار و تجربه میکند زاهد صدای بلندی از جگر برمیکشد تااینکه سیگار در داخل گوشت خاموش میگردد.

باز پرس : زاهد ! تاکنون در ابتدای راه هستیم، هنوزکجاست از شلاق استفاده کنید.

«گل آغا و پیگیر شلاق را برمیدارند و بر تمام بدن زاهد میکوبند ، و ناجی غلت می زند .

باز پرس : بس «دست شکنجه گران آرام میشوند» زاهد! چه نظر داری ؟ ادامه بدهیم یا اعتراف میکنی ؟

«زاهد از درد بخود می پیچدو چیزی نمیگوید»

باز پرس : بالایش آب بپاشید .

«گل آغا آب را بافشار روی زاهد پاش میدهد و سرتا بقدم او را خیس میکند»

گل آغا : مولانا ! صحت حمام .

باز پرس : اعتراف کن و

خود را نجات ده .

«زاهد خاموش است»

باز پرس : کمی انرژی برق ضرورت دارد .

«گل آغا هر دو سیم را بدستان زاهد می بندد و جریان برق آغاز میشود . زاهد به لرزش می آید این عملیه باتو فقهای مختصر چند بار تکرار می شود»

باز پرس : ما باتو ساعت تیری می کنیم ، تنها وسائلمان را برایت نشان میدهم. تابا آنها معرفی شوی ، واگراعتراف نکنی دوران شکنجه را توأم باگرسنگی طویل المدت نیز تمدید خواهیم بخشید تا اینکه اعتراف نی .

گل آغا : من اصلاً میخواهم آقای زاهد همچنان خاموش باشد تا من مدتی ساعت تیری وبه اصطلاح عیش کنم .

زاهد : «با صدای گرفته» وحشی .

گل آغا : رئیس صاحب ! اجازه میدهی تا ثابت کنم که او راست میگوید و راستی که من وحشی هستم .

باز پرس : آزاد هستی .

«گل آغا بسوی زاهد می دود و از ساق پایش گاز محکمی میگیرد تااینکه فریاد جگر خراش زاهد بلند میشود اما گل آغا تا خون زاهد روان نمیشود، دست از عمل برنمیدارد ، همین عملیه را در ساق دیگرش نیز تکرار میکنند . وبار دیگر همان فریاد و سیلان خون»

باز پرس ! من رونده هستم کجائی کاردارم ، قبل از فرارسیدن صبح همه باید اعتراف کنند ، واگر چیزی پیش‌شد مرا در جریان و قائع قرار دهید .

«باز پرس صالون شکنجه را ترک میگوید»

«شکنجه گران نزد هم جمع میشوند و با صدای آهسته باهم مشوره می کنید تا زاهد نشنود»

گل آغا : اگر اعتراف نکند رئیس ما را جزا خواهد داد .

منگل از امکان دو ورنیست

گل آغا :رئیس خیلی غضبناک بود .

پیگر : همه وسائل دست داشته را بالایش به تجربه خواهیم گذاشت تا اعتراف کند .

گل آغا : فکر میکنم او اعتراف نخواهد کرد ، خیلی کینه توز ، سنگدل و متعصب است ، شکنجه فائده ندارد .

پیگیر : نا امید نشو .

گل آغا : او تا آخر همچنان سکوت خواهد کرد .

پیگیر: مگر نمی بینی که از درد فریاد می کشد وما دراول راه هستیم .

گل آغا : فریاد کشیدن با عزم پولا دین وخاموشی رابطه ندارد . بهرحال برایتان ثابت خواهد شد .

پیگیر : من پیشنهادی دارم

منگل : بگو .

پیگیر : اما پیشنهاد خطرناکی است .

گل آغا : فکر می کنم چارهٔ نیست .

منگل : اینقدر زود نا امید شدی ، فکر نمیکردم که اینقدر زود شکست بخوری ، پیگیر ، نزدیک شوو پیشنهاد خود را بگو

پیگیر : بین هم طوری‌حرف می زنیم که زاهد . بشنود و فکر کند ما نمی خواهیم این راز افشا شود و در خلال صحبت خواهیم گفت ، امشب او را زیرلت وکوب خواهیم داد ، تا قبل از طلوع آفتاب یا اعتراف میکند و یا می میرد .

گل آغا : اگراعتراف نکرد.

پیگیر : از نظر به فعل می آئیم .

منگل : بهترین پیشنهاد و منطقی ترین طرح .

گل آغا : اما خطرناک.

پیگیر : بلی خطرناک ولی

مشمر، چه زاهد وقتی سرعت عمل مان را ببیند، حتماً سکوتش را خواهد شکست.

کل آغا: اگر اعتراف نکرد

پیگیر: شکنجه را تا آخرین مرحله شدت می بخشیم.

کل آغا: فکر می کنم که زیر شکنجه در خواهد گذشت.

پیگیر: فکر نمی کنم

کل آغا: یقین دارم که خواهد مرد و مشکلاتی به دولت و اداره امنیت پیش خواهد کرد

پیگیر: مسؤلیتش را من متحمل خواهم شد.

منگل: ومن هم شریکت.

کل آغا: وظیفه ما و شما شکنجه و تعذیب است نه کشتار درکشتار اجازه رئیس شرط است.

منگل: کل آغا! خیلی رقیق القلب و دلسوز شده نی نمیدانم چرا؟

پیگیر: من هم همین گمان

دارم.

کل آغا: موضوع به قلب و دلسوزی ربطی ندارد فقط از مسؤلیت می ترسم.

پیگیرو منگل: «به یکصدا» مسؤلیتش را من متحمل خواهم شد

کل آغا: اختیارتان.

پیگیر: پلان را عملی خواهیم کرد «صدایش را بلند میکند، طوریکه زاهد بشنود ودر حالیکه تظاهر میکند که تاکنون هم آهسته صحبت می کنند».

واینطور اگرسکوت کرد سرش زا حق السکوت خواهد پرداخت.

منگل: «چون پیگیر» معلوم میشود که شکنجه فائده ندارد، تاحدی باید کو بیده شود که بمیرد.

پیگیر: قبل از صبح در خواهد گذشت.

منگل: شروع.

«منگل چوب بزرگی را بر میدارد و به روی و پای زاهد میکوبد و زاهد از درد، الله، الله میگوید»:

کل آغا: «باغضب» سگ

منگل: بگذار عوض اعتراف عق بزند.

«منگل از جیبش چاقوی کو چکش را برون کرده و در دستها رانها، سینه و عضلات زاهد میکوبد، زاهد آه و فریاد میکشد. خون جاری است، و پیگیر او را لگد مال، منگل باخون - پاک زاهد ساعت تیری میکند، کم کم صدای زاهد به خاموشی میگراید، تااینکه آه و صدای زاهد یکباره خاموش میشود.

پیگیر: نوبت آب آمد «و بر او آب می پاشد»

منگل: خاموش شد.

کل آغا: بیهوش شده.

پیگیر: خیلی خبیث است، خاموش شد تا آرام شوید. ادامه دهید.

کل آغا: ببینید رنگش دگرگون و زعفرانی شد.

پیگیر : پروا ندارد رنگش از خونریزی زرد شده . ادامه بدهید .

گل آغا : میترسم که مرده باشد . «نزدیک میشود و دست بربدنش میگذارد»

گل آغا : مثل یخ سرد شده مرده .

منگل : مرده ؟

پیگیر : فکر نمیکنم .

«منگل نزدیک میشود و گوشش را بالای سینه خون آلود زاهد میگذارد .

منگل : راست میگوید ، مرده .

پیگیر : تصور نمیکردم به این زودی به پیام مرگ لبیک گوید !

«گل آغا به سرعت برون میشود ، چندی بعد رئیس داخل میشود .

باز پرس : راستی مرده ؟

«همه خاموش میشوند و باز پرس بدقت به او می نگرد»

باز پرس : او مرده . شما تنها مامور شکنجه بودید نه قتل .

گل آغا : مسؤلیت را پیگیرو منگل متحمل شدند .

پیگیر : همه با متحمل شدیم ، گل آغا میخواست تا از شکنجه دست برداریم.

منگل : جناب رئیس آرزو داریم از عقوبتمان درگذری ، ما فرمانبرداران توایم.

گل آغا : این واقعهٔ به خارج رسوب خواهد کرد.

باز پرس : پروا ندارد با مقامات مربوط چاره کار را خواهم سنجید.

پیگیر : بهتر این است که اعلام داریم که در زندان انتحار کرده.

باز پرس : خیلی ساده هستی مگر نمیدانی رفقایش همه شاهد واقعه اند ومید اند که ما مرتکب قتل او شده ایم.

پیگیر : پس چاره چیست ؟

باز پرس باید از آنچه دیدند لب نکشایند.

منگل : آیا امیدی در سکوتشان هست ؟

باز پرس : امیدی بزرگ.

پیگیر : چطور ؟

باز پرس : کار را بمن بگذارید.

پیگیر : میدانیم که مفکر ارجمند و تیور یسین بزرگ انقلاب هستی.

منگل: آیا زنده بودنش قابل اهتمام جنابعالی بود ؟

باز پرس : حیاتش مهم بود زیرا معلومات و اطلاعات خیلی گرانبهائی در اختیار داشت ، می‌خواستم تا اعتراف کند ، بناء سرمایهٔ بزرگ‌وثروت گرانبهائی را از دست دادیم.

منگل : یعنی ما سبب ضیاع این همه اطلاعات گرانبها شدیم.

باز پرس : آری ! موضوع تنها موضوع اطلاعات است و

بس ، و گرنه زندگی او برایم اهمیتی نداشت ، تنها میخواستم اسرار مهم را از او دریافت داریم.

پیکیر : ما میدانیم که مستحق جزای سنگینی هستیم ، اما شما با قلب بزرگتان ما را مورد عفو خود قرار میدهید.

باز پرس : شما یاران و همکاران من هستید ، و بخاطر جنایتکاری چون زاهد از شما در خواهم گذشت ، ما باهم حسابهای داریم.

منکل : جناب رئیس متشکریم.

پیکیر : همه چیز ما تونی ، حتی زندگی و مرگ ما.

صحنه پنجم

حادثه موتر

کار گردانان :

سه مرد نا شناس از اقشار عادی ملت.

مکان : سماوار (چایخانه)

سه مرد گرد میزی حلقه زده اند و چای صرف می نمایند و به روز نامه ایکه پیش روی شان است می‌نگرند.

یکی از آنها : جوانان امروز خیلی خیره سر شده اند ، خدا خیر کند ، جوان باید عاقل و هوشیار باشد.

دیگری : صحیح است روش های تربیه فرق میکند ، ما چون مردان تربیه شدیم اما آنها. . . .

اولی : مثل زنها تربیه میشوند ، خیلی بوالهوس ، خدا رحمی به روزگارشان کند.

سومی : موضوع چیست ؟

اولی : خبر عجیبی است.

سومی : چه خبری ؟

اولی : روز نامه از خیره سری و دیوانگی جوانان روزگار حکایت دارد.

دومی : بخوان تا بشنوم.

«اولی روز نامه را برمیدارد بعد از پیدا کردن ستون مقصود به خواندن شروع میکند :ــ

(چهار روز قبل چهار تن از جوانان‌سوتریکی از خویشاوندان را ربودند و از شهر به منزلگاه مجهولی رهسپار گردیدند ، قراین حاکی است که رانند به دریوری آشنا نبوده و سر انجام در یکی از گردش‌گاه های کوهستانی اختیار از دستش می‌رود و موتر به داخل دره سر نگون می‌گردد و تکه و پارچه میشود و همه راکبین به پیک اجل لبیک میگویند. پس از اطلاع ، گروهی از موظفین امنیت عامه با دکتور موظف به محل وقوع حادثه شتافته و قضیه را از نزدیک مشاهده و بررسی کردند ، و اجساد مرده ها توسط اسنادی که از آنها بدست آمده شناسائی شده ، مؤظفین اجساد را بزودی ، تسلیم وارثینشان خواهند کرد)

دومی : خبر دهشت انگیزی.

سومی : باوجود آن کسی یافت نمی شود که پند گیرد.

دومی : نامهای شانرا ذکر کرده ؟

اولی : اسمایشان زیر فوتو هایشان درج شده ، بیبن از موتر هم عکس برداری شده.

دومی : روز نامه را بده تاببینم.

«روز نامه را از اولی‌می‌گیرد وژرف می نگرد ، ابروانش را باهم نزدیک میکند و با شگفت میگوید :»

دومی : چیز یکه عقل باور نمیکند ، یکی از آنها همسایه مان هاشم است ، باورم نمی آید که او در سرقت موتر اشتراک ورزیده باشد.

اولی : باور نمیکنی ؟ اما فوتو چه میگوید ؟

دومی : جوان پاکدل و

بقیهٔ در ص ۸۱

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَٰكِنْ لَا تَشْعُرُونَ

به خون خفتگان سنگر حق

شهید مولوی عبدالولی (رجاء) معروف به مولوی رحمت الله

ولا تحسن الذین قتلوا فی سبیل الله امواتأ بل احیاء عند ربهم یرزقون .

مرده مپندارید آنانیرا که‌درراه خدا کشته شده اند بلکه انها زنده اند ودرنزد پروردگار شان روزی داده میشوند .

چهل دو سال قبل از امروز دران هنگامیکه رژیم مستبد ظاهر شاهی ملت بیچاره و دربند کشیده مارا بر منجلاب فقر و بیچاره گی سوق میداد نوزادی در قریهٔ زیبا و قهرمان پروریاول ولسوالی کشم پابجهان هستی گذاشت که والدینش اسم اورا عبدالولی گذاشتند .

عبدالولی مشهور به مولوی رحمت الله فرزند حاجی صفر محمد نونهالی از بوستان علم و معرفت از آوان طفولیت مورد توجه والدینش قرار گرفت و دوره پاک وبی الایش طفولیت را در کوهساران سرسبز و فرح بخش یاول سپری نمود و هنوز پنج بهاری از عمرش را پشت سر نگذاشته بود که والد بزرگوارش جهت کسب دانش ورهائی از مرض مهلک جهل او رادر مدرسه شامل نمود و باثر استعداد عالی که داشت درکم ترین وقت قران شریف را ختم و زمینه را برای فرا گرفتن سایر علوم مساعد ساخت .

لیاقت عالی و استعدادسرشار او درفراگرافتن دروس از یکطرف اخلاق حمیده و صفات پسندیده او درهمقطارانش از سوی دیگر باعث شد که عبدلولی مورد توجه استاد بزرگوارش مولوی عبدالرحیم صاحب قرار گیرد تا این طفل با استعداد و هوشمند را برای نجات کشور عقب مانده اش از بندها و موانع تربیه نماید او مدتی را نزد این عالم پرفیض و باتقوی به منظور کسب دانش شامل مدرسه تخارستان شد .

مولوی عبدالولی شهید از همان دوره اول طفولیت نسبت به سایرهمصنفانش متجسس وکنجکاو بوده و در مورد اوضاع نابسامان منطقه و مردم خود که باثر چپاول گرگان نظام مردودسلطنت حالت اسف آورورقتباری را بخود گرفته بود فکر میکرد و ساعت هامی اندیشید و احساسات حق طلبانهٔ مولوی عبدالولی شهید کاملا مساعد بود او درین محیط درخشان و تابناک مسیر حرکتش را تعین نمود وباکاروان روشندلان و پاک بازان که هدف و مرام شان اسلام و حصول

رضای خدا (ج) و تحقق بخشیدن حاکمیت دین خدا بود همسفر گشت .

دانش بودند وی بادرک مسؤلیت ایمانی خود عدهٔ از جوانان پاکدل راکه مورد شکار تبلیغات زهراگین

شهید مولوی عبدالولی (رجاء) در مدرسه تخارستان بمبارزات پیگیر و بی امان شروع نمود. وباعزم راسخ واراده شکست ناپذیر بسوی هدف پیش رفت و از هیچگونه ایثاروفداکاری دریغ نورزید هنگامینکه مولوی (رجاء) شهید شامل مدرسه گردید گروهی از بیخردان کور دل ویاوه سرایان بی احساس در ولایت کندز مصروف گمراه نمودن افکار جوانان کم

این گروه شده بودند باایراد خطابه ها و توضیح حقایق ازگزند اندیشه های غیر اسلامی نجات داده وبه شاهراه سعادت بخش اسلامی رهنمونی کرد . او مدت شش سال تعلیمی را به مبارزه و دعوت برحق اسلامی در مدرسه تخارستان سپری نموده سند فراغت حاصل کرد بعدازبپایان رساندن دوره تحصیل بصفت معلم در مکتب ابتدائیه بازار تیشکان مقرر شد و مدتی درانجا بحیث معلم

مضامین دینی ایفای وظیفه نمود .

مولوی (رجاء) در منطقه یاول که زادگاه اوبود توانست در مدت کم تعداد زیادی از مردم انجا رابه جهاد مسلحانه آماده سازد و از نیروی انها برعلیه دولت ملحد استفاده نماید همان بود که بمجرد ورود مجاهدین بهولسوالی جرم تخار چندی از برادران یاول و خانقاه بدستوروی روانه جرم شدند وباسنگرداران مکتب اسلام پیوستند .

شهید مولوی (عبدالولی) رجاء ارتباط خود رابا مجاهدینی که مصروف نبرد با خلقی های وطنفروش در ولسوالی جرم بودند برقرار نمود و زمینه حرکت مسلحانه و تشکیل جبهه اسلامی را در منطقه تیشکان مساعد ساخت درپائیز سال ۱۳۵۸ باثر تلاش عده از جوانان مبارز و اگاه و همکاری مولوی عبدالولی شهید جبهه واحد و نیرو مندی در تیشکان و درایم وارگو بوجود امد که مسؤلیت عمدهٔ تنظیم و تبلیغ جبهه بدوش وی گذاشته شد ، او با درایت انقلابی و بینش وسیع اسلامی این وظیفه راموفقانه انجام داد و درسال ۱۳۵۹ بصفت امر امنیت تیشکان تعین گردید و مدت یک و نیم سال این وظیفه را بوجه شائیسته ایفاء نمود.

مولوی (رجاء) شهید مظهر تقوی و فضیلت و نمونهٔ بارز از انسانیت بود، راستی و صداقت در کارها خاصه اش بود و صحبت و صمیت با بندگان مومن خدا (ج) خصلت دیرینه اش، طرفدار حق و عدالت در اجتماع باحق زیست واز حق سخن گفت ودر جهت حق بر باطل قیام کرد اما بدبختانه که نهال عمرش را قطع کردند و در تیره شب برج اسد ۱۳۶۲ با دوتن از همسنگرانش درکوه زاغیچه به در زد خورد با روسها شهید شد. (انا لله وانا الیه راجعون). روحش شاد ویادش گرامی و جایگاهش بهشت برین باد.

شهید مولوی عبدالولی (رجاء) تالیفاتی از خود بجاگذاشته است که از ان جمله میتوان اثار «ارزشمندی جهاد در راه خدا (ج)» و«اسلام ضامن سعادت بشری» را نام بود.

شهید قاضی احسان الحق «واحدی» :

مدرسهٔ اسدیه یکی از مراکز تربیتی اسلامی بود، کسی را که پروردگار هدایت میفرمود آگاه آزاد، فهیم، عالم و مسلمان انقلابی پرورش نموده و در راه آرمان ها و اهداف عالی اسلام فکرهٔ بلند ایثار و قربانی را در او ایجاد میکرد و چنان شور و تحرک

شهید قاضی احسان الحق «واحدی»

حریت را در او زنده میساخت که شاگرد همیشه حرکت را برسکون بیان را بر خاموشی و جنبش را بر جمود ترجیح میداد.

و یکی از شاگردان و تربیت ـ یافتگان این مکتب اسلامی و انسان سازهم شهید قاضی احسان الحق «واحدی» است که در سال ۱۳۳۰ در خانوادهٔ ایکه از انوار و مشعل علوم تابان بوده و صدها طالب از آثار فیض ایثار آن بهره مند میگردید، متولد شده و در همچو یک دو دمان زندگی ساز دورهٔ طفولیت را گذرانید.

پدرش مولوی صاحب عبدالواحد یکی از علمای معروف و مبارز کشور بود چون موصوف منزلت و مکانت دانش بالخاصه علوم اسلامی را درک نموده و خود نیز یکی از پروانه های این شمع تابناک بحساب می آمد، بعد از تربیت ابتدائیه و اعطاء شعور سیاسی، در سال ۱۳۳۷ شامل مکتب ابتدائیه نهرین گردید و بعد از آنکه این د بستان را با موفقیت بپایان رسانید، روی ذوق و علاقهٔ زیادی که به تحصیل علوم اسلامی داشت، در سال ۱۳۴۳ طالب صنف پنجم مدرسه مبارز پرور اسدیه شد، دیری نگذشت که او در قطار شاگردان ممتاز قرارگرفته شامل صفوف پاك و بی الایش مبارزین و برادران تحریکی گردید و جهاد اسلامی را علیه ستمگران و جنایتکاران آغاز نمود هر روز از زندگی راکه پشت سر میگذاشت از تحریک میآموخت و بدیگران می آموزاند او در بیداری و تنویر اذهان هم صنفان و دوستانش لحظهٔ ای هم فروگذاشت نکرده، گویا زندگیش را در راه رشد انقلاب اسلامی وقف نموده بود.

بعد از اینکه در سال ۱۳۵۰ از مدرسهٔ اسدیه فارغ شد آگاهی خود را از اسلام و مبارزه کافی ندانسته بصف جوانان مسلمان پوهنتون شتافت و در پوهنځی شرعیات به تحصیل خود ادامه بخشید، چهار سال دورهٔ فاکولته را در مبارزه با ملحدین و زورمندان سپری نموده و بعد از گذشتاندن دوره نظری در سال ۱۳۵۶ بحیث قاضی ابتدائیه مرکز

کابل مقرر گردید اما قاضی احسان الحق بعد از توظیف به امور قضاگاهی به دولت ملحد و کافر همکاری ننموده با برادران مرکز کابل بفعالیت های اسلامی پرداخت، که در نتیجه از طرف مزدوران روسی دستگیر و به زندان پلچرخی محبوس شد و بعد از سپری نمودن یکسال و چند ماه در زندان همراه با سایر مسلمانان آزادهٔ افغانستان در به اصطلاح عفو عمومی کارمل مزدور از حبس رها گردیده جهاد مسلحانه را علیه کفر و ظلم آغاز نمود، موصوف بالاخره در سال ۱۳۵۹ در یک برخورد با نوکران حلقه بگوش روسی به درجهٔ رفیع شهادت نایل گردید.

(انا لله وانا الیه راجعون)

روحش شاد و یادش گرامی باد

شهید غیب الله ولد حاجی محمد اکبر از ولسوالی قیصار ولایت فاریاب میباشد موصوف از بدو آغاز انقلاب اسلامی در کشور ما، شجاعانه در مقابل تجاوزگران و دشمنان اسلام قد علم کرده و تاپای جان در راه دفاع از حریم مقدس اسلام و ناموس وطن عزیزش ایستادگی کرد تا آنکه مردانه جان عزیزش را به جان آفرین تسلیم نمود، و اینک زندگینامهٔ شهید موصوف را طی نظمی که یکی از همسنگرانش بنام (کراری) سروده مطالعه فرمائید.

جوانی بود غیب الله نامش — پر از می سعادت بود جامش

پدر حاجی محمد اکبرش نام — سخاوت پیشه مردی نیک فرجام

مقرش در «بلند غور» ای نکورای — «تگاب هرک» آنجا اصل مأوای

نکوروی نکو و خصلت نکوزاد — که در حسن ملاحت بود معتاد

ز خوردی تا بزرگی در صداقت — غریبان را نوازش کرده خدمت

بهر سختی بهر مشکل سپر بود — که از حال فقیران باخبر بود

محبش بود مردم خاص تا عام — چه در خیرالعمل ها نیز اقدام

که ذاتاً بود یک مرد مجاهد — همی کوشید در مرضای واحد

شجاعت مند چهره هم دلاور — بدشمن حمله اش مانند اژدر

بسا رزمید با الحاد ملحد — بسا کشتار کرده از رهی ضد

که در عزم متانت بود ممتاز — بهر جبهه بهر میدان سر افراز

چو می رزمید با کفار دائم — به اخراج شکست کفر قایم

که اقوامش نکوران خانواده — قرین سر خط روس اوفتاده

تمامی سر بکف در راه اسلام — ندیده روز شب یک لحظه آرام

به غیب الله جمله یکدل و جان — برأس کفر ملحد همچو شیران

شده چهار سال دائم در تلاشتند — به خنجر قلب ملحد می تراشند

ز سعی اجتهاد این دلاور — قربالش مجاهد گشته یکسر

به هر جبهه کزو آثار مردی — که بنموده است با عدوان نبردی

چو صد ها بار با تانگ طیاره — چنان برخورد کرده بار باره

همیشه داشت با کفار استیز — بجان کفر همچون آتش تیز

بهرباری که روس آتش فشان کرد — طیاراتش نگون از آسمان کرد

جهان را کرده برچشم عدو تنگ — بهر میدان که رو آورد از ننگ

چنان ملحد زد ستش در فغان بود — که روسی را جهنم در عنان بود

بدین گونه تلاش سعی پی گیر — به امحای کوافر داشت تدبیر
تاسف آنکه در برج حمل بود — که یوم بیست سه پیک اجل بود
دو شنبه گشت از ایام ظاهر — به سال شصت یک، این مرد ماهر
بشد آوازه آمد فوج روسی — که بنماید اجل را پای بوسی
هزاران روس و با تانک طیاره — همی آیند از راه آشکاره
که تا بشنید غیب الله چنین است — بگفت امروز روز جنگ و کین است
چو بنمائیم با کفار پرخاش — بیندازیم لاش اندر سر لاش
همو بینند از ما زور و غیرت — ز وهم افتند در خاک مذلت
چنان هنگامه ها سازیم برپا — شود لولاب از خون دشت صحرا
ز تن های پلید نعش کفار — مهیا بهر زاغان گوشت مردار
چنین بینند از ما غیرت و زور — که دست از کار افتد دیده ها کور
باین شان شهامت شد سواره — مجاهد هم زهر کمپ و کناره
روان گشتند باسرعت چومرمر — بروی توپ تانگ فوج لشکر
در اندازد ز پا تانگ و طیاره — دل کفار گشته پاره پاره
بیک ساعت که رزمیدند قاهر — مواجه با شکست گردیده کفر
همانگاه روی صحرا غرق خون شد — ولی تعداد طیاره فزون شد
قوای از جانب قیصار ناگه — به ملحد گشت و اصل بی محابا
باین هم این جوان شیر پیکر — چو شیری بی هراس از پشت سنگر
نشانداده چنان داد شجاعت — نهاده بر دل کفار حسرت
هجوم آورد از بالا طیاره — مقابل تانگ لشکر بهر چاره
به آخر ماند تنها تیر اتمام — نشسته دست خالی در سر انجام
درین فرصت ز بالا سه طیاره — نموده فیر های بی شماره
اخیراً فیر ها کرده اصابت — که با مردانگی جام شهادت
بنوشید و برضوان کرد آرام — بشد با نیکمردی شهرت و نام
نصیب آمد بدو گیتی سر افراز — خوشا برده ز میدان گوی ممتاز
که جان داده براه دین و میهن — بدار الخلد مأوا جای مسکن
به عزت یاد او پیروز مندی — بدنیا و به عقبی ارجمندی
که فیض رحمت حق باد نازل — به آن مردی که خلدش هست منزل
ز «کراری» همین تحفه نثار است — چنین خدمت نشان افتخار است

(شهید محمد اسحاق ولد محمد امان)

محمد اسحاق فرزند محمد امان درسال ۱۳۴۲ هـ ش دریک خانواده دین پرور واقع قریه اوقاف ولسوالی سنچارک ولایت جوزجان متولد گردید نسبت ضعف اقتصادی و مشکلات فامیلی نتوانست به تعلیمات خویش ادامه بدهد.

باروی کار شدن کفر الحاد (تره کی) در افغانستان مرد پرور در سال ۱۳۵۸ به صف مجاهدین منطقه پیوست و دست به جهاد مسلحانه زد، او منحیث مجاهد با شهامت دلیر درجنگ هاهمه وقته اشتراک می کرد، نامبرده در تمام عملیات هابه صفت یک چریکی ورزیده اسلام در هرسنگری که قرارداشت از خود فدا کاری های قابل قدر نشان میداد. بلاخره دریک برخورد در مقابل دشمن اسلام با استقامت بی نظیر بتاریخ ۱۰ اسد سال ۱۳۶۲ جام شهادت را نوشید.

(انا لله وانا الیه راجعون).

بقیه ص ٧٥

تحقیق...

بی آلایشی بود.

سومی : بظاهر کس بازی نخور ، کردار را ببین.

دومی : حتماً رازی نهفته است.

سومی : منظورت چیست؟

دومی : حقیقتاً نمیدانم ، اما تصور نمیکنم که همسایه مان «هاشم» در عمل شنیعی مثل دزدی اشتراک کرده باشد. فکر میکنم که او نا دانسته سوار موتر شده باشد ؛ اما اگر فهمیده این کار را کرده باشد ، با ناممکن و محال نزدیکی اش بیشتر است ، تا واقعیت.

اولی : تأویلات بیجانکن ، جوانی از بچه های تمدن جدید دزدی کرده اینکه شگفتی ندارد. و تو چرا با ورنکنی ؟ تنها همینکه ظاهر خوبی داشت ، برادر ! پشت ظاهر نگرد.

سومی : بسیاری گرگها خود را در لباس میش جا میزنند.

دومی : اگر او را می شناختید ، حتماً نظر تان را تغیر میدادید نه ، نه ، حتماً رازی نهفته است.

«پایان»

د ۲۳ مخ پاتی

د مسلمانانو خپلمنځی..

وجوب کی څه شک او تردد درلود او حتی اسلامی فقهاء خو لا دا جنگ له جهاد څخه هم غوره بولی . څکه که د فتنو او فسادونو مخه و نه نیول شی جهاد به تضعیف او بالاخره به د جهاد مفهوم هم له خلکو ورک شی چی دمسلمانانو په منځ کی به یی نوم اخیستل عیب وی، همدا اهمیت و چی حضرت علی کرم الله وجهه خپل ټول عمر د فتنو اوفسادونو دله منځه وړلو په مقابل کی په جهاد تیر کړ.

او حضرت عبدالله بن عمر رضی الله عنه وایی زه په بل هیڅ شی دومره نه یم خفه شوی لکه د دغه ایت د مضمون (چی مونږ نقل کړ) دمقتضی د نه عملی کولو په وجه چی خفه شوی یم ، سره لدی چی خدای راته امر کړی ؤ ما له باغیانو سره جنگ ونکړ.

۲- که اسلامی حکومت موجود وی او مسلمانان په خپلو مینځو کی په جنگ او جگړه شی نو - اسلامی حکومت دنده لری چی دواړه ډلی سره روغی ، جوړی ته کینوی، که روغه جوړه نه راځی د تیری کوونکی له معاوسولو وروسته دی له زور څخه کار واخیستل شی او عام مسلمانان هم باید پدی کار کی د اسلامی حکومت ملاتړ وکړی.

۳- که د اسلامی حکومت په مقابل کی خینی خاک یه ناروا پورته شی نو په شرعی اصطلاح دوی باغیان دی اسلامی حکومت یی باید د نصیحت او نرمی لیاری روغی ته راوبلی که دایی نه منله اجازه ورته شته چی په زور بغاوت له منځه یوسی.

د ٤٧ مخ پاتی

د افغانستان د مسلمان...

پدی ډول روسان په نظامی ساحه کی هم د مجاهدینو دمقاومت په وړاندی ماته راغلی او په سیاسی ساحه کی هم. چی نه دغلامانو تغیر او تبدیل د هغه څه چاره وکولی شوه او نه د بادارانو هسکو تیټو - زور ، زر او تزویر څه من ثابت شویدی. لنډه لاس پوری کړی . د نړی سیاسی مبصرینو او د نظامی چارو ماهرینو

ویلی دی : (روسان په افغانستان کی له‌موجود پوځ سره نشی‌کولی خپلو مقاصدو ته ورسیږی اوبکاره خبره ده چی د عسکرد شمیر زیاتوالی د روسانو لپاره په نورو سیمو کی نور او نوی مسائل او بحران را منځ ته کوی.

داچی روسان زموږ د مسلمان‌ملت په وړاندی په‌کوندوی. خوکوم ځیز چی روسانوته یو څه اسانتیاوی برابر وی هغه د مجاهدینو دلیکو ترمنځ د بشپړ اتحاد نشتوالی دی او موږ باور لروچی که مجاهدین په خپلو کی متحد شی ، او د روسانو یوازنی امید (نفاق). پری شی، روسی پوځونه نور د ټینګی توان‌نلری‌اوکه‌خدای(ج) کول‌مجاهدین‌به دکمونیزم‌په ورانو او ویجاړو مانیو داسلام او آزادی بیرغ پورته کړی او بشپړی خپلواکی ته به رسیږی.

شاه ولی الله (رح) د ټولنی بیلا بیلی ډلی له خپلو ژمنو او پاړو او تعهداتو او رسالتونه خبر کړل او د رسالت د بر سره کولو غوښتنه یی تری وکړه او ورته وی ویل د دغو ټولو ورانیو او ګډوډیو یواځنی علاج (فك کل نظام) یی له اسلامه د ټولو نظامو نو ړنګول دی او یواځنی علاج یی دادی چی مسلمانان د خپل یوښت او اتحاد رسی ټینګه ونیسی. چی د خدای (ج) مخلوق ته پکی درنګ نسل ، حسب و نسب ، سلک او وطن ، دولت ، جاه و جلال او د کسب و کار له مخی لوړ او ټیټ ونه کتل شی ، بلکی ټولنه (د الخلق عیال الله) سمه بیلګه شی ، چی حکم پکی یواځی د خدای (ج) وی او انسان پکی یواځی د الهی احکامو انځورګر او تطبیقوونکی وی ، چی قرآن او نبوی سنت یی لارښونی لری.

د ۶۲ مخ پاتی

د مسلمانانو د تنزل ...

چی د پاچاهانو د مزاج د خوشالولو لپاره به وو، دغه راز په دربارونو کی د طبع از میننت لپاره ګڼ شمیر شاعران ، ادیبان او سندرغاړی را منځته شول.

د ۵۵ مخ پاتی

جهاد : ...

چی د خدای (ج) په لار کی یی څوک کړی وی.

له حضرت ابو سعید (رض) نه روایت دی چی رسول‌الله(ص) فرمایلی دی :

یو کار دی چی پاک خدای (ج) به پری بنده ته د نورو په پرتله په جنت کی سل درجی ورکوی او د هری درجی فاصله به دځمکی او اسمان ترمنځ فاصلی، هومره وی ، ملګرو یی عرض وکړ : یا رسول الله (ص) دا کوم کار دی ؟

رسول الله (ص) دری ځلی و فرمایل : د خدای (ج) په لار کی جهاد، دخدای (ج) په لار کی جهاد ، د خدای (ج) په . . .

حضرت علی کرم الله وجهه (رض) د رسول الله (ص) له خولی روایت کوی :

څوک چی د خدای (ج) په لار کی یواځی مالی جهاد وکړی اوپخپله پرکورناست، وی د هر درهم پر ځای به اوه سوه اجره ورکول کیږی ، خو که څوک له مالی جهاد سره ځانی او عملی جهاد هم وکړی ، هغه ته به د هر درهم پر ځای اوه لکه اجرونه ورکول کیږی .

★★★

بسم الله الرحمن الرحیم

عن انس بن مالك رضی الله تعالیٰ عنه یحدّث
عن النّبی صلّی الله علیه وسلّم قال ما من احدٍ
یدخل الجنّة یحب ان یرجع الی الدنیا
ان له ما علی الارض من شئٍ غیر الشّهید فانّه
یتمنّی ان یرجع فیقتل عشر مراتٍ لما
یری من الکرامة۔

رواه مسلم

ترجمه :

از حضرت انس رضی الله عنه روایت است که حضرت رسول کریم صلی الله علیه وسلم فرمودند : نیست هیچ یک از کسانی که داخل جنت گردیده اند ، بازگشت بدنیارا دوست داشته باشد ولو که همه چیز روی زمین از آن او گردد ، مگر شهید ، که او آرزو میکند تا بدنیا باز گردد و همچنان ده مرتبه دُر ره خدا کشته شود به نسبت آنچه که دیده است از کرامت و درجات ۔

ادرس مکاتباتی :

مدیریت مجلهٔ (قیام حق)

کمیته فرهنگی اتحاد اسلامی مجاهدین افغانستان

پوست بکس ــ (۱۸۵) پشاور پاکستان

وجه اشتراک :

در خارج از کشور سالانه ـ ۱۲ ـ دالر
شش ماهه ـ ۶ ـ دالر
در داخل کشور ـ سالانه ـ ۳۶ ـ روپیه
شش ماهه ـ ۱۸ ـ روپیه
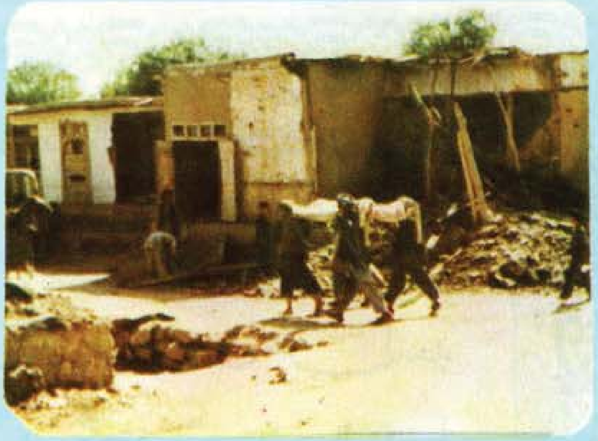
آدرس بانکی : الائید بنک
برانچ شیخ آباد ـ پشاور پاکستان
حساب جاری ـ ۳۷۱